LINDA HUGHES

Operaţiunea „împăcarea“

Traducerea [i adaptarea în limba română de IOAN

DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Era aproape o crimă ca o femeie să fie atât de frumoasă.

Rick Brennan bău o gură de vin, cu ochii pironiţi asupra blondei înalte si elegante care era cufundată, în celălalt capăt al sălii înţesate de lume, într-o discuţie însufleţită cu Lori Mayhorn. In mai puţin de o săptămână, Lori se va căsători cu Bryce Parker si, fermecătoarea viitoare mireasă, în cinstea căreia era organizată această recepţie, atrăgea toate privirile.

Asta nu era pe de-a-ntregul exact; deoarece, atunci când Christine Anderson se afla prin apropiere, nu mai atrăgea atenţia nici Lori, nici vreo altă femeie.

Să nuanţăm, se gândi Rick cu un surâs amar în colţul buzelor. Când Christine apărea undeva, el era acela care nu mai remarca pe nimeni.

Cercetă cu coada ochiului părul des de culoarea mierii, corpul suplu cu forme perfecte, picioarele lungi, pantofii cu tocuri înalte... O ilustrare a păcatului!

N-o mai văzuse pe Christine de doi ani, din seara când legătura lor pasională luase sfârşit printr-un schimb de insulte în direct, care pulverizase toate recordurile de audienţă înregistrate vreodată de un telejurnal la San Francisco.

Ce vârstă să aibă oare, acum? Treizeci şi doi de ani? După părerea lui Rick, ea eclipsa fără dificultate majoritatea tinerelor cu fizic atrăgător, chipurile stagiare, care rătăceau pe culoarele canalului de televiziune.

Timpul nu avusese nici o putere asupra frumuseţii Christinei; blonda californiană era genul care-i făcea să fan- tazeze pe amatorii de seriale de televiziune şi în acelaşi timp dădea impresia de intelectuală provenită dintr-una din cele mai bune universităţi ale ţării. Acest amestec savant de frumuseţe senzuală plină de strălucire şi de clasă avea întotdeauna darul să-l facă să-şi piardă capul.

Şi el trebuia să recunoască, spre nefericirea lui, că încă nu era imunizat împotriva farmecului Christinei.

Rick îşi slăbi discret nodul cravatei şi mătură sala cu privirea. Desigur, când trecea în revistă trecutul, recunoştea că aventura lor era sortită dinainte eşecului, având în vedere că amândoi erau reporteri de investigaţie, lucrând pentru emisiuni concurente care se aflau într-un război fără milă. Şi, cu toate acestea, se iubiseră cu pasiune până în ziua când, fără să se pună de acord, fuseseră interesaţi de acelaşi subiect.

Acesta fusese momentul când lucrurile luaseră o întorsătură proastă. Ambiţia profesională intrase în coflict cu dragostea şi Cupidon pierduse partida. Fusese un moment greu! Cel mai rău însă, a fost faptul că toate canalele de televiziune din regiune redifuzaseră cearta lor, încălcând regulile stabilite de comisia de difuzare. Câteva sute de mii de telespectatori profitaseră de asta, ceea ce nu-i bucurase deloc pe directorii lor.

Christine, care în mod indiscutabil declansase altercaţia, fusese concediată imediat; dinspre partea lui, Rick înghiţise o suspendare si o mustrare destul de aspră.

După toate acestea, nici nu se mai punea problema de cuvinte tandre: cei doi îndrăgostiţi nici măcar nu-si mai vorbeau. Christine plecase la Las Vegas câteva zile mai târziu, nebună de furie împotriva lui Rick; în ceea ce-l privea, jurase pe toţi sfinţii că mai curând va ninge în infern decât să se mai îndrăgostească vreodată de o altă ziaristă.

Era totusi straniu. In acesti ultimi doi ani de când n-o mai văzuse, îsi repetase pe toate tonurile că feneia aceasta nu mai exista pentru el, convins că o sterese pentru totdeauna din memoria lui. Or, acum că ea se întorsese - chiar dacă nu revenise decât pentru căsătoria lui Bryce si a lui Lori - îsi înţelegea eroarea: simplul fapt de a o vedea în rochia aceasta de mătase albastră care se mula pe corpul ei de zeiţă fusese de-

ajuns ca să-l facă să-i crească temperatura.

Ce să facă? Ezita încă asupra strategiei pe care s-o adopte, când auzi vocea aspră a lui Bryce Parker:

— In sfârşit, ai apărut! începusem să mă tem că martorul meu o să mă lase baltă, predându-se cu totul haitei familiale.

Rick se întoarse ca să-i facă faţă lui Bryce, un bărbat cu tenul foarte bronzat, aproape de patruzeci de ani, ale cărui trăsături ascuţite, parcă cioplite cu dalta, degajau o atracţie stranie. Cei doi bărbaţi legaseră prietenie în urmă cu şase ani, când Rick fusese angajat la canalul de televiziune KQXZ, unde Bryce era producător.

— Ai fi meritat-o, având în vedere festa urâtă pe care mi-ai făcut-o, ironiză Rick.

Bryce rostogoli nişte ochi de martir — cu aerul că spune: Doamne, va trebui să aud povestea asta până la sfârşitul vieţii?

— o expresie pe care o perfecţionase de-a lungul anilor şi care dovedea un talent de om ce nu era apreciat la justa lui valoare.

— N-ai putea să schimbi placa, bătrâne? Te asigur că prezentarea acestei emisiuni, „Bună ziua, San Francisco“, va fi o adevărată plăcere, ai cuvântul meu.

Rick îl fulgeră cu privirea.

— Ah, da? Asta o spui tu!

— Nu numai eu, toată lumea. Pe durata întregii săptămâni viitoare, postul de televiziune te va trimite în

restaurantele cele mai romantice, în locurile cele mai încântătoare ale golfului San Francisco. Pe deasupra, cu o damă fermecătoare care să-ţi ţină companie. Atunci, sincer, de ce te plângi?

—Asta-i bună!... O să mă transform în cavaler al unei păpuşi Barbie! în cazul că ai uitat, îţi reamintesc că sunt ziarist.

Bryce începu să râdă.

— De ce mă faci să-mi pierd timpul cu asemenea nerozii? insistă Rick, indignat. Cu atât mai mult cu cât stim amândoi că trebuie să mă concentrez asupra acelei povesti privind escrocheria cu asigurări.

— Ce poveste? Dacă am înţeles bine, informatorul tău n-are nici cel mai mic indiciu să ne dea cu privire la Compania Vigilante.

— De acord, dar el afirmă că va avea ceva pentru noi foarte curând.

Or, povestea risca să facă mare zgomot. După informaţiile pe care le poseda Rick, primarul frumosului lor oras se pregătea să ordone o percheziţie în birourile Companiei Vigilante, ca urmare a unei serii de reclamaţii privind diverse fraude si deturnări de fonduri. Şi Rick era singurul reporter din San Francisco, care era la curent.

— Hm. bombăni Bryce. Vezi tu, problema este că subiecte de genul acesta adorm telespectatorii mai sigur decât un somnifer. Pe deasupra, repet,

deocamdată n-ai nimic concret de care să te agăţi. Ceea ce înseamnă că esti disponibil. Şi cum Brisano si Murray sunt plecaţi în Mexic pentru un reportaj, avem nevoie de cineva care să prezinte „Bună ziua, San Francisco“. De preferinţă un celibatar care să placă publicului nostru feminin. Tu, în cazul de faţă. Nu mai este nimic de discutat, bătrâne. Va trebui să înveţi să apreciezi surprizele vieţii si te asigur că vei fi mult mai mulţumit.

Rick se încruntă.

— De ce să nu vă mulţumiţi cu câteva reluări?

— în timpul săptămânii care precede sărbătoarea de Sfântul Valentin? i-o întoarse Bryce cu un aer indignat, ca şi cum Rick îi sugera o sinucidere profesională. Nici nu se pune problema! Emisiunea asta va avea un succes monstru.

— în cazul acesta, explică-mi un lucru. Ne propui o idee admirabilă pentru sărbătoarea de Sfântul Valentin şi în acelaşi timp îi expediezi în Mexic pe prezentatorii obişnuiţi ai emisiunii de dimineaţă. Pregătind această mică poveste romantică ce urmează să aibă un succes monstru, cum spui, de ce dracu’ te-ai gândit la mine?

— Excelentă întrebare. în ceea ce mă priveşte, consider că n-ai nici un dram de romantism. Numai că se întâmplă să fii băiat frumos. în al doilea rând, pentru un motiv care îmi scapă, telespectatorii te plac. în al treilea rând, eşti liber. îţi ajunge?

Răspunsul lui Bryce era plin de ipocrizie. Rick luă o altă înghiţitură de vin.

— Hm. O să-mi spui până la urmă cine va prezenta emisiunea cu mine?

De o săptămână, postul de televiziune KQXZ bombarda publicul cu spoturi publicitare pentru a incita oamenii să urmărească acest canal încă de la orele şapte dimineaţa în preajma sărbătorii de Sfântul Valentin.

„Rick Brennan, celibatarul cel mai râvnit din San Francisco, vă dă zilnic întâlnire pe postul nostru. El nu va fi singur. împreună cu însoţitoarea lui, vă va face să trăiţi momente magice, de neuitat.“

Identitatea partenerei lui Rick nu fusese divulgată, iar Bryce, pentru motive misterioase, refuza s-o dezvăluie până si principalului interesat. Zvonurile făceau repede înconjurul birourilor. Majoritatea colegilor lui Rick pariau pe o oarecare actriţă de comedie, vedeta unui show cam deocheat.

Rick, însă, nu credea asa ceva. Cunoscându-l pe Bryce, era aproape sigur că prietenul lui pusese la cale un plan diabolic.

Un surâs larg lumină figura lui Bryce. Aruncă o privire rapidă în direcţia Christinei, care stătea de vorbă cu un invitat în apropierea bufetului.

— Ei bine. s-ar putea să nu sari de bucurie când vei afla cine este prezentatoarea. cu toate acestea îţi garantez că mai târziu îmi vei mulţumi.

Fără să vrea, Bryce aruncă din nou o privire spre

Christine. Un semnal de alarmă răsună în mintea lui Rick.

— Christine? bâigui el. Fericita aleasă este Christine Anderson? Te-ai ţicnit?

înainte ca Bryce să poată răspunde, una dintre viitoarele lui rude prin alianţă îl interpelă cu o voce tunătoare:

— Bryce, dragule, vino s-o săruţi pă mătusa ta Leticia!

Bryce îi recomandă lui Rick să se prezinte a doua zi dimineaţa la orele opt fix pentru turnarea secvenţelor care vor fi difuzate luni, după care se văzu ajuns de mătusa Leticia care aproape îl ridică de la podea ca să-l strângă la pieptul ei larg.

încremenit, Rick o privea lung pe Christine, care se pare că nu-l remarcase însă, sau se prefăcea că nu-l vede.

O urmări cum îşi aruncă părul spre spate cu un gest graţios, aplecându-şi uşor capul şi izbucnind în râs, vizibil foarte amuzată de ceea ce îi povestea interlocutorul ei.

Avea un râs din gât, profund şi senzual. Un râs care dădea fiori celui care îl auzea.

Un surâs leneş apăru pe buzele lui Rick. Prin urmare, Bryce o convinsese pe Christine să participe la programul matinal al postului de televiziune KQXZ în timpul săptămânii premergătoare sărbătorii de Sfântul

Valentin.

Iată ceva ce promitea să fie interesant.

îşi goli paharul. Când acceptase propunerea lui Bryce, Christine cunoştea oare identitatea partenerului ei? Şi dacă fusese la curent, încercase oare înflăcărarea pe care o simţea el în acest moment?

Nu avea nici o posibilitate de a afla.

îşi strânse nodul cravatei şi se îndreptă cu paşi nepăsători spre tânăra femeie.

* * *

Christine Anderson asculta, cu un zâmbet fermecător, ceea ce îi explica Ben Caulfield — un seducător agent de schimb în vârstă de vreo patruzeci de ani şi coleg cu Lori — agitând un mic mănunchi de brocoli ca să-şi sublinieze mai bine cuvintele. îi vorbea despre sejurul lui într-o staţiune de schi din Colorado, dar povestea lui, bogată totuşi în amănunte şi peripeţii, nu mai era decât un zumzet îndepărtat.

De fapt, Christine pierduse complet firul conversaţiei chiar în secunda când îsi dăduse seama că Rick Brennan se afla în sală.

Inspiră adânc pentru a încerca să se destindă. Era ridicol să se lase descumpănită în felul acesta. Totusi, era constientă că se vor întâlni inevitabil într-un moment sau altul — cel puţin la căsătoria lui Lori cu Bryce, ai căror martori erau amândoi.

In timpul scurtei călătorii cu avionul de la Las Vegas îsi spusese si îsi repetase că nu se sinchisea câtusi de puţin să-l întâlnească din nou pe Rick Brennan. Pentru

ea, bărbatul acesta nu mai exista. Il stersese definitiv din viaţa ei, chiar în ziua rupturii, în urmă cu doi ani.

Fără cel mai mic regret.

Şi apoi. îl zărise în apropierea usii, stând de vorbă cu Bryce.

Spre nefericirea ei, privirea îi căzuse pe Richard Lee Brennan — un metru nouăzeci înălţime, nouăzeci de kilograme de muschi într-un costum gri, creaţie a unui stilist italian. Foarte aproape de idealul de fumuseţe masculină.

Doar la simpla lui vedere, Christine simţise un nod în gât. Cu umerii lui largi, părul castaniu străbătut de suviţe îngălbenite de soare, Rick rămăsese bărbatul cel mai atrăgător pe care-l cunoscuse vreodată.

Avea mai cu seamă un zâmbet devastator, extrem de plăcut si în acelasi timp provocator, capabil să topească un airsberg. si, vai, inima Christinei.

Aruncă pe furis o privire înspre usă, dar constată că Rick dispăruse.

La naiba!

— ... Era atât de nostim. Ai fost deja la Vail, Christine?

— Poftim?

Cu preţul unui mare efort, se obligă să redevină atentă la Ben, interlocutorul ei.

— Te întrebam dacă ai fost deja la Vail.

Ea îl privi cu un aer buimăcit.

— Ştii, staţiunea de schi, zise Ben, venindu-i în

ajutor. în Colorado.

— Hm. da. Mi se pare că ştiu locul acela.

Se auzi atunci o voce suavă, în care se simţea acel accent din sud pe care îl considerase întotdeauna extraordinar de sexy:

— Bineînţeles că-l ştii. Ne-am petrecut acolo vacanţa de Crăciun, acum trei ani.

Christine împietri.

— Cu toate acestea, dacă-mi amintesc bine, adăugă Rick pe un ton maliţios, nici măcar n-am pus piciorul pe pârtii.

— Adevărat? replică Ben, uluit. în acest caz, la ce bun să mergi la munte?

— închipuiţi-vă că la vremea aceea i-am pus aceeaşi întrebare Christinei. Drept orice răspuns, şi-a scos din valiză un dezabie din dantelă albă. iar eu mi-am ascuns schiurile în fundul unui dulap. De atunci, am o slăbiciune pentru Colorado.

Perplex, Ben încuviinţă cu un semn din cap şi muşcă din mănunchiul de brocoli pe care îl agita sub nasul Christinei de zece minute.

Tânăra femeie se întoarse încet, cu obrajii rosii ca focul. Rick îi adresă faimosul lui zâmbet, care-i dădea rând pe rând aerul unui băieţel poznas si al unui seducător irezistibil.

— Bună seara, Christine.

Ii murmurase numele asa cum i-l soptea până nu de mult la ureche, în timpul nopţii. Ea avu impresia că este

învăluită de un suflu fierbinte.

— Bună seara, Rick, răspunse ea pe tonul cel mai linistit cu putinţă.

O măsură din cap până-n picioare, fără nici un fel de grabă. Privirea aceasta care întârzia pe decolteul ei, pe soldurile si pe picioarele ei, era ca o flacără ce o devora. De ce oare coprul ei o trăda în felul ăsta? Il detesta pe bărbatul acesta. Il ura.

— Pari în plină formă, zise el.

— Mulţumesc. si tu la fel.

Rămaseră faţă în faţă, privindu-se, fără să vorbească. Era ceva care o depăsea, trebuia să-i studieze faţa, s-o compare cu imaginea întipărită în memoria ei. Cu excepţia câtorva riduri suplimentare apărute la colţul ochilor, Rick nu se schimbase.
Se simţi cuprinsă brusc de o dorinţă de nestăpânit de a-i atinge obrazul, de a regăsi sub degete pielea lui moale, caldă.

Totusi, se cramponă de farfuria ei cu cruditătţi si încercă să se gândească la altceva.

Indiferent la ce! In zadar.

— Mă tem că prietenul tău te-a lăsta baltă, remarcă Rick cu o satisfacţie evidentă.

Revenind brusc cu picioarele pe pământ, Christine constată că Ben se îndepărtase şi că mai multe persoane încercau să se apropie de bufet, dar Rick şi cu ea blocau trecerea.

Stânjenită, se îndepărtă de masă.

— El. nu este prietenul meu, bâigui ea.

Devenea oare stupidă? De ce naiba se simţea obligată să se justifice?

— Lucrează cu Lori, adăugă ea, conştientă că se încurcă şi mai mult. Abia am făcut cunoştinţă astăzi cu el.

— Perfect. Prin urmare, n-o să-mi poarte pică dacă te acaparez câteva clipe.

O luă de mijloc cu o dezinvoltură tulburătoare şi o conduse spre nişte fotolii neocupate, aflate lângă fereastră.

Folosea aceeaşi apă de toaletă ca odinioară. Parfumul acesta uşor, cu mireasmă de brad, îi reaminti Christinei anumite seri de toamnă petrecute în mica vilă pe care o închiriaseră în apropiere de Mendocino, pe coastă, în nordul Californiei.

Mai exact spus, îi reamintea momentele pline de pasiune pe care le trăiseră acolo. Trebui să facă un efort ca să nu se sprijine de Rick, să-şi ascundă capul în scobitura umărului lui. Degeaba lupta, trecutul o asalta.

îl iubise pe bărbatul acesta, şi dacă raţiunea nu voia să dea ascultare acestui adevăr, inima ei o făcea.

— Aşadar, cât timp ai de gând să rămâi la San Francisco? întrebă Rick.

— O săptămână. Cred că voi avea zile foarte încărcate.

Isi puse farfuria pe un gheridon aflat alături de fotoliul în care se asezase. Nu mai putea înghiţi nici cea mai mică îmbucătură, chiar dacă viaţa ei ar fi depins de asta.

— Lori va avea nevoie de mine pentru probele de rochie si ultimele pregătiri. Va trebui de asemenea făcută repetiţia ceremoniei.

Rick clătină din cap.

— De fapt, Bryce mi-a spus adineauri că te-a angajat pentru prezentarea emisiunii „Bună ziua, San Francisco“.

— Oh. da, este adevărat! răspunse ea, stânjenită. Dar asta nu va dura decât câteva zile.

El o privi drept în ochi.

—Am fost surprins, nu ţi-o ascund, că ai acceptat propunerea lui. Lucrezi încă pentru canalul acela de televiziune din Las Vegas, nu?

Intreba doar ca să se afle în treabă, deoarece stia prea bine, se gândi el cu ironie. Urmărise majoritatea reportajelor Christinei si îi admirase profesionalismul si inteligenţa cu care îsi trata subiectele. Fireste, însă, nici nu se punea problema să-i mărturisească faptul că se interesa de cariera ei.

— Ştiu că acest serial despre Sfântul Valentin este dintre cele mai banale, dar nu-mi pasă. Scandalurile din lumea cazinourilor si incendiile cărora le cade pradă vegetaţia săracă din adâncul desertului încep să mă plictisească. Or, la Las Vegas, acestea sunt aproape

singurele două subiecte interesante de cercetat de către un reporter.

Se întrerupse o clipă, apoi încheie pe un ton indiferent:

— în plus, San Francisco îmi lipsea.

— Ce îţi lipsea, de fapt? Ceaţa? Anumiţi prieteni, poate?

— Tu nu, în orice caz, dacă asta vrei să mă faci să spun. Aş prefera să nu vorbesc despre trecut, de acord? Sunt aici pentru că Bryce şi Lori se căsătoresc şi pentru că postul de televiziune KQXZ mi-a oferit un contract pentru serialul în chestiune... După aceea voi pleca, şi fără îndoială pentru totdeauna.

Rick îi luă mâna.

— Vei fugi din nou, fără măcar să-ţi iei rămas bun?

Ea îl privi cu un aer agasat.

— Nu pune din nou pe tapet povestea asta, Rick. Mi se pare că ne-am spus totul în seara accea, nu crezi?

în seara aceea de tristă amintire, ea înţelesese că Rick acorda mai multă atenţie carierei lui decât legăturii lor. Constatarea o mâhnise profund. De aceea, ripostase cu răutate, impulsionată de nevoia de a-l face să sufere la rândul lui.

îşi aruncaseră în faţă lucruri îngrozitoare, cuvinte cumplite care se înfipseseră în inimile lor ca nişte săgeţi otrăvite.

Nimic nu va îndrepta vreodată răul pe care şi-l

făcuseră.

O expresie tristă apăru pe faţa lui Rick.

— Christine. să ştii că n-am avut niciodată intenţia să te rănesc.

Ea îşi retrase mâna.

—Să nu mai vorbim despre asta, Rick. Povestea noastră aparţine trecutului.

Minţea. Cum să pretindă că totul se sfârsise între ei, de vreme ce un simplu gest al acestui bărbat avea încă puterea s-o facă să-si piardă capul?

Ce ghinion! îsi spuse ea în gând. In pofida afecţiunii profunde pentru Lori, ar fi preferat sincer ca prietena ei să fi ales un alt martor. Perspectiva de a intra într-o biserică la braţul lui Rick, de a străbate aleea centrală până la altar, o îmbolnăvea cu anticipaţie.

Foarte îndatoritor, Rick schimbă subiectul.

— Spune-mi. Bryce ţi-a explicat tema emisiunii de săptămâna viitoare? El a găsit un titlu genial: „Alesul inimii mele“. Nu este încântător? Şi, în plus, atrage atenţia.

Cum ea îl fixa cu o privire care exprima îndoiala, el continuă:

— Prezentatorul si cu tine veţi hoinări prin localurile cele mai romantice ale golfului San Francisco si vă veţi juca de-a amorezii, spre marea plăcere a telespectatorilor.

—Genial! bombăni ea. Exact ceea ce visam. Să

flirtez cu Paul Brisano timp de o săptămână întreagă. Seamănă cu un buldog!

Rick o privi cu atenţie.

—Bryce nu te-a pus la curent? Brisano si Murray sunt plecaţi în Mexic.

Christine îsi încruntă sprâncenele.

—Ah, da? în cazul acesta, cine va prezenta emisiunea cu mine?

Rick îi zâmbi.

— Nu pot să-ţi spun nimic. cu toate acestea, am să-ţi dau un mic indiciu.

Se ridică din fotoliu.

— După cum spun spoturile publicitare, ar fi vorba despre „celibatarul cel mai râvnit din San Francisco“.

Astea fiind zise, se îndepărtă cu paşi mari, fără să-i lase timp să reacţioneze.

Christine rămase nemişcată în fotoliul ei. Celibatarul cel mai râvnit din San Francisco?

întoarse capul spre Bryce şi Lori, care o urmăreau din partea cealaltă a sălii. Ei îi adresară imediat mici semne cu mâna, însoţite de un zâmbet fericit care o îngheţă până în măduva oaselor.

Nu se poate! se gândi ea, cuprinsă de ameţeală. Bryce şi Lori sunt prietenii mei. Ei mi-au arătat întotdeauna afecţiune. Nu mi-ar fi întins o asemenea cursă.

Dacă au îndrăznit.

îi va omorî, asta-i tot. Va comite un dublu asasinat

fără cea mai mică ezitare. O crimă spectaculoasă care va bate toate recordurile de audienţă.

Păcat pentru Bryce, care nu va mai fi acolo să se bucure!

Capitolul 2

— M-ai minţit!

Christine îi aruncă în faţă această acuzaţie lui Bryce spre orele opt a doua zi dimineaţa, apoi iesi ca o furtună din biroul lui, tocurile ei înalte ciocănind furios pe dalele culoarului.

— Christine. ei, apteaptă! strigă Bryce repezindu-se pe urmele ei.

Birourile studioului de televiziune erau aproape pustii în această dimineaţă de duminică. Majoritatea angajaţilor — care, într-o zi din cursul săptămânii, ar fi alergat în toate direcţiile pentru a duce cutăruia sau cutăruia ultima depesă sosită pe fax sau pentru a pune mâna pe o cafetieră încă plină — dormeau linistiţi în paturile lor.

Dacă ar fi stiut, Christine ar fi rămas si ea în patul ei. De altfel, avea intenţia fermă să se întoarcă la hotelul ei ca să se culce la loc.

— Nu te-am minţit, Christine!

Fără să-şi încetinească mersul, ea îi aruncă peste umăr o privire furioasă.

Pe figura lui Bryce apăru o expresie încurcată.

— în fine. n-a fost pe de-a-ntregul o minciună, se corectă
el.

— Şi cum numeşti asta, de fapt?

— N-am minţit, repetă el pe un ton demn. Ti-am

spus că vei lucra cu unul dintre jurnaliştii de la KQXZ. Numai că n-am precizat care.

— Tu ştii mai bine ca oricine de ce nu vreau să apar într-o emisiune cu Rick Brennan. De altfel, nici nu se pune problema s-o fac. Dacă m-ai fi prevenit, n-aş fi acceptat niciodată. Nu sunt genul care să caute necazurile când pot fi evitate. Mă iei cumva drept o proastă?

Ar fi trebuit totuşi să presimt capcana, se condamnă ea în sinea ei. Cu câteva săptămâni înainte de a reveni la San Francisco pentru căsătoria lui Lori cu Bryce, acesta din urmă o contactase ca să-i prezinte planul lui.

O copleşise cu complimente, plin de entuziasm şi teribil de grăbit să-i semneze contractul. Dacă ar fi avut puţină intuiţie, această grabă subită ar fi trebuit să-i dea de bănuit. Bryce o făcuse chiar pe Lori s-o sune ca s-o convingă de faptul că era cu adevărat o idee formidabilă.

într-adevăr, Christine se lăsase convinsă fără prea mare greutate. Desigur, prefera să se consacre unor subiecte de actualitate mai serioase; cu toate acestea, perspectiva de a prezenta o emisiune matinală timp de cinci zile o încântase.

Asta îi va da posibilitatea să uite puţin de Las Vegas, de telejurnalul de seară, si să regăsească dragul ei San Francisco, cu toate cheltuielile plătite si cu un cec important la sfârsit. Intr-un fel, o vacanţă de lux.

Nu ceruse nici un fel de precizare, presupunând că o va înlocui pe Jane Murray, prezentatoarea obisnuită.

Bryce se ferise s-o pună la curent. Monstrul!

Ar fi putut ghici, bineînţeles, că punea ceva la cale.

Incepuse să aibă bănuieli în ajun, din cauza comentariilor enigmatice ale lui Rick referitoare la identitatea prezentatorului emisiunii „Bună ziua, San Francisco“. Mai mult, de fiecare dată când îsi întorcea privirile spre Bryce si Lori, ei îsi lingeau literalmente buzele, asemenea motanilor care tocmai au mâncat canarul casei. Şi cum nu avusese ocazia să-l întrebe pe Bryce, prea ocupat cu invitaţii săi, ca să se linistească, se mulţumise să se roage lui Dumnezeu, spunându-si că era cu siguranţă în plină criză de paranoia.

Şi în dimineaţa asta, îsi făcuse apariţia încă înainte de ora opt în birourile studioului, ca o bună jurnalistă obisnuită să nu se menajeze.

Nu întârziase să descopere secretul.

* * *

Nu trecuseră cinci minute de când se afla în biroul lui Bryce când un spot publicitar defila pe un ecran de control. Prima imagine era un plan fix al feţei lui Rick, zâmbind larg, în timp ce o voce nevăzută murmura încet: „Rick Brennan, celibatarul cel mai râvnit din San Francisco, vă dă întâlnire. El nu va fi singur. împreună cu însoţitoarea lui.“

Ei bine, „însoţitoarea“ o să-i tragă clapa domnului Rick Brennan, se gândise Christine, lividă de furie.

—Dacă ai fi ştiut că era vorba despre Rick, reluă Bryce, întrerupându-i gândurile negre, ai fi refuzat! Iată de ce am considerat preferabil să nu-ţi spun nimic

despre asta.

— Mare şmecher te mai crezi! i-o întoarse ea pe un ton tăios, iuţind pasul.

El rămase un timp tăcut. Nu se mai auzeau în hol decât ţăcănitul tocurilor Christinei şi scârţâitul pantofilor de tenis ai lui Bryce, care făcea eforturi să nu rămână în urmă.

— Eşti foarte supărată pe mine?

— Da!

— Şi dacă ţi-aş spune că îmi pare rău, asta te-ar linişti?

— Nu!

Reuşi s-o ajungă din urmă şi o prinse de braţ. Ea se răsuci pe călcâie ca să-i facă faţă.

— îţi spun sincer, regret că te-am manipulat în felul acesta, dar am realmente nevoie de tine ca să prezinţi emisiunea.

— Nici nu se pune problema!

— Christine, te rog, fii rezonabilă. Nu poţi anula contractul. Gândeşte-te că asta nu va dura decât cinci zile mizerabile. Nu îţi cer mai mult.

— Refuz.

— Dar Rick şi cu tine sunteţi perfecţi pentru Sfântul Valentin. Există între voi ceva care.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Da. Ură.

— Sondajele de audienţă vor creste rapid, insistă el. Rick Brennan si Christine Anderson din nou împreună. Evenimentul anului, al deceniului! Telespectatorii vor fi extrem de încântaţi.

— Şi dacă pentru mine va fi catastrofal? ripostă ea, furioasă. Ţie nu-ţi pasă de asta, nu-i asa? Tu te sinchisesti numai de sacrosanctul tău procent de audienţă!

— Ascultă, îţi ofer un aranjament cinstit, avantajos chiar. Trebuie să te reabilitezi în ochii mai marilor studioului; îţi atrag atenţia că ei n-au uitat scandalul din seara aceea faimoasă când, trebuie să recunosti, ai depăsit limitele. In săptămâna asta, dai o nouă strălucire imaginii tale si, în schimb, canalul KQXZ dă o mare lovitură. Toată lumea are de câstigat.

Se întrerupse o clipă înainte de a adăuga, cu o notă vicleană:

—Dacă asta te poate consola, Rick n-a fost mai încântat decât tine. A trebuit practic să-l ameninţ că-l voi lăsa provizoriu deoparte, ca să-i smulg consimţământul.

— Ar fi trebuit să-l concediezi acum doi ani!

Se răsuci pe călcâie si se repezi din nou spre iesire. Bryce porni pe urmele ei.

—Christine! Haide, încearcă să fii raţională. Emisiunea aceasta ar putea să vă dea posibilitatea, ţie si lui Rick, să treceţi peste neînţelegerile voastre. Ştii bine că sunteţi făcuţi unul pentru altul.

— Nu ştiu absolut nimic şi nu înţeleg de unde ai scos o asemenea idee. Individul acesta nu mă interesează câtuşi de puţin.

Era, fără nici o îndoială, cea mai mare minciună pe

care o rostise în viaţa ei.

Deoarece, aseară, avusese dovada incontestabilă că Rick era capabil însă s-o tulbure, să trezească în ea emoţii incon- trolabile. şi, vai, o dorinţă la fel de violentă ca odinioară.

Iată motivele pentru care se temea atâta. în urmă cu doi ani, fugise de bărbatul acesta, tăiase toate punţile. Oare ce se va întâmpla dacă va petrece următoarele cinci zile cu el?

Cum va suporta oare cinele la lumina lumânărilor, în doi, şi slowurile languroase sub clar de lună?

Povestea asta îi provoca ameţeli. Bryce, prietenul ei, o arunca în gura lupului cu scopul de a atrage cât mai multe reclame publicitare şi de a determina telespectatorii să urmărească chiar de dimineaţă, o emisiune complet idioată.

Nu, nici vorbă, nu putea să se joace astfel cu focul.

Dacă accepta, va ajunge cu siguranţă la spitalul de nebuni.

— Nici tu nu crezi ce spui, remarcă Bryce.

— Oh, ba da! replică ea pe un ton glacial. Rick Brennan mi-a devenit indiferent. Dacă ar veni pe neaşteptate sfârşitul lumii şi am rămâne doar noi doi pe pământ, nici măcar nu l-aş remarca.

Dădură colţul culoarului şi descoperiră obiectul discuţiei lor rezemat nepăsător de perete, lângă intrarea platoului emisiunii „Bună dimineaţa, San Francisco“. Cameramanul, un colos cu o caschetă de base-ball pe cap şi îmbrăcat cu un blu- zon bleumarin purtând sigla emisiunii imprimată pe spate, îi ţinea

companie.

Rick, în pantaloni de flanelă gri si haină de tweed, avea braţele încrucisate pe piept. O suviţă rebelă de păr îi cădea în mod studiat pe frunte. După felul în care o privea, Christine înţelese că nu pierduse nici un cuvânt din ultima si virulenta replică pe care i-o aruncase lui Bryce.

Arbora o mină bine dispusă.

De aceea, ea se grăbi să-si întoarcă privirea cu un aer de dispreţ suveran.

—Christine, n-ai dreptul să dai înapoi, declară sentenţios Bryce. Direcţia canalului este entuziasmată de acest proiect al cărui concept a fost vândut deja filialelor noastre. Dacă trebuie să te înlocuim în ultimul moment, treaba asta va fi foarte prost văzută, te asigur. De altfel, nimeni nu te poate înlocui. Nimeni.

Bryce îi adresă acel surâs fermecător căruia, susţinea Lori, nici o femeie nu-i putea rezista.

— Te rog, îi vorbi el duios. Carul de transmisie este în faţa usii, gata să pornească. Inţelege că nu încerc să-ţi forţez mâna, numai că.

Christine oftă.

— Ţi-am spus părerea mea, Bryce.

— Ai spus-o sus si tare, interveni Rick, astfel că toată lumea a profitat. Nu-ţi pierde capul, Bryce, ne vom descurca fără ea.

— Esti bolnav? Fără Christine, emisiunea nu există.

— Poate, dar după cum se pare, nu avem de ales.

Cu sprâncenele încruntate, Rick o privi insistent pe

tânăra femeie.

— De altfel, dacă mi-ai fi cerut părerea, te-as fi pus în gardă. Eram sigur că nu va avea curajul să ridice mănusa. Toată lumea ştie că n-a fost niciodată în stare să stabilească o graniţă între sentimentele ei personale şi obligaţiile profesionale. Este cât se poate de limpede că nu s-a schimbat.

Christine avu impresia că-i îngheaţă sângele în vine.

— Te înşeli, totul s-a schimbat, rosti ea.

— Mă tem că nu. Este foarte clar că îmi porţi încă pică din cauza incidentului care datează de doi ani.

— Nu port pică nimănui.

— Nu mai spune! Eşti încă furioasă pentru că, la vremea aceea, te-am depăşit pe linia de sosire.

— Mi-ai furat subiectul, da! îmi şopteai cuvinte drăgăstoase la ureche ca să-mi adormi vigilenţa şi între timp. Dar nu mai contează. Este.

—.poveste veche, ştiu. în cazul acesta, de ce această eschivare, acum?

— Pentru că. bâigui ea, pentru că Bryce m-a minţit. Mi-a propus un contract viclean, sperând că.

— Haide, haide! o întrerupse Rick. Spune asta altora! Bun, acum fă-ne plăcerea şi lasă-ne să lucrăm. Mai întâi, trebuie să găsesc o altă prezentatoare. Am să trec pe la un club de întâlniri, unde se leagă cunoştinţe noi; acesta va fi un excelent preambul pentru serial.

Acestea fiind zise, îl invită cu un gest pe cameraman să-l urmeze. Cei doi bărbaţi se îndreptară spre ieşire, în timp ce Christine rămânea singură cu Bryce, care nu

sufla o vorbă.

— Excelentă idee! strigă tânăra femeie în urma lui Rick. Un club de întâlniri este exact ceea ce-ţi trebuie! Şi nu numai pentru emisiunea ta blestemată! Eşti jalnic! Eşti.

Se întrerupse, rămasă fără cuvinte. Nu existau adjective destul de dispreţuitoare pentru a-l califica pe Rick Brennan.

Inainte de a trece pragul, el se opri o clipă, întoarse capul si schiţă un zâmbet poznas. Christine strânse pumnii.

— Nu esti decât un nătărău, un individ detestabil, plin de sine, un. un.

Dar îsi bătea gura degeaba.

Rick dispăruse. Bryce o privi pe Christine cu un aer mâhnit si ridică din umeri.

* * *

Rick luă loc în carul de transmisie, lângă Gus Acevedo, cameramanul.

— Esti sigur că stii ce faci? întrebă Gus, nelinistit. Am crezut pentru o clipă că era gata să te ucidă. După părerea mea, este inutil s-o asteptăm.

— Ai încredere în instinctul meu, replică Rick. Va veni.

O cunostea bine pe Christine Anderson. Orgoliul o va împiedica să renunţe.

Era constient de faptul că apelase la un procedeu incorect acuzând-o de lipsă de profesionalism, dar în situaţiile disperate acesta este câteodată singurul mijloc

potrivit.

Christine voia să facă această emisiune, Rick stia bine, la fel cum dorea să-si regăsească publicul din San Francisco. Dacă n-ar fi provocat-o, ar fi putut foarte bine să sară în primul avion gata de decolare spre Las Vegas si să-i lase, pe ei si pe producătorii postului KQXZ, să-si spargă capul cu găsirea unei înlocuitoare.

In plus, făcuse o greşeală pentru care se va căi amarnic: minţise.

îndrăznise să afirme că el îi era indiferent. Cu toate acestea, în timpul recepţiei din ajun, citise dorinţă în privirea ei şi o sesizase în tremurul vocii.

El însuşi simţea aceeaşi emoţie, aceeaşi tulburare.

Prin urmare, Rick considera că aveau datoria să prezinte împreună „Bună ziua, San Francisco“. Această experienţă le-ar da posibilitatea să descopere dacă atracţia lor reciprocă nu era decât un vestigiu al trecutului. sau exista între ei ceva mai profund.

îşi consultă ceasul.

— Va fi aici în mai puţin de zece secunde.

— Te înşeli amarnic, bătrâne, bombăni Gus.

Rick scutură din cap şi începu numărătoarea inversă.

— Zece. nouă. opt.

Portiera carului se deschise.

Christine apăru în faţa lor, cu obrajii în flăcări şi ochii verzi strălucind de mânie. Le adresă un zâmbet care putea tulbura şi un sfânt, apoi urcă în vehicul şi se aşeză lângă Rick.

— Domnilor.

Vocea ei era atât de blândă şi de dulce încât Rick se gândi la pralinele cu miere şi migdale pe care i le făcea bunica pe vremuri, în Mississippi.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult? adăugă ea trântind brutal portiera.

La nouă fără un sfert, în aceeasi dimineaţă de duminică, Lori Mayhorn se repezi spre telefonul care suna lângă usa de intrare a apartamentului ei.

— Ei bine? întrebă ea cu respiraţia tăiată. Ce s-a întâmplat? Au acceptat? Povesteste-mi totul, dragul meu. Nu mai pot sta locului.

Bryce izbucni în râs.

— A mers totul ca pe roate. In fine. ea a protestat mult, dar cu atât mai rău pentru ea: numai rezultatul contează. In momentul acesta, sunt pe drum ca să turneze primele secvenţe.

Lori scoase un suspin de usurare si se prăbusi într-un fotoliu.

— Dumnezeu stie ce mulţumită sunt!

De când hotărâseră să se căsătorească, Lori si Bryce elaboraseră ceea ce numeau „Operaţiunea împăcare“. Pregătiseră cu minuţiozitate acest plan machiavelic pentru bunul motiv că îsi datorau fericirea Christinei si lui Rick. Fără ei, nu s-ar fi întâlnit niciodată.

Preocupaţi să se achite de datoria lor — cu dobândă — Lori si Bryce îsi petrecuseră o bună parte din anul precedent făcând planuri pentru a-i apropia din nou pe Christine si Rick. Fuseseră cât pe ce să renunţe, atât de

disperată părea situaţia. In cele din urmă, Bryce avusese această idee de geniu: prezentarea de către un cuplu a unei emisiuni matinale, botezată cu prilejul sărbătorii de Sfântul Valentin „Alesul inimii mele“. Nu-i mai rămăsese decât să-i atragă pe Christine si pe Rick în cursă. Şi reusise. Nimic nu-i rezista lui Bryce, se gândi Lori cu mândrie.

— Christine s-a supărat când a aflat că Rick va fi partenerul ei? întrebă ea.

— Era nebună de furie. Au schimbat câteva amabilităţi, apoi ea a cedat. Din fericire, Christine a noastră are orgoliu. închipuie-ţi că Rick a acuzat-o de lipsă de profesionalism pentru că nu-şi poate lăsa deoparte sentimentele personale.

— Oh, câtă răutate! Dar atâta pagubă: esenţialul este că lucrează împreună. Te felicit, iubirea mea.

— Hm. Eşti sigură că ne vom atinge scopul? îndrăzni el să întrebe după o scurtă ezitare.

— Bineînţeles că da! Nu i-ai văzut, aseară? S-ar fi spus că-i lovise fulgerul în moalele capului. Sunt încă îndrăgostiţi unul de altul, sare în ochi. Christine şi Rick nu pot trăi unul fără celălalt.

Şi dacă se încăpăţânaseră prea mult ca să-şi dea singuri seama de asta, se gândi Lori, Bryce şi cu ea vor face totul ca să-i lămurească, de-ar fi să-i şterpelească lui Cupidon vreuna din săgeţile lui.

Altfel, la ce sunt buni prietenii?

Capitolul 3

Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, se lăsase manipulată de Bryce?

Christine era asezată alături de Rick într-un separeu la Donatello, un restaurant italian care era considerat locul de întâlnire favorit al îndrăgostiţilor. O singură privire era de-ajuns ca să-ţi dai seama că locul acesta era într-adevăr la înălţimea reputaţiei sale: mai multe rânduri de separeuri cu banchete moi, cu spătare înalte apărând intimitatea clienţilor, pe mese lămpi răspândind o lumină difuză, si o muzică romantică după pofta inimii. Până si palmierii si ferigile din niste ghivece mari păreau gata să se îmbrăţiseze când nu ascundeau pudic micile pântece rotunde si goale ale statuilor care-l înfăţisau pe nelipsitul Cupidon.

Se făcuse abia ora zece în această dimineaţă de duminică si totusi mai multe perechi se aflau deja la mese pentru un mic dejun, e drept, cam întârziat. Ochi în ochi, îşi dădeau reciproc mici sărutări fără să se sinchisească de restul lumii.

Lucrurile nu mergeau la fel pentru Christine şi Rick.

Departe de asta.

Christine spera să reziste până la sfârşitul turnării acestei secvenţe fără să-l sugrume pe Rick. care se făcea luntre şi punte ca s-o împingă să-i sară la gât.

Donnie Lopiano, proprietarul restaurantului, stătea în preajma lor. Zvelt, în vârstă de vreo cincizeci de ani, italianul arbora o mustaţă gen Errol Flynn, la fel de

subţire ca o linie trasă cu peniţa. Radia de fericire, încântat că producătorul emisiunii „Bună ziua, San Francisco“ alesese restaurantul lui drept cadru al primului episod al serialului „Alesul inimii mele“.

— Toţi cei care vin la Donatello se îndrăgostesc, spunea el vesel, privind camera de filmare drept în faţă. Tineri sau bătrâni, bogaţi sau săraci, fără nici o deosebire. De zece ani, noi i-am ajutat să-şi găsească fericirea.

— Felicitări, Donnie, replică Rick. Dar aş putea să pariez că ei frecventează restaurantul dumitale şi pentru că aici se găsesc cele mai bune grisine din oraş.

Rick se lansă atunci într-un număr demn de un debutant: luă o grisină, ronţăi jumătate din ea şi suspină:

— Mmm. ce minune!

Entuziasmul lui suna fals; Christine îi răspunse cu un râs la fel de ipocrit. Din fericire, zâmbetul larg al lui Donnie era sincer.

Genial, se gândi ea. Rick o acuza de lipsă de profesionalism si iată că el se comporta într-un mod grotesc, numai cu scopul s-o facă pe ea să-si piardă stăpânirea de sine si să strice filmarea.

— Ai remarcat în mod deosebit unele cupluri, Donnie? întrebă ea, hotărâtă să-l ignore pe Rick si bufoneriile lui.

Proprietarul restaurantului rămase puţin pe gânduri.

— Imi amintesc de o zi când am primit doi

octogenari. Se cunosteau din liceu, erau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt, dar părinţii lor se mutaseră din oras. Se pierduseră din vedere, se căsătoriseră fiecare cu altcineva, avuseseră copii si nepoţi. La moartea tovarăsilor lor de viaţă, se regăsiseră si ţinuseră să vină aici ca să reînsufleţească iubirea de altădată. Mărturisesc că povestea lor m-a emoţionat mult.

Christine simţi genunchiul lui Rick atingându-l usor pe al ei. La acest contact, o străbătu un fior de-a lungul spatelui. Se obligă să nu reacţioneze.

— Care este secretul dumitale, Donnie? Pui vreun ingredient special în mâncarea pe care o servesti clienţilor? Un afro- disiac, poate? întrebă Rick.

Isi agită grisina sub nasul Christinei, zâmbi înspre camera de filmat si muscă din nou din grisină.

Donnie izbucni în râs: lui, era limpede, îi plăceau glumele învechite ale lui Rick.

— Cred că eşti pe o cale greşită, zise Christine, în timp ce Rick îşi apăsa piciorul de al ei. Donnie n-are nevoie să recurgă la subterfugii de genul acesta, el a ştiut să creeze o atmosferă favorabilă confidenţelor.

Zâmbi şi ea camerei de filmat, gândindu-se că, dacă Rick continua în felul acesta, îi va înfige furculiţa în coapsă.

— Când eşti aşezat într-un separeu ca acesta, continuă ea, orice pereche are impresia că e singură pe

lume.

— Ceea ce este cum nu se poate mai potrivit pentru a flirta, adăugă Rick cu o voce puţin molatică, marcată de irezistibilul său accent din sud.

Donnie clătină din cap.

—La început, nu aveam decât câteva separeuri şi toţi îndrăgostiţii se repezeau acolo. Atunci am înţeles că trebuia să adăugăm altele. Acum, clientela este satisfăcută.

— în orice caz, eu sunt! declară Rick.

Făcu cu ochiul camerei de filmat şi înconjură cu braţul umerii Christinei. Degetele lui mângâiară stofa fină a taiorului ei, ca şi cum atingea pielea goală a tinerei femei.

Ea se abandonă o clipă pentru a savura senzaţia delicioasă, apoi redeveni stăpână pe sine şi îşi reluă rolul.

—Donnie, presupun că în restaurantul dumitale s-au logodit multe cupluri?

îşi ridică discret piciorul stâng şi strivi cu o lovitură de toc degetele de la piciorul lui Rick. El tresări. Răsuflă greu, dar rămase impasibil.

Totuşi, se grăbi să-şi retragă braţul.

— Oh, da, răspunse Donnie. Unii domni ne cer uneori să strecurăm un inel de logodnă într-o sticlă de vin sau în aluatul grisinelor noastre.

— Adevărat?

Christine îl privi pe Rick: cu un zâmbet maliţios, el

luă cosul si începu să rupă sistematic toate grisinele.

— Nici o sansă, mormăi Rick printre dinţi.

— In ceea ce mă priveste, continuă Donnie, am o afecţiune deosebită pentru îndrăgostiţii certaţi care vin să se împace la mine. O oră sau două la Donatello, si toate cuvintele jignitoare sunt uitate.

Ii cercetă cu atenţie, pe rând, cu un aer care nu lăsa nici o îndoială: îsi reamintea foarte bine scandalul pe care îl declansaseră cu doi ani în urmă. Christine spera că nu se gândea să facă pe conciliatorul.

Donnie înhăţă listele de bucate puse pe masă.

—Daţi-mi voie să aleg pentru amândoi. Micile noastre omlete sunt perfecte pentru a începe o zi închinată dragostei. După aceea, câteva delicioase produse de patiserie si o cafea bună, italiană, bine fiartă. Aveţi încredere în mine, nu veţi fi decepţionaţi.

Donnie zâmbi pentru ultima oară camerei de filmat, înainte de a se duce la bucătărie.

— Un întreg program, nu-i asa? îi spuse Rick Christinei. Ce părere ai? Am putea si noi să ne lăsăm ispitiţi de farmecele restaurantului Donatello?

— Nu ştiu, dragul meu Rick, murmură ea încet. încă nu sunt cucerită pe de-a-ntregul.

— Repede, îi şopti el cameramanului. Du-te şi spune-i lui Donnie să-i dea bătaie cu omletele lui. Trebuie să ne grăbim puţin.

— De acord, răspunse Gus, vom face chiar o pauză.

Trebuie să mă duc la maşină să caut alte ociective pentru camera de filmat.

Rick încuviinţă şi se lăsă pe spătarul banchetei. îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură de apă minerală.

— Nu ţi-ai pierdut minţile, din întâmplare? întrebă Christine cu voce scăzută, de teamă ca unii clienţi — distraşi de la preocupările lor de prezenţa cameramanului şi de celebra figură a lui Rick — să nu le asculte conversaţia.

Zâmbind zeflemitor, Gus îşi opri camera de filmat, îşi afundă cascheta de base-ball pe cap şi ieşi din restaurant.

Rick îşi puse paharul de apă pe masă.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre genunchiul tău lipit de al meu şi despre mâinile tale plimbăreţe. în principiu, se presupune că filmezi într-o secvenţă romantică pentru o emisiune de dimineaţă. Dacă vei continua, studioul va primi sute de scrisori de protest. Toate acele bătrâne doamne care te consideră atât de seducător vor fi indignate.

— Dimpotrivă, cred că doresc puţin piper, replică el râzând. Adaug că doamnele bătrâne nu sunt singurele care îmi apreciază farmecul.

— Ah, da? Cu atât mai bine pentru tine.

El se apropie, atât de mult încât ea îsi simţi inima bătând mai repede.

— Şi tu, Christine? S-ar putea oare întâmpla să mă găsesti încă atrăgător?

Ea îi aruncă o privire sumbră.

—Ce i-ai spus lui Bryce, mai devreme? Asteaptă să-mi amintesc. Era vorba de sfârsitul lumii, despre noi doi singuri pe pământ. Este exact?

Ii atinse usor obrazul apoi, cu degetul arătător, îi ridică bărbia.

— Şi ai afirmat că, chiar în această situaţie apocaliptică, nici măcar nu m-ai remarca. Nu cumva ai exagerat puţin, din întâmplare?

Ea puse mâna pe furculiţă.

— Continuă pe tonul acesta si îţi jur că îţi vei pierde unul dintre organele tale cele mai preţioase.

Rick se îndepărtă, cu surâsul pe buze.

— Nu dramatiza. Trebuie să glumim puţin în faţa aparatului de filmat. Direcţia canalului vrea flirt, romantism, iar eu mă execut. De altfel, dacă nu ne vom juca rolul convingător, Bryce si Lori vor coace un plan de rezervă ca să ne vadă din nou împreună.

— Ce vrei să spui?

El ridică din umeri.

— Este o lovitură premeditată, sare în ochi: ne angajează pentru Sfântul Valentin, ne obligă să prezentăm „Alesul inimii mele“, şi asta sub pretextul că Murray şi Brisano sunt în Mexic? Ce coincidenţă extraordinară! Ştii de cât timp cei doi imploră studioul să-i trimită în reportaj, indiferent unde? Şi Bryce voia să ne facă să înghiţim povestea că direcţia a acceptat dintr-o dată, tocmai în momentul sărbătorii

îndrăgostiţilor, să-i trimită pe cei doi prezentatori în Mexic? Miroase a lovitură perfidă!

Christine îşi bea apa minerală cu înghiţituri mici. Ea împărtăşea bănuielile lui Rick. Nu-i declarase Bryce, la începutul dimineţii, că emisiunea aceasta „ar putea să le dea posibilitatea de a trece peste neînţelegerile lor“?

Ronţăi o grisină, cu fruntea încreţită. Bryce trebuia să considere că ea şi cu Rick nu aveau decât ceea ce meritau. în urmă cu doi ani, nu făcuseră totul ca Bryce şi Lori să se îndrăgostească unul de celălalt? Uneltiseră şi umblaseră cu şiretlicuri fără nici o ruşine, ca să-şi atingă scopul.

—După părerea mea, reluă Rick, nu avem decât două posibilităţi.

— Te ascult, zise Christine, sceptică.

— Fie să mergem în combinaţie toată săptămâna şi să ne prefacem că ne-am împăcat, fie să le explicăm fără înconjur lui Bryce şi lui Lori că nu se poate pune problema să reluăm legătura noastră. în cazul acesta, însă, va trebui să ne pregătim pentru ce-i mai rău: ei nu vor abandona partida pentru atâta lucru, mi-aş pune capul.

—Dacă te înţeleg bine, preferi să-i lăsăm să creadă că planul lor merge?

— Da, asa mi se pare mai înţelept. Cu atât mai mult cu cât se vor căsători în câteva zile.

— Hm.

Christine îl privi cu atenţie.

— Nu cumva ai de gând să profiţi de situaţie, dragul meu?

— Cine? Eu?

El făcu niste ochi mari, inocenţi, care ar fi topit si inima unei statui.

— Ideea asta nu mi-a trecut niciodată prin minte, frumoasa mea.

Intoarcerea lui Gus si sosirea omletelor o împiedicară să-i arunce grisina în faţă.

In timpul mesei, Rick glumi si flirta fără nici o jenă în faţa aparatului de filmat. Christine, hotărâtă să se arate profesionistă până în vârful unghiilor, glumi si flirta cu acelasi antren, mirându-se ea însăsi că reuseste cu atâta usurinţă.

După debarasarea mesei, Donnie le aduse desertul: ananas înconjurat cu friscă si acoperit cu ciocolată caldă.

— Doamne Dumnezeule, este un adevărat păcat! suspină Christine, înveselită.

Rick făcu cu ochiul camerei de filmat.

— Şi dumneavoastră, cu fusta aceasta scurtă si mulată pe corp si pe tocurile cui sunteţi o ilustrare vie a păcatului.

Ea nu se putu împiedica să rosească.

Şi pentru a-i spori stânjeneala, Donnie îi sugeră pe un ton complice:

— Priviţi în jurul dumneavoastră. Toţi îndrăgostiţii

schimbă între ei câte o îmbucătură din desertul lor. La noi, aceasta este regula.

— Nu sunt foarte îndemânatică, mă tem de ce-i mai rău, zise ea.

— Cu atât mai rău, îmi asum riscul, afirmă Rick.

Ea luă o bucată de ananas şi i-o întinse. Rick muşcă din ea cu poftă şi imediat frişca şi ciocolata acoperieră mâna Christinei.

— Oh, nu. gemu ea încercând să salveze ce rămăsese din bucata de ananas.

Cu un zâmbet sadic, Rick se aplecă şi linse conştiincios frişca şi ciocolata care curgeau de-a lungul degetelor tinerei femei.

— Mmm. delicios.

Va mai îndrăzni oare să pretindă că nu profita de situaţie? se revoltă ea în sinea ei. Limba lui o mângâia ca o flacără, iar coapsa lui se apăsa de a ei.

— Brennan. îl dojeni ea cu voce scăzută.

Vizibil încântat, el apropie o bucată de ananas de gura Christinei.

— Acum e rândul tău.

Fără să-şi ia ochii de la el, ea luă o îmbucătură minusculă. Desertul acesta trebuia să fie delicios, fără nici o îndoială, dar în starea în care se afla, ar fi putut mânca la fel de bine carton.

în realitate, papilele ei gutstive nu mai funcţionau. Toate simţurile îi erau acaparate de coapsa musculoasă a lui Rick lipită de a ei, de dorinţa care îi tulbura

privirea.

— Vă place? întrebă Donnie, care vorbea despre desert.

Incapabilă să articuleze un cuvânt, Christine răspunse printr-un surâs suav.

Oh, da, îi plăcea! Mult.

Tocmai asta era problema.

* * *

Dacă acest mic joc nu înceta, nu va mai trece mult si Rick va avea nevoie de un dus rece sau chiar de un plonjon în apele golfului ca să-i vină mintea la cap. Şi Christine ar fi cu siguranţă încântată să-l arunce în apă, judecând după privirile ameninţătoare pe care i le arunca.

Luptând ca să-si potolească violenţa dorinţei, el o ajută pe tânăra femeie să urce pe puntea unui vaporas de agrement care efectua plimbări rezervate perechilor. Gus mergea înaintea lor, cu camera de filmat pe umeri.

Prevăzuseră să-l intervieveze pe căpitan, Brian Janssen, pentru emisiunea de luni. Intr-adevăr, conform unui sondaj apărut de curând într-un ziar local, celibatarii aleseseră vapo- rasul lui Janssen ca fiind „locul de întâlnire cel mai romantic din oras“. Bryce dorea ca Rick si Christine să descopere motivele acestei unanimităţi.

In realitate, lui Rick nu-i păsa nici cât negru sub unghie de vaporasul de agrement, de cifra de afaceri si

de planurile de viitor ale lui Janssen.

El nu se gândea decât la Christine, la fusta ei scurtă din stofă albastră care se mula pe soldurile ei rotunde, si la picioarele perfecte, la parfumul ei fin care o învăluia ca un val îmbătător la cea mai mică miscare pe care o făcea.

Dacă ar fi avut libertatea să hotărască programul lor, ar fi fost si acum asezaţi unul lângă altul în separeul din restaurantul Donatello sau, si mai bine, singuri într-o cameră.

Cu atât mai mult cu cât, era aproape convins, Christine nu era departe de a încerca acceasi dorinţă.

Deocamdată, însă, era preocupată de munca ei.

—Am vrea să ne explici, Brian, ce te-a determinat să rezervi aceste plimbări pe mare exclusiv perechilor.

— Incipuiţi-vă, a fost o idee a soţiei mele.

Inaintaseră până la proră. Desi era jumătatea lui februarie si un vânt răcoros mătura puntea, unele perechi erau asezate confortabil în fotolii de răchită si degustau sampanie, altele, înlănţuite, se sprijineau de parapet pentru a admira velierele si papucii zburători care străbăteau în lung si-n lat golful. In depărtare, podul Golden Gate strălucea în soarele după- amiezii. De data aceasta, celebra ceaţă care plutea peste San Francisco se făcuse uitată, ceea ce era excelent pentru afacerile lui Brian Janssen.

Acesta, un bărbos de vreo patruzei de ani, cu ochi de un albastru foarte viu, continuă povestea micii lui

companii:

— Intr-o zi, discutam cu niste prieteni proaspăt căsătoriţi. Tocmai făcuseră o plimbare minunată cu vaporul în golf, dar se plângeau că fuseseră deranjaţi de turistii cu droaia lor de copii gălăgioşi. Şi iată cum a ajuns soţia mea să-mi sugereze organizarea de plimbări rezervate îndrăgostiţilor.

—O idee de geniu! exclamă Christine. Este adevărat că ştrengari care ţipă în jurul tău. nu sunt lucrul cel mai bun care se poate imagina pentru o întâlnire tandră.

Rick privi camera de filmat, maliţios.

— în ceea ce mă priveşte, mi-ar trebui mult mai mult ca să mă descurajez.

Luând-o pe Christine de mijloc, o trase spre el. Ea începu să râdă şi îi trimise o lovitură de cot în coaste.

— Fii cuminte, Brennan, altfel te vei întoarce acasă înot.

— Este vina mea că aerul oceanului te face irezistibilă?

Christine schiţă un zâmbet fermecător, perfect artificial.

—Rick, eşti un romantic veritabil. Cum este şi căpitanul Janssen.

în felul acesta, ea rosti cupletul elogios şi obligatoriu la adresa companiei Janssen.

Contractul încheiat de Bryce cu cei care îşi vor da concursul la operaţiunea de Sfântul Valentin stipula că aceste societăţi vor beneficia de o publicitate gratuită;

canalul plătise chiar tipărirea unei broşuri cu indicativele lor, care vor fi trimise tuturor telespectatorilor ce le vor cere.

— Ai dreptate Christine, reluă Rick. Avem un frumos cer albastru, o mare calmă, şampanie. Ce ne-ar mai trebui pentru a fi într-o dispoziţie romantică?

— Poate câteva grade suplimentare, răspunse ea fricţionân- du-şi braţele. Găsesc că vremea este puţin cam răcoroasă.

— Dacă numai asta lipseste.

Rick o îmbrăţişă si o strânse lângă el. O simţi imediat crispându-se.

— Asa îţi este mai puţin frig, îngerul meu?

Căpitanul Janssen începu să râdă; până si Gus, în spatele camerei lui de filmat, chicotea.

Christine se desprinse din braţele lui.

— Incep să regret că n-am luat cu mine o însoţitoare care să te readucă la ordine!

Rick se întoarse atunci spre cameră.

— Uiţi de telespectatorii nostri. Ei ne supraveghează, n-avea grijă. Nu risti nimic cu mine.

Vorbea pe un ton nepăsător, glumeţ, în totală contradicţie cu ceea ce simţea.

La începutul dimineţii, se gândise că această filmare îi va permite să flirteze în toată libertatea cu Christine si s-o facă astfel să plătească pentru ceea ce îi spusese lui Bryce în clădirea studioului.

De altfel, în parte reusise să se răzbune: degeaba îsi ascundea ea nelinistea în spatele unui zâmbet radios, el

stia că era tulburată.

Necazul era că se prinsese în propriul lui joc. Să flirteze cu Christine doar pentru a se face remarcat, de a-i răspunde cu aceeasi monedă, nu-i era de de ajuns.

Voia s-o ţină în braţe — si doar câteva secunde, pentru a distra publicul.

Or, era imposibil atâta timp cât Gus îi va urma pretutindeni si le va filma cel mai mic gest.

Dar voi reuşi, îşi promise el. Cu emisie sau nu, cu sau fără cameră, voi găsi mijlocul de a rămâne singur cu ea.

Şi cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Smulgându-se din gândurile lui, constată că Christine profitase de ocazie ca să dispară în compania căpitanului. Gus încetă să filmeze.

—Ar trebui să te potoleşti, Rick, zise el cu calmul lui obişnuit. Ai cam întrecut măsura, totuşi. N-o hărţui prea mult.

Rick clătină din cap, furios pe el însuşi. Prin urmare, dorinţa pe care i-o stârnea Christine era atât de vizibilă? Gus avea dreptate. Trebuia să-şi domolească zelul. La urma urmei, aveau o săptămână întreagă în faţa lor.

Rămas pe gânduri, observă că la orizont începea să se formeze ceaţa. în mai puţin de două ore, aceasta va înghiţi podul Golden Gate, nu se vor mai distinge clădirile oraşului, iar cei doi prezentatori ai emisiunii „Bună ziua, San Francisco“ vor fi îngheţaţi şi vrednici de milă, cu sau fără şampanie.

Era timpul să se întoarcă la ţărm şi să adopte o altă

tactică. Mai romantică. Irezistibilă.

Rick scoase telefonul mobil din buzunarul hainei şi formă numărul producătorului executiv al canalului KQXZ.

Capitolul 4

— Am impresia că sunt Cenusăreasa mergând la balul dat de prinţ în palatul său, se destăinui Christine camerei de filmat, la câteva ore după plimbarea cu vaporasul.

Gus o încurajă cu un semn să continue pe această temă, dar ea se mulţumi să schiţeze cel mai frumos zâmbet al ei: nu trebuia să abuzeze de clisee. Cu toate acestea, seara începea într-adevăr ca în basme.

Mai întâi, costumiera sefă a canalului KQXZ, ca printr-o atingere de baghetă fermecată, îi procurase o splendidă rochie de seară fără mâneci care tulburase adânc privirea lui Rick.

Era evident uluit si Christine încerca o reală fericire. sentiment despre care prefera să nu-si pună nici o întrebare.

Trecând peste insuportabila lui aroganţă, Rick era extraordinar de seducător si era extrem de agreabil să placă unui bărbat frumos, asta-i tot. Oricare femeie ar fi reacţionat ca ea.

Luă loc pe bancheta din spate, îmbrăcată în piele moale, a luxosului vehicul — în cazul acesta un Rolls Royce albastru cu şofer — care nu risca să se transforme în bostan la a douăsprezecea bătaie de la miezul nopţii. Şi chiar dacă era mai puţin feeric, acesta prezenta un avantaj apreciabil.

De asemenea, nu se duceau să valseze ore întregi într-un vechi castel plin de curenţi de aer; se îndreptau

spre restaurantul Victor, locul de întâlnire al noctambulilor, la modă în San Francisco. Christine n-avea de ce să se plângă, dimpotrivă. Bucătarul şef al restaurantului se bucura de o reputaţie internaţională, iar ringul de dans, supraînălţat, oferea o vedere spectaculoasă a podului Golden Gate care, deocamdată, era ascuns de o ceaţă groasă s-o tai cu cuţitul.

Cât despre Făt-Frumos...

Christine aruncă pe furiş o privire spre Rick, care afişa un zâmbet fericit.

— Draga mea, pe lângă tine, Cenuşăreasa ar fi părut urâtă.

Se aplecase spre ea, astfel încât respiraţia lui mângâia obrazul tinerei femei. Ea nu-şi putu stăpâni un fior.

Monstrul.

Era totuşi nebun! Christine îşi petrecuse ultimele două ore pregătindu-se mental pentru drumul în Rolls, alături de Rick. Ştia bine că el va profita de situaţie ca să flirteze. Altminteri, de ce ar fi renunţat? Era plătit gras pentru asta — fără îndoială mai mult decât ea, de altfel.

Ştia că făcea acest mic număr pentru camera de luat vederi, pentru Bryce şi Lori. Totuşi, simţea un nod în gât îndată ce
Rick o privea. De fiecare dată când o atingea, oricât de usor, inima ei o lua razna. Iar când îi zâmbea, obrajii ei luau foc.

O reacţie pur fizică, îsi repeta ea cu încăpăţânare. Fără importanţă, fără semnificaţie.

Dar aproape imposibil de controlat.

Pe neasteptate, el îi întinse un trandafir rosu-închis a cărui coadă lungă fusese curăţată de ţepi.

Simţi că o îneacă emoţia.

— Eu. bâigui ea.

—Da, Christine? murmură el cu o voce mângâietoare, puţin răgusită.

Isi reveni si îi susţinu o clipă privirea.

— Cu riscul de a te decepţiona cumplit, dragă domnule Brennan, florile si complimentele nu te vor duce nicăieri.

Inspiră cu ostentaţie parfumul trandafirului, numai cu scopul de a-si ascunde tulburarea.

Rick începu să râdă. Un râs ironic, grav, sexy. Până în clipa aceasta, nu realizase cât de mult îi lipsise acest râs. Când îl auzea, se simţea dumnezeiesc de femeie.

După ce îsi verificase luxmetrul, Gus îsi fixă camera de filmat pe spătarul scaunului din faţă si le făcu semn celor doi prezentatori să continue.

— Cu atât mai rău dacă nu mă vor duce nicăieri, reluă Rick cu dezinvoltură; totusi, nu exagerez spunând că acest trandafir pare sters alături de tine. Esti foarte frumoasă, Christine.

Ea se astepta să distingă o licărire ironică în ochii lui căprui, dar citi în ei o emoţie, o dorinţă care făcu să-i

sară inima din piept.

Nu era drept. De ce oare avea încă puterea s-o bulverseze? De ce ardea de dorinţa de a se cuibări în braţele lui?

Nestiind cum să continue, ridică graţios din umeri si izbucni într-un mic râs care-i răsună în urechi ca orăcăitul unei broaste îndrăgostite. Doamne Dumnezeule, devenea patetică!

— Din fericire, sunt însoţită de supraveghetorul meu, reusi ea să rostească privind obiectivul camerei de filmat. Doamnele mele, urmaţi-mi sfatul: feriţi-vă de bărbaţii din Sud. Sunt consideraţi drept gentlemeni, dar credeţi-mă, sunt cu toţii niste seducători incorigibili.

Pentru prima dată de la începutul acestei aventuri, l-ar fi sărutat bucuroasă pe Gus si camera lui de filmat, atât de mult o linistea prezenţa lor.

Ca si cum i-ar fi citit gândurile, Rick se apropie de ea pentru a-i murmura:

— Ei bine, stiu ce îmi rămâne de făcut.

— Ah, da?

El îi zâmbi.

— Da. să mă descurc pentru a fi singur cu tine.

— Tocmai de asta mă temeam, bombăni ea.

Restaurantul Victor nu figurase niciodată pe lista celor preferate de Rick. Nu-i plăceau deloc localurile la modă, de obicei frecventate de snobi care se dădeau în vânt după bârfe.

Cu toate acestea, judecând după sala plină de lume, mulţi oameni nu-i împărtăşeau părerea. Ei erau atraşi de stilul elegant al decorării, luminile de intensitate scăzută, impunătorul chelner şef cu papionul lui negru şi bucătăria rafinată a localului. Dinspre partea lui, Rick prefera ambianţele mai destinse şi o bucătărie simplă: o friptură bună în sânge şi cartofi la cuptor acoperiţi din belşug cu smântână proaspătă.

Totuşi, în seara asta, restaurantul acesta de lux, unde se practicau preţuri exorbitante, urca foarte mult în stima lui. Şi, evident, nici supa de raci şi nici plachia de anghilă nu-l determinau să-şi revizuiască judecata.

Nu. Christine era aceea care-l făcea îngăduitor.

Rick bău o înghiţitură de vin, cercetându-şi însoţitoarea. Deocamdată, ea nu-i acorda nici o atenţie, concentrată asupra interviului pe care-l lua proprietarului restaurantului, Victor Dussault, un brunet de vreo patruzeci de ani, înalt şi slab. îşi presăra spusele cu vorbe de duh pe care Christine le saluta cu un râs apreciator, menit să măgulească orgoliul interlocutorului ei.

Rick ştia cât de mult îi displăcea Christinei modul cum fusese concepută emisiunea; cu toate acestea, nimeni — nici măcar ea însăşi — nu putea să-i reproşeze că îşi făcea treaba superficial. în pofida zâmbetelor factice şi a comentariilor insipide impuse de acest gen de emisiune, ea reuşea să păstreze detaşarea, politeţea rezervată a jurnalistei călite care era.

Rick îşi stăpâni un zâmbet.

Pentru a fi cinstit, în clipa de faţă nu se sinchisea absolut deloc de calităţile profesionale ale tinerei femei.

El era interesat mai ales de rochia de seară incredibil de sexy pe care o purta si care se mula pe ea ca o a doua piele. Trebuia să se gândească să trimită un buchet de flori costu- mierei de la KQXZ pentru a-i mulţumi că îi oferise un spectacol atât de încântător.

Deoarece, chiar dacă îi venea greu, trebuia să recunoască: Christine poseda frumuseţea sirenelor de legendă, cele care trimiseseră la fund mii de marinari. Şi, cu sigurnaţă, nici el însusi nu va scăpa de înec.

Christine îsi pieptănase părul într-un coc suplu pe care Rick visa să-l desfacă pentru simpla plăcere de a-l vedea căzând ca o perdea de mătase blondă pe umerii ei goi. Faţa ei era radioasă. Avea un ten strălucitor natural, o piele fără cusur care nu necesita decât tuse usoare de fard.

Şi această rochie presărată cu perle minuscule care scân- teiau ca tot atâtea smaralde la fiecare miscare pe care o făcea.

Nu se putea împiedica s-o soarbă din ochi. Nu se gândea decât s-o mângâie. si să trimită la dracu' emisiunea, ca si pe blajinul Victor Dussault, localul lui nemaipomenit si tot restul.

Visa s-o strângă pe Christine în braţele lui, s-o acopere de sărutări până când îsi vor pierde amândoi capul. De altfel, în ceea ce-l privea, era deja un lucru aproape făcut.

— De ce, după părerea dumneavoastră, restaurantul acesta place atât de mult îndrăgostiţilor? întrebă Christine.

Ea, în schimb, părea să-şi controleze emoţiile fără nici o dificultate, remarcă Rick cu iritare. Va trebui să remedieze această situaţie. Dar cum?

Nici măcar nu ascultă răspunsul lui Dussault. Aproape fără nici o explicaţie, partenerii emisiunii îşi ţineau cu toţii acelaşi discurs: afacerea lor mergea bine pentru că, la ei, perechile se bucurau de o intimitate reală. Or, îndrăgostiţii au nevoie să se simtă singuri pe lume. şi aşa mai departe. Rick îi înţelegea foarte bine, dar îl suporta din ce în ce mai greu pe acest patron care nu înceta să peroreze în faţa omniprezentului Gus cu camera sa de filmat pe umăr.

Luă din nou o înghiţitură de vin, ca să se calmeze, şi se strădui să se concentreze asupra interviului.

—Şi orchestra dumneavoastră este minunată! exclamă Christine clipind din pleoapele cu gene lungi. îmi plac la nebunie aceste vechi melodii atât de romantice!

Ca printr-o coincidenţă, orchestra atacă înfrigurare, pe un ritm lent şi senzual. Era cântecul preferat al lui Rick, care exprima mai bine decât oricare altul emoţiile ce-l frământau. în seara asta, realmente, era într-o stare febrilă.

— Mulţumesc, domnişoară Anderson, răspunse

Dussault.

El îi privi zâmbind, rând pe rând, pe Christine şi pe Rick.

—Poate doriţi să dansaţi. Dacă aveţi o bucată favorită, muzicanţii vor fi bineînţeles încântaţi s-o interpreteze pentru dumneavoastră.

Christine râse.

— Ei bine, noi nu.

— Cereţi-le să continue să cânte înfrigurare, interveni Rick înainte ca însoţitoarea lui să aibă timpul necesar să găsească un pretext plauzibil pentru a refuza să părăsească masa.

De ce nu se gândise mai devreme la asta? Un slow languros îi va da posibilitatea s-o ţină în sfârsit pe Christine în braţele lui.

Se ridică.

— Dansăm? murmură el întinzându-i mâna.

Christine îl măsură în tăcere, vădit agasată. Apoi, deoarece Gus o filma în prim-plan, schiţă un zâmbet.

— Mă întreb dacă trebuie să accept invitaţia dumitale, dragul meu Rick. Am impresia că îţi trec prin cap idei îndrăzneţe.

— Mie? Se revoltă el, cu ochii aţintiţi asupra obiectivului camerei de filmat.

— Da, dumitale.

— Prin urmare, n-ai încredere în mine?

— Deloc.

— Christine. îmi frângi inima.

— Sper.

Părea că glumeste, mai nostimă ca oricând, dar Rick îsi pierdu puţin din siguranţa descoperind zâmbetul ei glacial: credea ceea ce spunea.

în pofida oricărei solidarităţi masculine, Dussault îsi înăbusi râsul. Rick l-ar fi lovit cu plăcere.

—Haide, insistă el, suntem aici pentru a demonstra că restaurantul acesta este locul cel mai romantic din oraşul nostru. în afară de asta, nu doreşti să arăţi frumoasa dumitale rochie prietenilor noştri telespectatori?

Se scurseră mai multe secunde.

Interminabile.

— Hotărât lucru, suspină Christine, am impresia că trăiesc periculos.

Se ridică de pe scaun cu o încetineală studiată.

— N-avea teamă, îi spuse Rick. N-am strivit degetele de la picioarele nici unei partenere de când eram în liceu, elevul — puţin dotat, din păcate — al doamnei Bonovitch, profesoara noastră de dans. Dinspre partea aceasta, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Dar în ceea ce priveşte restul, nimic nu este mai puţin sigur, se gândi el.

îi puse mâna pe umăr. Contactul cu pielea ei îl încălzi până în adâncul inimii.

Fără să-i arunce măcar o privire, Christine întoarse capul spre camera de filmat.

—Dragi prieteni, dumneavoastră o să-mi serviţi drept supraveghetori. Vă rog să nu mă slăbiţi din ochi. Poate că sunt paranoică, continuă ea pe un ton de confidenţă, dar n-am nici o încredere în acest domn! Supravegheaţi-i mai ales mâna pe spatele meu.

De data asta, Dussault izbucni deschis în râs, imitat de Christine.

Rick, însă, avu senzaţia că primeşte o palmă.

Ea continua să-i poarte pică pentru că dezvăluise înaintea ei publicului aventurile amoroase ale domnului Abbott, membru al Congresului. Scandalul acesta provocase o agitaţie teribilă în viaţa politică locală. Iar Christine era convinsă că Rick îi furase însemnările asupra acestui subiect. Ceea ce nu era adevărat: el n-ar fi comis niciodată o asemenea josnicie.

Acum, trebuia neapărat ca ei să se explice. Chiar în seara asta, dacă era posibil.

într-adevăr, această neînţelegere nu putea să mai dureze. în acesti ultimi doi ani, îsi spusese si îsi repetase adesea că nu mai simţea nimic pentru această blondă — fermecătoare, înnebunitoare, înfiorător de enervantă — numită Christine Anderson. în seara asta, însă, era de-ajuns să-si cufunde privirea în ochii verzi ai tinerei femei ca să stie că ei nu-si pierduseră nimic din puterea lor hipnotică.

Cu un surâs destinat mai mult telespectatorilor decât lui Rick, Christine se îndreptă spre ringul de dans. Mergea cu o graţie încântătoare, soldurile ei unduindu-se sub rochia presărată cu perle.

Rick rămase nemiscat, coplesit de o tulburare aproape dureroasă.

Apoi aruncă o privire camerei de filmat.

— Nu vă nelinistiţi, prieteni, glumi el. Am s-o supraveghez de aproape. Ne revedem mai târziu, Victor. Mult mai târziu.

Dussault râse cu poftă, în timp ce Gus, mereu la post, îl urma pe Rick. Trebuia să continue să filmeze pentru a completa secvenţa, dar lui Rick nu-i păsa de asta. Nu va acorda nici o atenţie camerei, va face în aşa fel ca şi cum ar fi fost singur cu Christine. Era unica lui şansă s-o ţină strâns în braţe, şi nu avea intenţia să strice aceste clipe preţioase.

— Bună seara, murmură el luând-o de mijloc.

— Bună seara, răspunse ea într-o suflare.

El rămase astfel un lung moment, fără să se mişte, aproape fără să respire, ameţit de contactul cu trupul ei mlădios ca o liană.

Orchestra execută ultimele acorduri din înfrigurare apoi atacă un alt slow, şi mai languros, una dintre acele melodii pe care le-ai auzit de mii de ori şi al căror nume nu ţi-l reaminteşti niciodată.

Conştient că nu putea rămâne veşnic încremenit locului, Rick începu să danseze încet, în ritmul muzicii.

După o ezitare imperceptibilă, Christine se lăsă condusă.

Era uluitor, se gândi el. Corpurile lor se înţelegeau încă la perfecţie, ca şi cum se despărţiseră în ajun. Ca şi cum erau încă făcuţi unul pentru altul.

Era atât de bine s-o ţină în braţele lui, şi totuşi, nu era de-ajuns.

— Crezi că era într-adevăr necesar să dansăm? îi şopti ea la ureche.

— Hm.

Rick întoarse capul şi-i făcu semn cameramanului să se dea înapoi. Gus se execută fără să protesteze. Va continua să-i filmeze de departe, ceea ce le va da cel puţin iluzia unui moment de intimitate.

— Da, răspunse Rick, era chiar indispensabil.

— Presupun că ai dreptate, încuviinţă ea cu un aer puţin debusolat. Cred că, pentru emisiune, se impun un slow sau două într-un loc atât de la modă. Numai să nu mă obligi să dansez tangou. Sunt sigură că rochia asta n-ar rezista la o asemenea încercare.

— în ceea ce mă priveste, nu m-ar supăra câtusi de puţin ca această rochie divină să crape de sus până jos. Dar fii linistită, te voi scuti de tangou.

îi ridică încetisor bărbia până când privirile lor se întâlniră. Ea se strădui să-i opună o expresie indiferentă, profesională, dar asta nu era decât o faţadă. care începea să se fisureze.

îl dorea, Rick nu mai avea acum nici o îndoială. Focul care îl mistuia pe el o ardea si pe ea.

— Ştii, murmură el, în seara asta puţin îmi pasă de emisiune. Ce-ar fi s-o stergem englezeste?

Ea făcu ochii mari: pentru o fracţiune de secundă, păru tentată.

— S-ar spune că această idee nu-ţi displace nici ţie, insistă el cu o voce plină de promisiuni.

— Te înseli! replică ea, trecând brusc în defensivă. Intenţionez să-mi duc la bun sfârsit contractul cât mai bine posibil si credeam că asta era si intenţia ta. Altfel,

de ce m-ai obligat să dansez acest slow si să ne dăm în spectacol?

—Dacă te-am invitat la dans, n-am făcut-o ca să dăm puţină vigoare acestei secvenţe, chiar dacă efectul este garantat, având în vedere cât de frumoasă esti în rochia asta. Nu.
am făcut-o pentru că trebuie să vorbim, să punem capăt unor neînţelegeri în legătură cu ce s-a întâmplat acum doi ani.

O simţi cum se crispează.

— Nu este nimic de spus.

— Eşti sigură?

— Da. Aveai de ales între legătura noastră şi cariera ta. Ai preferat cariera. Punct.

— Lucrurile nu s-au petrecut astfel.

El respiră adânc.

— Ascultă. sunt de aceeaşi părere, nu este nici locul nici momentul pentru genul acesta de explicaţie. Dar, îţi jur, habar n-aveam că făceai o anchetă asupra acelui reprezentant al Congresului. N-am bănuit niciodată, până când am dat din întâmplare peste însemnările tale, acasă la tine, în seara conferinţei de presă. Probabil că ar fi trebuit să te previn că şi eu lucram la acel subiect, dar conveniserăm să nu amestecăm viaţa noastră intimă cu activităţile profesionale. De altfel, pe vremea aceea, asta nu era lucru uşor.

îşi cufundă privirea în ochii Christinei.

— Am făcut o greşeală gravă, în seara aceea. De atunci, o plătesc foarte scump.

Ea rămase o clipă tăcută, apoi ridică din umeri.

— De acord, să admitem că nu mi-ai şterpelit însemnările şi că n-am avut dreptate insultându-te aşa cum am făcut-o la acea faimoasă conferinţă de presă, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ai dat prioritate carierei tale în dauna legăturii noastre. Să nu negi.

— Asta nu însemna că nu ţineam la tine. si lucrurile nu s-au schimbat.

O îmbrăţişă mai strâns.

— Ştii, nu te-am invitat la dans doar cu scopul să discutăm. Nu îţi imaginezi ce bine este să te strâng din nou în braţe.

Christine se îmbujoră si încercă discret să-l respingă.

— Eu. nu, Rick. Te rog.

— De ce? sopti el.

îsi înclină capul spre ea, cu ochii pironiţi pe buzele ei pline.

— Pentru că.

îsi căuta cuvintele si părea cuprinsă de spaimă, asemenea unui peste tocmai scos din apă.

— Da?

— Eu nu.

Fără să-i lase timp să spună ceva, Rick o sărută. Un sărut blând si senzual, care îl bulversă. Se gândi că îsi lua un risc enorm si că, dacă avea un dram de bun simţ, trebuia să se oprească aici.

Dar era incapabil s-o facă.

Deoarece exista în acest sărut, dincolo de pasiune, o asemenea tandreţe încât se simţea eliberat brusc de acea senzaţie îngrozitoare de gol pe care o ducea cu sine de doi ani, de la ruptura lor.

Christine rămase de piatră câteva clipe, apoi începu să se destindă. Se sprijini de Rick ca si cum o părăseau puterile. Şi lui îi tremurau puţin picioarele, iar inima îi izbea pieptul. îsi reaminti atunci sfatul lui Gus: Ai răbdare. N-o hărţui prea mult. Aceste două mici propoziţii îl ajutară pe Rick să redevină stăpân pe sine.

Se îndepărtă uşor de ea ca s-o privească în ochi. Avea obrajii roşii şi un aer rătăcit. O cercetă îndelung, ezitând să-i spună adevărul.

în cele din urmă, se hotărî.

— Voiam să dansăm pentru că doream să te ţin în braţe, să te sărut. Nu mi-e ruşine s-o mărturisesc.

Se abţinu să adauge că visa la asta de la începutul serii.

Pentru a fi pe de-a-ntregul cinstit, Christine nu încetase să-i bântuie visele de când părăsise San Francisco pentru a se stabili la Las Vegas. Nici o altă femeie nu reuşise s-o înlocuiască.

— Nu te cred, răspunse ea cu glas nesigur.

— De ce? murmură el, derutat. îţi jur că acesta este adevărul.

— Un mincinos este, prin firea lui, incapabil de sinceritate.

— Nu mint, Christine. Te doresc mai mult ca

oricând.

Buzele tinerei femei începură să tremure şi el trebui să se
înfrâneze să n-o sărute din nou.

— De acord, oftă el, rupând tăcerea. Atunci de ce, după părerea ta, te-am invitat la dans?

Ea îi susţinu cu îndrăzneală privirea.

— Pentru a încerca să mă faci să-mi pierd capul.

— Bravo, i-o întoarse el cu un zâmbet maliţios. în privinţa asta, sunt obligat să admit că ai dreptate.

Şi, ca să i-o dovedească, o sărută.

Capitolul 5

Rick Brennan era plin de defecte.

Christine le cunostea pe de rost si putea să enumere în ordine alfabetică trăsăturile pe care, după părerea ei, el le reprezenta cel mai bine. Pe durata acestor ultimi ani, ea nu încetase să îmbogăţească această listă mergând de la arogant la închipuit, trecând prin imatur.

Cu toate acestea, exista cel puţin un domeniu în care, după părerea ei, Rick era deasupra oricărei critici: stia să sărute.

în arta sărutului era chiar maestru. Dovada: când buzele lui se asezară peste ale ei, se produse acelasi fenomen uluitor ca înainte de despărţirea lor. Christine uită instantaneu tot ce era pe lume pentru a se abandona magiei clipei, nedorind nimic altceva decât să rămână cuibărită în braţele lui.

Lăsă să-i scape un geamăt când gura lui Rick deveni mai exigentă, mai lacomă. Dacă ea se abandona sărutului lui pasionat, el, în schimb, părea să rămână stăpân pe sine: Rick Brennan era un expert, ştia întotdeauna exact ce făcea.

Ea, în schimb.

Dumnezeu s-o ajute, căci îl dorea pe bărbatul acesta.

Nebuneşte, cu patimă.

Voia ca el s-o sărute, s-o mângâie, să facă dragoste cu ea încă şi încă. Şi chiar dacă puterea pe care o

exercita întotdeauna asupra ei o speria, era prea bine.

Fără să-şI dea seama ce făcea, degetele ei mângâiară ceafa lui Rick, strecurându-se apoi în părul lui. Era la fel de mătăsos cum rămăsese în amintirea ei.

în clipa aceea, muzica se opri. şi sărutul lor luă sfârşit.

Christine se simţi cuprinsă imediat de o nespusă tristeţe.

Când Rick se îndepărtă ca s-o privească, ea citi în minunaţii lui ochi căprui o foame nepotolită şi încă ceva infinit mai profund şi mai periculos.

Un sentiment pe care Rick — ea reuşise să se convingă cu ajutorul voinţei — era incapabil să-l încerce pentru ea.

Deoarece a se încăpăţâna să creadă sau să spere contrariul i-ar frânge inima pentru totdeauna.

— Ei bine. murmureă el cu o voce răguşită care o făcu să se înfioare.

El îi zâmbi şi, din reflex, ea îi înapoie zâmbetul. Orchestra atacă un alt slow — un blues nostalgic după pofta inimii. Christine se cuibări din nou în braţele lui Rick şi se lăsă purtată pe valurile muzicii. Dansau obraz lângă obraz; ea se simţea la dăpost. Mulţumită, iubită.

Dumnezeule, de ce oare reacţiona în felul acesta? Va fi oare întotdeauna atât de naivă? Plătise totusi destul ca să stie că Rick Brennan nu-i va aduce niciodată decât supărare si deziluzii.

Dar un sărut nu era decât un sărut, la urma urmei.

Nu avea de ce să facă din asta un întreg roman.

Din nefericire, dacă acest punct părea limpede, Christine se zbătea în cea mai mare confuzie îndată ce încerca să-si analizeze sentimentele faţă de Rick. Şi, de altfel, poate că era mai bine nici să nu încerce.

Până una alta, îsi pierdea capul de-a binelea si Rick trebuie că se distra pe seama ei.

în fond, îl înţelegea. Nu strigase ea în gura mare, chiar în dimineaţa aceea, în holul clădirii canalului KQXZ că n-o interesa persoana lui, chiar dacă ar fi fost ultimul bărbat în viaţă pe această planetă?

îl cunostea suficient de bine pe Rick pentru a bănui că era hotărât să se răzbune. Dacă, în timpul prânzului, nu scăpase ocazia de a-i azvârli câteva săgeţi bine ascuţite în loc de aperitiv, acum jubila fără îndoială văzând-o atât de descumpănită, atât de tulburată.

îsi luase revansa, în jocul acesta era un adevărat campion. Iar ea, o dată mai mult, se alegea cu inima si sufletul rănite.

O, Doamne. de ce acceptase să participe la această emisiune stupidă? De ce nu-l trimisese pe Rick la plimbare când începuse să flirteze cu ea, la Donatello? Dacă ar fi manifestat mai multă fermitate, acum n-ar fi ajuns aici.

El n-ar fi sărutat-o.

Ea n-ar fi răspuns cu atâta înflăcărare sărutului.

Nu s-ar fi detestat acum pentru slăbiciunea ei.

Hotărât lucru, avea darul de a se pune în situaţii imposibile.

— Sunt fericit că nu m-ai respins, şopti el.

Auzindu-i vocea gravă şi melodioasă la urechea ei, o străbătu un fior.

Eşti o proastă! se dojeni ea imediat. N-ar mai trebui să uite că minţea ca un profesionist.

Hotărâtă să nu mai facă jocul lui Rick, se îndepărtă de el, reducând la maximum punctele de contact.

— Ah, da, adevărat? făcu ea pe un ton indiferent.

Rick nici măcar n-o asculta.

— Nu numai că voiam să te sărut, continuă el, dar aş fi vrut să savurez cea mai mică porţiune a corpului tău adorabil. Din nefericire, va trebui să mă mulţumesc cu acest mic sărut. Altfel, am putea ajunge la postul de poliţie pentru exhibiţionism.

Oftă adânc.

— Christine, îţi dai seama oare ce putere ai asupra mea?

O trase spre el, astfel că-i simţea fiecare componentă a corpului. Inima Christinei începu să bată atât de repede încât fu cât pe ce să se sufoce. Îşi înghiţi cu greutate nodul care i se pusese în gât.

— Eu. am impresia că numărul acesta a durat destul, Brennan.

— Poftim?

Pe faţa lui Rick apăru o expresie care exprima uluială, ca si cum nu putea să creadă ce auzise.

— Ce tot spui acolo?

— Vorbesc despre mica ta răzbunare. Să mă inviţi la dans, să mă strângi în braţe, să mă săruţi cu pasiune.

Scoase un chicotit sarcastic.

— Esti un nerusinat, Rick Brennan.

El îsi încruntă sprâncenele, apoi schiţă un zâmbet strâmb.

— Nu înţeleg nimic din ce spui.

îsi apropie din nou obrazul de cel al tinerei femei. Pielea lui era netedă, cu câţiva perisori ici si colo, care o înţepau. Se bărbierise puţin prea repede pentru mica lui revansă obraz lângă obraz. Mereu grăbit, se gândi ea cu răutate. Dar, de data asta, ea va conduce cursa. Avea deja o lungime avans.

Aruncă o privire spre masa lor. Dacă Victor Dessault dispăruse, în schimb Gus, cu eterna lui cameră de filmat, era mereu prezent. pândindu-le cea mai mică miscare.

Cu atât mai bine.

Cum nu aveau microfoane la ei, dialogul lor nu va fi înregistrat pe banda sonoră. si era puţin probabil să fi fost prevăzută o traducere simultană pentru surdomuţi. Totusi, pentru Christine se punea problema să-si controleze bine expresia si gesturile deoarece, oricât de mare era furia ei împotriva lui Rick, nu trebuia să lase nimic să se vadă.

îşi ridică privirea spre el, zâmbindu-i cu aerul ei cel mai angelic.

— M-ai sărutat numai ca să-mi dai o lecţie, spuse ea.

— Te asigur că nu te înţeleg deloc. Te-ai supăra prea tare dacă m-ai lămuri?

— Mă înţelegi foarte bine, nu face pe inocentul.

— Pentru mine eşti tot femeia cea mai frumoasă şi cea mai dezirabilă pe care am cunoscut-o vreodată. Asta este tot ce încerc să-ţi dovedesc.

Ea şovăi o clipă, cuprinsă de o dorinţă nebună de a-i înfige tocul pantofului în picior. După aceea, îşi va cere scuze, adresând un zâmbet ruşinat camerei de filmat, punând acest „pas greşit“ pe seama unei incurabile stângăcii.

Dar Bryce n-o să creadă aşa ceva. şi nici telespectatorii.

— Azi dimineaţă, şopti ea, ţi-am jignit vanitatea de bărbat spunând că persoana ta nu mă interesează, chiar dacă ai fi ultimul supravieţuitor al sfârşitului lumii.

— Oh, despre asta vorbeai? Nici tu nu credeai ce spui!

— Ba da! Şi toată ziua te-ai chinuit să mă faci să-mi înghit cuvintele. Mai întâi la Donatello, apoi pe vaporaşul de agrement şi acum, pe ringul acesta de dans.

— Prin urmare, aşa interpretezi lucrurile?

— Bineînţeles, replică ea pe un ton grav. Să nu pretinzi contrariul, n-o să mă convingi.

El îşi apăsă încet buzele pe obrazul parfumat al

tinerei femei. Sărutul diavolului, îşi spuse Christine în sinea ei.

— Departe de mine ideea de a pretinde contrariul, murmură el.

— Ei bine, măcar o dată esti sincer.

— La ce bun să neg adevărul? Voiam să regreţi acea declaraţie de război, să te fac să-ţi musti degetele. Mi-am folosit toate talentele ca să te descumpănesc, să te tulbur. Orice mijloc era bun.

Se întrerupse, închise ochii o secundă, apoi continuă:

— Din păcate, planul meu a avut un efect de bumerang: am căzut în propria mea cursă. Cu cât încercam să te cuceresc, cu atât eram mai fermecat de tine.

O prinse cu blândeţe de bărbie; se priviră îndelung, tăcuţi.

Se spune că privirea este oglinda sufletului, că este de-ajuns să te îneci în ochii fiinţei iubite pentru a-i descoperi toate secretele, toate dorinţele ascunse.

Dacă această maximă spune adevărul, era pierdută. îi devenea din ce în ce mai greu să-si ascundă sentimentele, pentru simplul motiv că în ochii lui Rick citea un amestec de asteptare, dorinţă, si urme de regret pentru răul pe care si-l făcuseră odinioară.

— Noi. ne simţeam bine împreună, Christine, sopti el.

— Adevărat? murmură ea cu o voce tremurând'. Nu-mi amintesc.

— Nu minţi. Când nu reauseai să adormi, nu ţi s-a întâmplat niciodată să strângi perna în braţe gândindu-te la mine?

Era perspicace. De câte ori plânsese oare si visase că dormea în braţele lui?

— Şi. ce-i cu asta? bâigui ea. Ce este scris e scris, nu se poate schimba nimic. Tu si cu mine nu suntem făcuţi unul pentru altul.

— Eşti atât de sigură? Sărutările tale sunt încă la fel de fierbinţi. şi nici o altă femeie nu mi-a stârnit vreodată o asemenea dorinţă.

—Opreşte-te, îl imploră ea, zbuciumată. Nu urmăreşti decât să trezeşti în mine o reacţie pur fizică.

— Şi ce este rău în asta?

O strânse mai tare în braţe, îi muşcă lobul urechii, până când o făcu să-i scape un suspin de plăcere. Tremura, asaltată de amintirile a ceea ce trăiseră împreună, de fericirea extraordinară pe care o cunoscuse cu el, numai cu el.

— Rick, eu nu.

Se opri. Cum să-i explice ce se petrecea cu ea, când mintea ei refuza să raţioneze? Nu mai era decât un corp electrizat de o plăcere imposibil de stăpânit.

— Da?

înainte ca ea să-i poată răspunde, el o reduse la tăcere cu un sărut, o rămăşiţă a iubirii lor pierdute, care ascundea totuşi promisiunea unei reveniri, mai intense

încă, a pasiunii.

Atunci, pentru Christine nu mai există decât acest sărut. Ea uită de perechile care evoluau pe ringul de dans, dorindu-le să fie ca şi ei, pierduţi în propriul lor vis.

Şi chiar dacă într-un colţ al minţii ei înferbântate, o voce îi şoptea că Gus continua să-i filmeze, că îmbrăţişarea lor va fi difuzată în emisiunea din dimineaţa următoare, acum nu-i mai păsa. La urma urmei, acest serial nu era destinat sărbătoririi Sfântului Valentin?

Sărutul lor deveni mai blând, mai tandru. Nu se mai miscau, nici măcar nu-si mai dădeau osteneala să urmărească muzica.

Rick îi luă faţa în mâini si o privi în adâncul ochilor.

— Mă înnebunesti, stii bine.

Inima tinerei femei îi izbea atât de tare pieptul încât abia auzi ce-i murmurase el.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, dragostea mea.

îi atinse cu infinită blândeţe obrazul, cu un gest aproape timid.

— Tu. esti sigur că vrei cu adevărat? murmură ea.

— Da.

Ea aruncă o privire peste umărul ei înspre camera de filmat.

— Suntem oameni adulţi, amândoi, adăugă el cu o voce răgusită. S-ar spune că există mereu între noi

această. alchimie misterioasă.

îi mângâie din nou obrazul.

— Mi-e dor de tine, Christine, si stiu că este reciproc. Ce s-ar putea reprosa unui bărbat si unei femei, adulţi amândoi, că vor să petreacă împreună o noapte minunată?

îl privi lung, crezând că n-a auzit bine. Dar nu, nu se însela. Simţi în stomac o reacţie bruscă de greaţă. Va cădea prin urmare mereu în aceeasi cursă?

îi propunea un fel de distracţie. Un mic divertisment, pur sexual, între doi celibatari. O noapte banală fără viitor!

Sărutările lui, îmbrăţişările lui, tot ceea ce ea interpretase drept dragoste. nu erau de fapt decât un şiretlic de seducător. O dată mai mult, nu erau pe aceeaşi lungime de undă. Rick nu avea nici o intenţie să se angajeze într-o legătură durabilă; în vreme ce ea, cu inima ei de midinetă, nu se gândea decât la dragoste.

— Ai dreptate, declară ea sentenţios, fiecare este liber să facă ce-i place. Dar propunerea ta nu mă tentează. îmi pare rău că te-am indus în eroare.

Cum orchestra se oprea, Christine se desprinse din braţele lui Rick şi făcu un pas înapoi. Erau doar la câţiva centimetri unul de celălalt, dar ea avu dintr-o dată impresia că îi despărţeau mii de kilometri.

Rick schiţă un zâmbet.

— Reacţionezi ca o fetiţă speriată.

Ce trebuia oare să spună pentru a şterge de pe

figura lui această expresie arogantă, detestabilă? Era timpul să se trezească la realitate şi să pună capăt acestui joc absurd.

— Să schimbăm subiectul, Rick, rosti ea cu o răceală care o surprinse în primul rând pe ea însăşi. Nu vreau, asta-i tot. Este imposibil.

El încercă s-o prindă de mână, dar ea făcu încă un pas înapoi.

— Imposibil? Ce cuvânt îngrozitor.

— Trebuie să fiu la studiou foarte devreme mâine dimineaţă şi nu ţin să apar cu faţa trasă. Nu este fotogenic.

Rick o studie cu insistenţă. Se străduise să ţină seama de ritmul ei, să n-o bruscheze. în seara asta o simţise pe Christine tremurând în braţele lui. Avea convingerea că încă îl dorea. Era însă limpede că înaintase prea repede, si se blestemă pentru această grabă de licean îndrăgostit, incapabil să-si înăbuse impulsurile.

— A fost o zi lungă, adăugă ea. Mult prea lungă după gustul meu.

El întinse mâna spre faţa ei si-i mângâie încet obrazul.

— Ce nu este în ordine? întrebă el cu o voce în care se simţea o notă de neliniste.

Ea trebui să facă apel la toată voinţa ei ca să-si ascundă tulburarea si să n-o ia la fugă.

— Totul este în ordine.

îsi ridică mâna si îsi consultă făţis ceasul brăţară.

— Este târziu. Mi se pare că am lucrat destul pe ziua de azi. Cred că esti de acord?

Şi se întoarse la masa lor.

* * *

După aceea, Christine începu să se miste ca un automat. în timpul drumului de întoarcere, bombardă camera de filmat cu zâmbete fermecătoare si flirtă linistită cu Rick, ca si cum nu se întâmplase nimic. Totusi, el nu se lăsa înselat, deoarece nu-si lua privirea de la ea.

Era epuizată, la capătul răbdării, mai ales rusinată că nu se înfrânase să viseze la împăcare, la marea dragoste, când Rick nu se gândea decât să-si facă de cap în cearsafuri de satin!

* * *

Când intră în camera ei de hotel, se făcuse ora zece. Rick insistase s-o conducă până la usa camerei, dar ea îl părăsise brusc, lăsându-l cu Gus si soferul si trântind violent portiera Rolls-ului.

Rick nici nu tresărise măcar. Mereu stăpân pe el, ticălosul! într-un fel sau altul, mâine se va răzbuna. Se va căi că a încercat s-o ducă în patul lui.

închise ochii si se sili să respire adânc ca să se linistească.

Doamne, ar fi dat orice să poată părăsi San Francisco imediat, să se refugieze la Las Vegas, să-si

reia munca obisnuită si să-si regăsească apartamentul confortabil! Bineînţeles, însă, era imposibil.

îi promisese lui Lori să-i fie martor la cununie si ea îsi ţinea întotdeauna promisiunile. în plus, semnase un contract cu canalul KQXZ si îsi va respecta angajamentele, cu atât mai mult cu cât „Bună ziua, San Francisco“ era emisiunea lui Bryce.

în pofida insinuărilor perfide ale lui Rick, era o adevărată profesionistă, care nu avea obiceiul să-si trădeze prietenii, în împrejurarea de faţă Lori si Bryce. Chiar dacă ei o aruncaseră în gura lupului. Animaţi de sentimente bune — în privinţa asta n-avea nici o îndoială — îşi puseseră în cap să facă pe mijlocitorii, fără să-şi dea seama că se înşelau complet.

Cu un oftat de uşurare, Christine se descotorosi de pantofi şi se prăbuşi pe pat.

Căsătoria lui Lori cu Bryce avea loc sâmbătă. Până atunci, trebuia filmate toate secvenţele emisiunii. Mai mult de şase zile de rezistat, de suportat prezenţa lui Rick fără să cedeze. După aceea va pleca şi nu-l va mai revedea niciodată.

Şase zile în preajma lui Rick Brennan, în care să se arate veselă şi nepăsătoare. Să flirteze cu el.

Şase zile în care să-i audă vocea gravă, să-l vadă zâmbind, mişcându-se. Să-l atingă, să-i simtă parfumul, căldura corpului.

Şase zile de petrecut cu un bărbat pe care-l iubea nebuneşte, ştiind că avea puterea s-o distrugă dacă se

hotăra să cedeze avansurilor lui.

Şase zile de luptă cu ea însăşi, pentru a nu se îndrăgosti din nou de un bărbat care n-o iubise niciodată.

Pentru Rick Brennan ea nu era decât un instrument sexual foarte excitant.

Făcu legământul ca, orice ar încerca el, să nu aibă nici un spor.

Degeaba o va sâcâi şi o va hărţui, nu se va lăsa prinsă în cursă. Preaseducătorul playboy va ieşi cu coada-ntre picioare din această aventură.

îşi înfundă faţa în pernă, gata să izbucnească în plâns.

Doamne-Dumnezeule, aceste şase zile o să-i pară o eternitate!

Capitolul 6

A doua zi dimineaţa, la cinci si jumătate, Rick intra pe platoul emisiunii „Bună ziua, San Francisco“, si pornea în căutarea Christinei.

O visase aproape toată noaptea si, sosind în clădirile sudioului, nu se gândea decât la ea. Fără să stie prea bine ce o iritase atât de mult, din cuvintele sau din atitudinea lui, era gata să facă mea culpa si să-si recunoască greselile. în genunchi dacă era necesar, având în vedere că nu existau martori prin preajmă.

După săruturile pe care le schimbaseră, era hotărât s-o recucerească — chiar dacă trebuia pentru asta să respecte regulile jocului pe care ea i le va impune. Şi chiar dacă exigenţele ei vor fi extravagante, ceea ce risca mult să se producă, se va supune acestora fără să comenteze.

Observând-o pe Christine într-o discuţie animată cu machiorul, se repezi spre ea. Asemenea unui fotbalist năpustindu-se spre poartă, evită rând pe rând un cărucior plin cu ceşti de cafea şi sandvişuri, doi tehnicieni de sunet şi în sfârşit un Bryce surescitat care încercă să-i oprească trecerea pentru a discuta despre filmările din ajun.

— Hai, Rick...

— Mai târziu.

Christine trecea mai presus de orice. Ea era supărată, desigur, dar acest dezacord nu va dura. Sincer vorbind, el nu-şi amintea să fi făcut sau să fi spus

ceva ireparabil.

Poate că o hărţuise puţin, dar asta nu făcea totuşi din el un criminal. Ea îl făcuse s-o dorească nebuneşte, iar el nu era decât un bărbat. cu slăbiciunile lui. De acord, poate n-ar fi trebuit s-o sărute — totuşi, în privinţa asta n-o să se scuze niciodată: nu regreta câtuşi de puţin.

Da, poate că fusese lipsit de delicateţe propunându-i în mod pripit să petreacă noaptea cu el. Asta o recunoştea şi, dacă ea ţinea neapărat la aşa ceva, îşi va cere iertare. Pe viitor, va face uz de toate precauţiile ca să n-o rănească, nezgârcindu-se la flori şi bijuterii.

Christine se întoarse şi-l văzu grăbindu-se spre ea. Schimbă cu voce scăzută câteva cuvinte cu machiorul, apoi se repezi în cabina ei şi trânti uşa.

El îşi încetini mersul, cuprins de un presentiment apăsător. Expresia pe care o văzuse pe faţa Christinei nu lăsa loc nici unei îndoieli: fabuloasa seară romantică, organizată în ultima clipă de celebrul Rick Brennan cu complicitatea echipei canalului KQXZ, îi displăcuse profund Christinei. Rick n-o văzuse niciodată atât de furioasă, atât de suspicioasă. Sau mai degrabă da. îi aruncase aceeasi privire cu doi ani în urmă, în timpul certei lor la acea conferinţă de presă transmisă în direct, o privire pe care niciodată n-o putuse uita.

Cu un mers intenţionat nepăsător, ca să nu pară ridicol în ochii lui Bryce si ai celor care-l urmăreau fără să aibă aerul, se apropie de usa cabinei. Auzi clar cheia

răsucindu-se în broască si observă atunci un mic carton agăţat de clanţa usii, pe care era scris: INTRAREA INTERZISĂ. Christine adăugase cu litere mici: interdicţia îl priveste numai pe Rick Brennan.

Rick aruncă o privire înspre locul unde se afla echipa: îsi făceau cu toţii de lucru, prefăcându-se că nu-l văd, ca si cum devenise subit străveziu. Dar, judecând după micile lor zâmbete ironice, citiseră tăbliţa de la usa Christinei.

El scoase stiloul din buzunar si scrise în grabă câteva cuvinte pe cartonul pe care-l desprinsese de clanţă, după care îl strecură pe sub usă.

Christine nu găsi totusi de cuviinţă să deschidă.

Compunându-si un aer demn, Rick se îndreptă spre propria lui cabină. Nu se simţise niciodată atât de prost. Rănit în orgoliul lui — ca să nu mai vorbească de sentimente — încercă să se convingă că toate astea nu erau decât o melodramă de prost gust si că nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Ceea ce nu-l împiedică să trântească la rândul lui, cu un gest furios, usa cabinei sale. Se lăsă să cadă în fotoliul din faţa oglinzii, dând furios la o parte scrisorile si revistele puse acolo de un asistent de producţie zelos.

Se privi în oglindă si constată că avea un aer rătăcit. Christine avea dreptate: lipsa de somn te face cu usurinţă să pari cu zece ani mai bătrân.

Era istovit si beculeţele care înconjurau oglinda făceau să-i danseze fluturi multicolori în faţa ochilor.

Suspină si îsi înfundă faţa în mâini, încercând să reflecteze.

De ce era oare în starea asta vrednică de milă? Ieri, după doi ani de despărţire dureroasă, nu se părăsiseră toată ziua, îsi petrecuseră seara împreună, dansaseră. Şi el, Rick Brennan, omul de lume, bărbatul galant si seducător, se purtase ca un licean stupid la primul lui flirt.

Două sau trei slowuri, câteva săruturi. nu avea totusi de ce să-si piardă capul.

Asta nu justifica nici faptul că îsi petrecuse noaptea sucin- du-se si răsucindu-se în patul lui, visând că o aude pe Christine murmurându-i cuvinte de dragoste la ureche.

La dracu’! San Francisco era plin de femei încântătoare si disponibile, care ar fi fost fericite să-i satisfacă dorinţele, si chiar mai mult. Or, iată că el era obsedat de singura femeie care îl respingea, Christine Anderson. Era ca si cum o boală îi rodea sufletul. Ieri seară înţelesese cât de mult ţinea încă la ea. N-o va mai lăsa niciodată să se îndepărteze de el.

Dar Christine nu era o pradă usoară. Ea preferase întotdeauna faptele brute, concrete, neavând încredere în intuiţii sau sentimente, prea iraţionale pentru gustul ei. De altfel, din acest motiv era, prin firea ei, o remarcabilă reporteră de investigaţie. Or, era limpede, aceşti ultimi doi ani trăiţi la Las Vegas o făcuseră şi mai

circumspectă şi mai neînduplecată ca înainte.

Rick trebuia prin urmare să procedeze cu totul altfel. Se lăsă pe spătarul fotoliului, analizând posibilităţile care i se ofereau. Ştia ce aştepta el de la Christine, dar ea, oare ce voia ea de la el? în general, ce doresc cel mai mult femeile?

Aruncă o privire hârtiilor pe care le dăduse la o parte şi remarcă o circulară anunţând difuzarea în curând a unui reportaj despre femeile active şi diversele probleme cu care erau confruntate.

Citi primul paragraf, din care nu află nimic foarte nou. După ancheta iniţiată de canalul KQXZ, femeile zilelor noastre au trei exigenţe primordiale: respectul, recunoştinţa şi salarii decente. Şi atunci dragostea, romantismul? bombăni Rick, nemulţumit.

Exact pe acest teren îşi încercase şansa cu Christine, dar eşuase lamentabil. în schimb, n-o respectase întotdeauna, nu-i recunoscuse meritele pe plan profesional? în privinţa salariului, însă, el nu putea face nimic. Trebuia să se adreseze lui Bryce, care se va grăbi să adauge un zero la cecul ei de la sfârşitul lunii. Deoarece Bryce, ca şi Rick, încerca s-o recupereze cu orice preţ.

Ideea că ea câştigă tot atât cât el, poate chiar mai mult, nu-l supăra pe Rick. Dar să devină independentă până într-atât încât să nu mai aibă nevoie de el, îi displăcea foarte mult. Or, ea părea deja foarte blazată.

Mai bine să privească realitatea în faţă: tot praful pe care i-l aruncase ieri în ochi o lăsase destul de indiferentă. Masa de la Donatello, plimbarea cu vaporasul de agrement, sampania, bucătăria renumită a inegalabilului restaurant Victor. această risipă de lux destinat s-o farmece n-o impresionase deloc. în loc de mulţumire, îl abandonase fără nici un regret pe Rick în superbul lui Rolls, cu soferul si cameramanul.

La această amintire, se strâmbă.

Era nevoit să recunoască faptul că făcuse mai multe gafe, o coplesise cu complimente si remarci cu dublu înţeles, o luase în braţe de fiecare dată când se ivise ocazia. în fine, se arătase prea îndrăzneţ, prea tandru. Fără nici o îndoială, Christine se simţise hărţuită.

Cu toate acestea, ea nu reusise să-si controleze reacţiile fizice. Corpul ei o trădase. în consecinţă, nu era piedută orice speranţă.

Acum, ce să facă? Mai întâi, să-i lase timp să reflecteze, să se calmeze. Mersese prea repede, îi pusese o anumită întrebare prea curând. Hotărât lucru, povestea se repeta. Odinioară, la prima lor întâlnire, ea îl trimisese de asemenea la plimbare, atunci când o invitase fără să ezite să-si petreacă noaptea la el. La vremea aceea, îi trebuiseră două luni de curte asiduă ca s-o convingă să-si schimbe părerea, dar nu îsi regretase nici o clipă eforturile.

Schiţă un zâmbet visător. Nu va uita niciodată seara

în care ea capitulase în sfârsit. Era atât de pătimasă.

De data aceasta, Rick nu avea la dispoziţie decât o săptămână ca să-şi atingă scopul. Desigur, Las Vegas nu se afla la capătul lumii, dar instinctul lui de mascul îi şoptea să-şi captureze prada atâta timp cât se afla la îndemână.

Christine semnase un contract care o obliga să se lase curtată. Ea putea să-l ţină la distanţă, să-l respingă când o încolţea prea de aproape — într-un fel, asta făcea parte din joc
— dar nu putea totuşi să-şi abandoneze angajamentele.

Şi când camera de luat vederi va înceta să-i filmeze. ei bine, Rick se va comporta ca un gentleman perfect. Oricât de greu îi va fi.

Dacă îi dădea posibilitatea să redescopere bărbatul — şi nu pe Rick Brennan, „celibatarul cel mai râvnit din San Francisco“, reporterul care i-o luase înainte odinioară — avea o şansă s-o recucerească.

Christine era prea orgolioasă, prea agresivă ca să nu răspundă la o provocare când i se arunca una. Poate că nu va rezista tentaţiei de a-l cuceri din nou, chiar dacă nu accepta dragostea lui.

Ce să accepte?

Rick tresări şi se privi lung în oglindă. Doamne Dumnezeule, de unde îi venea această expresie visătoare, ca să nu spună neghioabă? Nu existau mai multe explicaţii.

Dar era imposibil. Nu se îndrăgostise totuşi din nou.

Nu atât de repede.

Nu şi nu, îşi zise el cu îndârjire şi, pentru a-şi reveni în fire, îşi trânti câteva palme pe obraji.

* * *

Bryce formă numărul lui Lori pe telefonul lui mobil. Ardea de dorinţa de a-i povesti scena extraordinară care se desfăsurase în urmă cu câteva ore, si în mod deosebit mutra dezumflată a lui Rick când citise cartonasul agăţat la usa Christinei. Păcat că Gus nu fusese prezent ca să filmeze această scenă de antologie!

în orice caz, Bryce îsi scotea pălăria în faţa Christinei: dacă voia ca Rick să devină mai serios, ea adopta maniera potrivită. Bărbatul acesta era un vânător înnăscut; or, din instinct, Christine juca rolul de pradă ce nu poate fi prinsă, si totodată excitantă. Cei doi executau o paradă nupţială care egala cu prisosinţă scenele genului difuzate de emisiunea „Viaţa animalelor“.

Bryce îsi ridică picioarele pe birou si asteptă ca Lori să răspundă.

— Ei bine? întrebă ea fără nici o introducere. Cum merge operaţiunea împăcarea?

Lori avea si ea un instinct redutabil. în plus, iubita lui mergea întotdeauna drept la ţintă, calitate pentru care îi era recunoscător. îndatoririle sale de producător al emisiunii „Bună ziua, San Francisco“ nu-i lăsau deloc timp de pierdut cu flecăreli si nu-i rămâneau decât cinci minute până la difuzarea emisiunii.

— Deocamdată nu-si mai vorbesc, răspunse el cu voce scăzută, de teamă să nu treacă pe culoar niste urechi indiscrete.

— S-au certat? De ce?

— Habar n-am. Christine este furioasă, chiar dacă face eforturi să nu se observe. în dimineaţa asta a agăţat un carton la uşă, inter- zicându-i lui Rick să intre în cabina ei. El nu părea deloc fericit.

— Drace.

Bryce şi-o imagină pe viitoarea lui soţie muşcându-şi buzele. Pregătirile pentru căsătoria lor o făceau şi aşa destul de nervoasă. Nu prevăzuse că, pe deasupra, prietena ei se va arăta atât de încăpăţânată!

— Voi încerca să vorbesc astăzi cu Christine, reluă ea. Aş vrea să-mi explice ce s-a întâmplat realmente între Rick şi ea.

— De acord. Dinspre partea mea, mă voi strădui să-l încolţesc pe Rick.

în clipa aceea, un asistent de la direcţie intră în birou şi-i întinse lui Bryce un teanc de documente pentru semnat, ceea ce el făcu distrat înainte de a i le restitui.

— Spune-mi, dragul meu, continuă Lori cu o uşoară nelinişte în glas. Sper că nu ne străduim degeaba, nu-i aşa? Eu rămân convinsă că aceste două capete de catâri se iubesc profund, dar dacă se ceartă pentru un da sau pentru un nu.

— Linişteşte-te, eforturile lor vor da roade. Imaginează-ţi că am primit probele de film cu cina lor de aseară, la restaurantul Victor. Imaginile acestea

dovedesc iară nici o îndoială că operaţiunea împăcarea pusă la cale de noi va fi un succes strălucit.

— De ce?

— Au dansat mai multe slowuri, obraz lângă obraz. Şi când nu dansau, rămâneau ţintuiţi locului, îmbrăţişaţi ca doi adolescenţi în plină criză de pubertate.

Lori scoase un strigăt de bucurie.

— Grozav!

— Este exact ce cred si eu. în plus, am discutat cu Veronica Davenport, directoarea agenţiei matrimoniale pe care am angajat-o ca să participe la emisiunea din dimineaţa asta. I-am explicat povestea lui Rick si Christine si ea este de părere că vor putea să reia prietenia. A promis să le dea si ea o mână de ajutor.

— Sfătuieste-o să le aplice mai curând un fel de electrosoc. Prietenii nostri au nevoie să-i scuture cineva puţin.

Asistentul apăru din nou în cadrul usii ca să-i atragă atenţia lui Bryce că începuse numărătoare inversă a genericului.

— Trebuie să plec. Dacă voi avea noutăţi am să te ţin la curent.

— De acord! răspunse Lori cu vocea ei muzicală. Te iubesc!

— Şi eu te ador! murmură el, apoi închise.

Ajunse fluierând pe platou. exact în momentul când Rick lua loc lângă Christine pe enorma canapea cu perne de lână care compunea decorul.

Se pândeau amândoi cu coada ochiului, dar nu

schimbară nici un cuvânt până când camera începu să filmeze.

Atunci, de comun acord, zâmbiră si executară ritualul complet al prezentării, aparent la fel de relaxaţi ca un bărbat si o femeie căsătoriţi de o vesnicie.

Bryce, care îi urmărea, îsi încrucisă braţele la piept.

Nimeni nu-l putea clinti din părerea lui: Christine si Rick formau o pereche ideală. Păcat că erau prea orgoliosi ca s-o recunoască!

Christine, aşezată pe marginea canapelei tapiţate cu brocart auriu, bău o înghiţitură de cafea şi îşi întoarse privirea spre prima lor invitată.

— Prin urmare, dumneavoastră sunteţi o intermediară profesionistă, zise ea pe un ton călduros. Sunteţi prima pe care o întâlnesc. Credeam, recunosc, că persoane ca dumneavoastră nu există. exceptând Hello, Dolly, unul dintre filmele mele preferate.

Veronica Davenport era o femeie scundă, distinsă şi foarte elegantă. Era dificil să-i dai o vârstă, acesta fiind un secret la fel de bine păzit ca lista clienţilor ei. Văzând-o ţi-o imaginai fără greutate organizând reuniuni de caritate menite să stângă câteva milioane de dolari sau invitând la ceai alteţe regale aflate în vizită în Statele Unite. Asta explica fără îndoială de ce foarte elganta ei agenţie matrimonială din San Francisco, botezată Cupidon, se bucura de un asemenea succes în rândul oamenilor foarte bogaţi şi al celor din înalta societate.

— în ceea ce mă priveşte, interveni Rick pe un ton

ironic, nici măcar nu mi-ar trece prin minte să mă adresez unei intermediare.

îşi pipăia nodul cravatei ca şi cum îi era greu să respire. Ideea de a recurge la o agenţie matrimonială i se părea atât de vulgară încât ajungea să se întrebe dacă nu era, în fond, un mare romantic. Şi această idee începea să-l sperie.

— Ideea de căsătorie aranjată te deranjează? îl tachină Christine. Nu cumva mai curând.

— Ai înţeles totul, i-o reteză el. Mă tulbură însăşi noţiunea de căsătorie.

îşi schimba mereu poziţia picioarelor, când stângul peste dreptul, când dreptul peste stângul.

— Pentru noi ceilalţi, bieţi bărbaţi, a ne angaja definitiv este puţin cam. nelinistitor.

— Mulţi dintre cei ca dumneavoastră vă împărtăsesc părerea, ceea ce nu-mi simplifică misiunea, sublinie politicos doamna Davenport.

Christine izbucni în râs.

— încetează să tremuri, Brennan. N-ai de ce să te temi. După cunostinţa mea, femeile nu se aruncă asupra dumitale pe stradă ca să-ţi propună o întâlnire si, de asemenea, nici una nu te ameninţă să-ţi pună funia de gât.

— Pentru că dumneata le-ai alungat pe toate, draga mea, ripostă el.

Ea simulă că-i aruncă o pernă în cap si el ridică braţele ca să se apere.

Ca buni actori ce erau, pufniră amândoi în râs.

Christine se întrebă totusi dacă vor reusi să păstreze tonul glumeţ, nonsalant, din secvenţele filmate în ajun. Aparent, păreau mai curând convingători, judecând după zâmbetele amuzate ale membrilor echipei — de la cameraman până la tehnicienii de platou.

Doamna Davenport tusi discret ca să întrerupă micul lor număr.

— Mi-am întemeiat afacerea acum douăzeci si cinci de ani, zise ea cu o voce melodioasă, puţin afectată. Oamenii pe care îi reprezint ocupă o poziţie socială înaltă si în cursa lor spre succes n-au răgazul să caute persoana care li s-ar potrivi. De aceea, ei fac apel la mine. Până în ziua de azi, am peste o mie de clienţi care par foarte mulţumiţi de serviciile mele.

— Şi anunţaţi un coeficient de reusită de optzeci si sapte la sută, reluă Christine luând cifrele din dosarul care i se înmânase înainte de emisiune. Cuplurile pe care le formaţi rămân împreună, nu divorţează după trei luni.

— într-adevăr. Dar să stiţi că motivul succesului meu n-are nimic misterios. Apreciez că în chestiunile de inimă nu trebuie luat în considerare numai aspectul afectiv al unei relaţii. Afinităţile intelectuale au de asemenea multă importanţă.

— Cum se hotărăste cineva să se adreseze unei agenţii matrimoniale? întrebă Rick. Nu vorbesc pentru mine, să nu înţelegeţi gresit. Pentru a fi absolut sincer, căsătoria nu figurează printre planurile mele.

— Asta înţelesesem deja, i-o întoarse Christine cu

un aer perfid.

El zâmbi maliţios camerei de filmat.

—Am avut ocazia să-ţi admir tehnica de seducere, îl ironiză Christine. Crede-mă, Brennan, ai nevoie de ajutor!

De data asta, Rick aruncă o pernă înspre ea, care căzu pe podea. Christine o ridică râzând si o puse la locul ei.

Veronica Davenport asteptă răbdătoare, cu un zâmbet usor pe buze, apoi începu să explice amănunţit funcţionarea agenţiei sale.

Christine o lăsă să vorbească, ascultând-o doar cu o ureche distrată.

Răgazul acesta îi va da posibilitatea să-si revină în fire, să lupte împotriva tulburării pe care i-o provoca vecinătatea lui Rick.

De ce era oare atât de sensibilă la farmecul lui?

Degeaba lupta, degeaba se străduia să facă vid în mintea ei, nu se putea împiedica să-şi reamintească săruturile lor din seara precedentă, pe fondul unui slow. Fusese atât de bine să se cuibărească în braţele lui.

Dintr-o dată, începu să simtă filmarea acestei secvenţe ca pe o tortură. Să-l simtă atât de aproape de ea, pe canapeaua aceasta ridicolă. Să-i audă râsul, vocea. Să-i întâlnească ochii căprui, sclipind de inteligenţă, era insuportabil.

în dimineaţa asta, sosind pe platou se descurcase bine şi reuşise să-l evite. Desigur, când el îi strecurase cartonul pe sub uşă, ea fusese cât pe ce — pentru o fracţiune de secundă — să cedeze. Pe bucăţica aceea

de carton Rick scrisese: Dacă nu vrei să ieşi din carapacea ta, îmi dai voie să intru?

îşi înscrisese iniţialele într-o inimă sub care adăugase: IERTARE! Dacă ar fi început cu asta, cu siguranţă l-ar fi iertat. Dar nu era decât încă un vicleşug.

Era convinsă că nu va întârzia să pornească iar la atac. Şi dacă ar rămâne din nou între patru ochi, ar fi oare capabilă ca de data asta să reziste tentaţiei?

Christine îşi impuse să respire adânc pentru a încerca să se destindă.

Nu era cazul să se gândească la mai rău înainte ca acesta să se producă. Deocamdată, era preferabil să se concentreze la ceea ce povestea invitata lor.

— M-am interesat de cazul dumneavoastră, al amândurora, spunea Veronica Davenport. Practicaţi aceeaşi meserie, aveţi aceleaşi puncte de interes, sunteţi neîndoielnic foarte atraşi unul de celălalt. După părerea mea, acestea sunt elemente foarte pozitive.

Christine simţi brusc o usoară ameţeală, dublată de un presentiment supărător: Veronica Davenport se aventura pe un teren minat si se pregătea să formuleze concluzii pe care ea cu siguranţă nu le aprecia.

—Aţi analizat cazul nostru? bombăni Rick cu un aer neîncrezător.

îsi puse picioarele lungi unul peste altul fără s-o privească pe Christine care, dinspre partea ei, privea insistent faţa musafirei lor.

—Desigur, răspunse Veronica Davenport cu un surâs fermecător. Producătorul dumneavoastră s-a gândit că

ar fi amuzant de văzut dacă reusesc, pentru fiecare, să definesc profilul perechii ideale.

— Drace. făcu Rick.

— Drace si iar drace. murmură Christine.

Se întoarseră amândoi spre camera de filmat, cu niste ochi îngroziţi, înainte de a-si îndrepta din nou atenţia asupra interlocutoarei lor.

Pe deasupra umărului invitatei lor, Christine îl văzu pe asistentul de producţie care, cu un semn, îi anunţa lansarea spotului publicitar peste saizeci de secunde.

îl zări de asemenea pe Bryce, nemiscat într-un colţ al platoului. Părea la fel de fericit si de mândru ca un tată în faţa noului său născut.

Christine înţelegea acum de ce avea această mină încântată: acest mic Machiavelli îsi asigurase concursul Veronicăi Davenport cu scopul de a-i da o mână de ajutor pentru reusita planului său.

— Să nu-mi spuneţi că ne-aţi găsit perechea! exclamă Rick pe un ton ironic.

îşi luă ceaşca, luând o înghiţitură de cafea, fără să-i arunce o privire Christinei.

Veronica zâmbi şi mai larg.

—Ei bine. în realitate, aţi făcut dumneavoastră treaba pentru mine. Formaţi amândoi o pereche ideală. De când practic această profesie, nu-mi amintesc să fi întâlnit un bărbat şi o femeie atât de potriviţi ca dumneavoastră, ceea ce este chiar tulburător. Dacă aţi fi clienţii mei, v-aş sfătui să vă căsătoriţi fără să mai aşteptaţi.

Din colţul unde se afla, Bryce ridică pumnul în semn

de victorie, un gest de cel mai prost gust care încântă totuşi toată echipa.

Rick scoase un icnet de stupefacţie şi vărsă jumătate din cafea, pătându-şi cămaşa.

Christine se simţi obligată să râdă, ca şi cum concluziile formulate de Veronica Davenport nu erau decât o glumă dintre cele mai bune.

în mintea ei, totuşi, se hotărî să revină la planul său iniţial: să-l spintece pe Bryce. Nu-i mai rămânea decât să stabilească unde şi cum. Se ridică şi traversă platoul, cu o licărire ucigaşă în ochi. Dar Bryce, prudent, dispăruse.

* * *

— Bryce şi cu tine mi-aţi întins o cursă!

Christine răcni aceste cuvinte în nasul lui Lori, în cursul după- amiezii, în timp ce cele două prietene se pregăteau să mănânce

pui cu salată în restaurantul hotelului unde stătea Christine.

Lori se mulţumi să clatine din cap, fără a manifesta nici cea mai mică pocăinţă.

— Ascultă, draga mea. era spre binele vostru. Aveaţi nevoie să discutaţi, să vă rezolvaţi problemele. Or, Bryce si cu mine ne-am gândit că dacă aţi prezenta împreună această emisiune, veţi fi nevoiţi, prin forţa împrejurărilor, să vorbiţi despre trecut si să admiteţi în cele din urmă că încă vă iubiţi.

Christine îsi înfipse brutal furculiţa într-o frunză de lăptucă.

— Nu mai avem nimic să ne spunem. în orice caz,

nimic tandru, pot să te asigur.

în timpul filmării diverselor secvenţe din ziua aceea, Rick continuase să flirteze gentil cu ea, după cum obliga contractul lor. Părea să respecte distanţa pe care ea dorea s-o pună între ei. Cu toate acestea, Christine nu se lăsa înselată: situaţia asta nu va dura. Exista mereu între ei acea tensiune, acea atracţie care nu le lăsa nici o clipă de răgaz.

Acum, însă, Christine stia ce urmărea Rick si ea nu va ceda. Cu riscul de a-si consuma nervii si sănătatea, nu se va da bătută. O, Doamne, ce mult îl detesta pe bărbatul acesta!

— în locul tău, insistă Lori cu vocea ei blândă, n-as fi atât de sigură. Am văzut cum te privea Rick. si l-am auzit vorbind despre tine. Poate că nu stii, dar nu pierde nici unul din reportajele tale. N-a încetat niciodată să se gândească la tine.

Christine ridică din umeri. Fleacuri! Rick nu se gândea decât la cariera lui.

— Şi mai important încă, draga mea, este faptul că te gândeşti mereu la el. N-ai cunoscut pe nimeni după ruptura voastră, pretinzi că Las Vegas este populat numai cu cowboy abrutizaţi şi cu jucători incorigibili. A venit timpul să reîntâlneşti lumea reală, deoarece.

Lori îşi continuă monologul, în timp ce Christine, sorbindu-şi sifonul, se întreba dacă San Francisco putea fi definit drept „lume reală“.

Crescuse într-un orăşel liniştit de la poalele munţilor. îşi amintea ca şi cum fusese ieri de ziua când

descoperise golful, străzile marelui oraş. La vremea aceea, avusese sentimentul că pătrunde într-un univers fermecat. Fusese cucerită, fascinată. Şi astăzi mai era încă fermecată. Iar Rick, cu zâmbetul lui irezistibil, cu senzualitatea lui, nu era străin de asta.

Oftă.

Lori avea dreptate, din păcate. Nu reuşise niciodată să-l uite pe Rick Brennan.

Capitolul 1

După cum se temea Christine, reacţia publicului după difuzarea primei emisiuni din seria consacrată sărbătorii de Sfântul Valentin a fost entuziastă.

Oamenilor le-a plăcut foarte mult.

Şi cereau s-o mai vadă.

Bryce, fireste, era nebun de bucurie. El programă scene suplimentare, contactă alţi experţi în problemele dragostei, care primiră cu toţii consemnul de a susţine sus si tare că Rick si Christine formau perechea ideală si trebuia ca ei — neapărat, categoric — să se împace.

Situaţia scăpa din ce în ce mai mult atenţiei principalilor interesaţi, ceea ce nu era foarte grav deoarece Chrsitine hotărâse că nimic din toate astea nu o privea.

Continua să nu-i acorde atenţie lui Rick. Asa era mult mai usor decât să aibă o explicaţie deschisă cu el. Ea nu voia să-si justifice atitudinea, refuzul de a ceda avansurilor lui.

Oricum, nici Rick nu părea mai dispus să discute. Când nu se aflau în faţa camerei de filmat, el se arăta politicos, dar distant.

Christinei nu-i păsa deloc.

Din fericire, nu mai avea decât câteva zile să-i suporte prezenţa. O dată contractul terminat, va primi un cec frumos şi se va întoarce direct la Las Vegas, unde era în siguranţă.

Dar singură, îi şopti mica ei voce interioară, această trădătoare.

Christine o alungă imediat. Să flirteze cu Rick Brennan pentru a face plăcere telespectatorilor şi pentru a creşte procentele de audienţă era o încercare istovitoare. Un supliciu care-i consuma energia şi-i distrugea nervii. Fără să uite că, atunci când nu alerga cu Rick dintr-un capăt în celălalt al oraşului — ca să filmeze imagini insipide în locuri aşa-zis romantice — trebuia s-o ajute pe Lori la ultimele pregătiri pentru căsătorie. Şi simpla vedere a unui aranjament floral sau a unui cornet de drajeuri o aducea acum pe punctul de a i se face greaţă.

Cu alte cuvinte, Christine nu mai putea face faţă.

Din fericire, toate astea se vor termina curând. După emisiunea din această dimineaţă, trebuia să meargă la proba finală a rochiei sale de domnişoară de onoare. îşi dădu astfel seama că era joi, deoarece în vârtejul acesta extenuant, pierduse noţiunea timpului.

îşi amintea vag că în după-amiaza aceea Rick şi cu ea urmau să se ducă la Grădina japoneză. Vor fi filmaţi pe micul pod care trece peste iazul unde înotau crapi foarte bătrâni şi pe care pluteau nuferi splendizi.

Dacă Rick îndrăznea să facă un cât de mic gest deplasat, îl va împinge în apă. Ce fericire să-l vadă reapărând cu doi sau trei nuferi pe cap, cu apa siroind de pe el!

Viziunea aceasta îi smulse primul zâmbet din acea zi.

Se aseză mai bine între pernele de pe canapea, îsi sprijini capul de spătar si închise ochii. Era pe punctul

de a aţipi când auzi o voce:

— Oh, nesocotita! O să-si strice coafura!

Christine tresări si-i zâmbi machiorului care se apleca spre ea. El îi strecură mai multe serveţele de hârtie în răscroiala taiorului ca să-l protejeze înainte de a proceda la retusuri, apoi îi aranjă părul cu mâini experte. După aceea, îi examină tenul cu un ochi critic, se înarmă cu pulverizatorul cu apă de trandafiri si îi răcori faţa ca să-i redea „un aer tineresc“, după propriile lui cuvinte.

— Treziţi-vă, domnisoară Anderson, îi sopti el pe neastep- tate la ureche, iată că soseste domnul Pisălogul.

Rick iesea într-adevăr din cabina lui, cu un mers nepăsător. Un bărbat n-ar trebui să aibă dreptul de a fi atât de seducător, se gândi Christine iritată, simţind cum o cuprinde un val de căldură.

Machiorul îsi agită mâna ca să-l salute pe noul-venit si se grăbi s-o steargă.

Christine se ridică în capul oaselor, trase de fusta scurtă ca să-si acopere puţin coapsele si îsi luă un aer demn, cu speranţa de a părea inaccesibilă. în zadar.

Rick se apropie cu zâmbetul pe buze. Putea fi angajat să facă pe sosia lui Cary Grant, atât de frumos era.

— Bună, Christine. Esti orbitoare.

— Dimineaţa în zori sunt stinsă, replică ea pe un ton tăios. îl cercetă discret, din ce în ce mai furioasă. Era foarte

elegant, ca întotdeauna de altfel, si părea odihnit. Dacă avea o memorie bună — si fără îndoială asa stăteau lucrurile — nici o neliniste nu reusise să tulbure somnul acestui individ.

— Asadar. care este programul de astăzi?

— Directorul unui club de întâlniri, o florăreasă si o bătrână si foarte celebră proxenetă din Sansalito care îsi aminteste de clienţii pe care i-a avut pe vremea goanei după aur! Cel puţin după cum pretinde ea, trebuie să fi depăsit suta de ani si afirmă că iubeste la fel de mult bărbaţii.

— Are multă dreptate, replică el cu un zâmbet seducător. Doamne, cât de mult detesta acest zâmbet! I se părea de
fiecare dată că îi picura miere lichidă în inimă si se învinuia de moarte că încearcă o asemenea senzaţie.

— Nu înţeleg de ce mă tot întrebi, bombăni ea nemulţumită. Bryce ţi-a transmis programul, ca si mie. Spre sfârsitul după-amiezii filmăm la Grădina japoneză, si nu uita că diseară canalul organizează o recepţie pentru Lori si Bryce.

—Da, într-adevăr, am primit programul. îmi pare rău că te-am deranjat.

— încercam să mă odihnesc puţin. Vezi în asta vreun inconvenient?

— Nici unul, răspunse el cu amabilitate. Dar nu avem decât zece minute la dispoziţie înainte să începem.

— Poţi găsi cu siguranţă pe altcineva cu care să

flecăresti. Christine închise ochii. Când îi deschise, Rick era înfipt în
continuare în faţa ei, privind-o cu admiraţie.

— Ai dormit bine?

— Te-ai hotărât să mă înnebuneşti, Rick? Chiar nu poţi să mă laşi în pace?

—Mă tem că nu. Ti-ai acordat exact nouă minute şi jumătate de siestă. Dacă socoteşti bine, ne mai rămân treizeci de secunde înainte de începerea emisiunii.

Christine sări în picioare, aruncând o privire îngrozită în jurul ei. Tehnicienii şi ceilalţi membri ai echipei se agitau, tot platoul fiind în fierbere.

Asistenul de regie strigă:

— Toată lumea pe locuri!

Christine se aşeză la loc, trase din nou de fustă şi-i aruncă o privire furioasă lui Rick care se aşezase nonşalant pe canapea arborând veşnicul lui zâmbet.

Monstrul acesta era întotdeauna stăpân pe el. Oh, cât ar fi dat pentru a reuşi să-l facă să-şi piardă această exasperantă detaşare, să-l vadă împotmolindu-se lamentabil, ca şi cel mai de rând dintre muritori.

Brusc, îi încolţi în minte o idee.

— Am un mic serviciu să-ţi cer, Rick.

El o examină cu o notă de neîncredere, surprins de schimbarea ei de atitudine. întinzând mâna, ea îi aranjă cravata, care stătea puţin într-o parte, adăugând cu o voce atât de mieroasă încât avu o senzaţie de greaţă:

— Ai ceva prevăzut după emisiune?

Când ieşiră în holul imobilului pardosit cu marmură

neagră, strălucirea soarelui îi orbi. Era o zi splendidă şi Christine era plină de energie. Filmarea se desfăşurase fără cel mai mic incident, invitaţii fusesetă fermecători, plini de umor, iar cei doi prezentatori aveau liber până la întâlnirea cu Bryce la Grădina japoneză.

Venise ora revanşei, se gândi Christine, bucurându-se dinainte.

Rick Brennan va regreta amarnic că îndrăznise să-i facă o propunere atât de neruşinată fără măcar a catadicsi, apoi, să-şi ceară scuze. Avea nevoie de o lecţie. Un bărbat cu bun-simţ nu-i cere unei femei, după ce n-o văzuse de doi ani de zile, să vină în patul lui.

încă nu-i trecuse supărarea după seara petrecută la restaurantul Victor. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât era mai furioasă, iar faptul că fusese cât pe ce să cedeze îi sporea dorinţa de răzbunare.

Pe deasupra, politeţea distantă pe care i-o arăta Rick de atunci, o scotea din fire mai mult decât tot restul. Reacţiona fără îndoială cam incorect, dar nu se putea înfrâna şi n-avea intenţia să-şi analizeze senzaţiile aflate în dezacord.

Destul cu atâta introspecţie! Nu-l mai suporta pe Rick, asta era tot. Şi va fi fără milă.

— Unde mă duci, frumoasa mea? întrebă el cu vocea lui atât de sexy de bariton, mai caldă decât soarele californian.

— într-un magazin minunat, Domnişoarele, răspunse ea pe acel ton suav care începea să-l intrige pe Rick. Sunt aşteptată pentru ultima probă a rochiei mele. Sper că nu te deranjează să mă însoţeşti?

— Absolut deloc, dimpotrivă! exclamă el cu entuziasm.

Perspectiva de a o vedea pe Christine unduindu-si soldurile într-un salon de probă îi părea dintre cele mai îmbietoare. Numai Lori să fi ales o rochie care să lase goi umerii domnisoarei sale de onoare! îi plăcea la nebunie genul acesta de toaletă. Şi apoi, cu puţin noroc, îndată ce croitoreasa ar întoarce spatele — din nebăgare de seamă, desigur — putea atinge în treacăt umerii goi ai Christinei. Dar la ce bun să-si lase imaginaţia s-o ia razna? Din seara petrecută la restaurantul Victor, Christine manifesta o răceală demnă de Polul Nord si, pe de altă parte, el îsi jurase să se poarte ca un gentleman. Curtenitor, atent, bine dispus, în toate împrejurările.

— M-am gândit că ai vrea să-mi spui părerea ta, gânguri ea. La urma urmei, la braţul tău voi merge la altar.

Deoarece în interviul cu directoarea agenţiei matrimoniale Rick făcuse mare caz de puternica aversiune pe care i-o inspira noţiunea de căsătorie, Christine era foarte hotărâtă să folosească frecvent termeni ca biserică, altar, nuntă si altele asemenea, insistând bineînţeles asupra cuvintelor dragoste si căsătorie, cele care îl înspăimântau cel mai mult pe acest bărbat.

Se simţi mulţumită să constate că săgeata ei îsi atinsese scopul: Rick avu o tresărire.

— Vei merge la braţul meu până la altar? Ah, da. se pare că trebuie să-i însoţim pe Bryce si Lori. Asta vrei să spui, nu-i asa? Dar înainte, trebuie să-i înmânez verigheta pentru Lori, asa este? Imaginează-ţi că uit.

— Ei, haide, n-o să uiţi. Nu este prima căsătorie la care asisti.

— Nu, dar este prima dată când mă căsătoresc. Dar. ce naiba spun? Eu sunt martor.

Se bâlbâia si părea atât de nervos încât fu cât pe ce să bată din picior ca un copil nemulţumit. Christine, însă, jubila.

— Te vei descurca perfect, Rick. O căsătorie din dragoste nu este o încercare atât de grea. Bryce si Lori sunt atât de fericiţi!

— Măi să fie.

Se întrebă ce-o apucase, subit. în urmă cu câteva ore era gata să-l muste si iată că acum era numai lapte si miere.

— Christine!

Unde dispăruse? Aruncă o privire în jurul lui si o zări traversând repede strada pentru a chema un taxi. Rick se repezi ca să deschidă curtenitor portiera Christinei.

— Mulţumesc, Rick. murmură ea. Esti un adevărat gentleman.

— Mama m-a crescut bine.

— As fi încântată s-o cunosc înainte să plec, ca s-o felicit.

Acestea fiind zise, se strecură pe bancheta din spate.

Cuprins de o neliniste nedefinită, Rick ezită o clipă înainte de a se aseza lângă ea.

* * *

— Aici, domnule, zise Christine bătând în geamul care îi despărţea de sofer.

Acesta opri masina în faţa unui mic magazin de pe Union Square. Christine scotoci în posetă.

— Am mărunt. Du-te, te ajung.

— Nici nu se pune problema. Nu intru acolo fără tine, frumoasa mea. M-aş simţi foarte deplasat.

Rick coborî din taxi şi se apropie de vitrinele strălucitoare în care se aliniau manechine îmbrăcate în rochii de mireasă, dintre care unele erau de o elegantă sobrietate, iar altele erau pline de perle şi de dantele. Le examina rând pe rând când, deodată, tresări: ar fi putut jura că unul dintre manechine îi făcuse cu ochiul.

Avea oare halucinaţii? înaintă, mai-mai să-şi lipească nasul de geam. Nu numai că manechinul îi făcu iarăşi cu ochiul, dar coborî de pe soclu şi îşi flutură mâna, cu un zâmbet ştrengar.

Rick rămase cu gura căscată. O altă fată îi luă imediat locul, dar spre deosebire de prima, aceasta părea o statuie de gheaţă: ea nu era genul care să flirteze cu trecătorii.

— La magazinul Domnişoarele se află întotdeauna un manechin viu în vitrină, spuse Chrsitine, dar nu este uşor de reperat din cauza voalului, exceptând desigur cazul că se mişcă sau se distrează atrăgând atenţia celor care cască gura. în principiu, le este interzis să facă aşa ceva.

— în orice caz, e foarte original, replică Rick.

Nu sesizase oare o urmă de gelozie în vocea Christinei?

— Mărturisesc că n-am intrat niciodată într-un magazin de genul acesta, continuă el. Este o experienţă absolut. nouă pentru mine.

— Curaj, prietene! îi aruncă Christine pe un ton nepăsător.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă.

Un portar în uniformă le deschise uşa strălucitoare de metal, se înclină în faţa Christinei şi îi aruncă o privire bănuitoare lui Rick. Acesta din urmă avu impresia foarte limpede că intra în vreun sanctuar al ginţii feminine, un loc unde partea bărbătească nu putea fi admisă.

Christine i-o confirmă murmurând:

— Se întâmplă foarte rar să întâlnesti un bărbat în acest loc. în principiu, viitorul mire nu trebuie să vadă rochia logodnicei înainte de ceremonie. Se spune că poartă ghinion.

— Faci bine că mă previi. Voi încerca să mă pierd în decor.

Christine intră în magazin, cu Rick pe urmele ei. El îi zâmbi
în trecere portarului, care se ridică în toată înălţimea lui de om scund ca să-l fulgere cu privirea. Rick ar fi tras bucuros o palmă viguroasă peste fesele însoţitoarei sale, numai ca să vadă stârpitura asta pompoasă prăbusindu-se, victimă a unei crize de apoplexie.

în interiorul magazinului, mocheta groasă de culoare

roz si ţesătura plusată care acoperea pereţii înăbuseau sporovăiala însufleţită a unei jumătăţi de duzină de tinere însoţite de mamele lor. Ele consultau cu atenţie cataloage si se minunau în faţa ciudatelor accesorii de folosirea cărora Rick habar n-avea. El înţelese totusi după un timp că perniţele din satin în faţa cărora se extazia una dintre cliente serveau la purtatul verighetelor.

Drăcia dracului, bombăni el în sinea lui. Numai să nu mă trezesc cu una din chestiile astea ridicole în mâini în ziua căsătoriei!

— N-ai decât să te asezi acolo, îl sfătui Christine, arătându-i o canapea tapiţată cu catifea roz, care semăna aproape cu o gigantică ciupercă veninoasă. Doamna d’Avignon este cu siguranţă în încăperile din spate. Ea se ocupă personal de proba mea.

In clipa aceea, ca si cum îşi auzise numele, o femeie scundă si durdulie, destul de în vârstă, îndepărtă draperiile de mătase roz care mascau saloanele şi atelierul.

—Ah, Christine! Exclamă ea cu accentul ei franţuzesc foarte puternic. Bună ziua, draga mea!

O sărută pe Christine pe amândoi obrajii şi îndreptă spre Rick o privire insistentă. El avu senzaţia penibilă că doamnei d’Avignon i se spuseseră deja multe despre persoana lui.

— Dânsul este Rick?

— In carne şi oase, răspunse Christine. Este chiar celebrul Rick Brennan. Doream să-i arăt rochia mea — dacă nu vă deranjează, bineînţeles. El este martorul

mirelui.

— Bineînţeles. Ce idee fermecătoare!

Doamna d’Avignon îşi dezlegă centimetrul, care-i servea drept cordon, şi luă cu gesturi experte măsurile Christinei.

— Foarte bine! Ai acelaşi mijloc subţire, felicitări! Ştii că pentru a purta această rochie este interzis să te îngraşl, fie şi cu un gram. Astăzi vom însăila tivul. De acord?

Doamna d’Avignon o conduse pe Christine spre încăperile din spatele magazinului. Cocoţat pe ciuperca lui uriaşă, Rick puse mâna pe un catalog gros ca o carte de telefon şi începu să-l răsfoiască. Vânzătoarele care forfoteau în jurul clienţilor se comportau ca şi cum el era invizibil, ceea ce-i convenea de minune. Se simţea atât de stânjenit în locul acela — încărcat de miros de flori de portocal şi de iasomie — încât i se făcea greaţă.

Străduindu-se să facă abstracţie de flecăreala veselă care umplea magazinul ce semăna cu o bomboniera, se concentră asupra unui articol care lăuda calităţile diverselor stiluri de lenjerie pentru mirese.

— Rick, vrei să privesti? auzi brusc vocea doamnei d’Avignon.

El îsi ridică ochii. si scăpă catalogul din mâini.

Christine se afla în faţa lui. Sări în picioare uluit.

Doamna d’Avignon transformase o femeie fermecătoare într-o creatură de vis. Mica franţuzoaică zâmbea cu gura până la urechi, încântată de reacţia lui.

El căută febril în memorie, încercând să-si amintească cele câteva cuvinte fraţuzesti învăţate în

liceu ca s-o laude, dar se mulţumi să articuleze un „uahh!“ demn de un cowboy din fundul Texasului.

Christine făcu o piruetă si jupa de muselină bleu-pal i se învârti minunat în jurul picioarelor, asemenea unei corole de floare.

— îţi place? îl întrebă ea cu un zâmbet radios.

Rick îsi înghiţi greu nodul din gât.

— Da, mult.

Muselina era atât de vaporoasă încât se distingea dedesubt o dublură de mătase cu o nuanţă mai închisă. Asa cum sperase, acest model îi lăsa umerii goi si-i acoperea braţele cu mâneci diafane. Jupa, despicată mult în părţi, lăsa să se zărească ciorapii mătăsosi, iar sandalele elegante cu tocuri înalte îi puneau în valoare adorabilele picioare mici.

— Va fi ideală pentru dans, nu crezi?

Instinctiv, el întinse braţele ca s-o curpindă, dar Christine făcu prompt un pas înapoi.

— Oh, nu! Priveste, dar nu atinge!

Rick rămase acolo cu un aer stupid, în timp ce doamna d’Avignon se învârtea în jurul clientei sale. Christine arbora un

zâmbet de pisică ascuţindu-şi ghearele înainte de a-şi sfâşia prada. în felul acesta, ea nu făcea un joc cinstit. Cum spunea zicala aceea veche? în dragoste, ca şi la război, orice este permis. Sau ceva cam în felul acesta. Instinctul lui Rick îi şoptea că, în dimineaţa asta, Christine punea ceva la cale. Iar privirile complice pe care le schimba acum cu doamna d'Avignon nu făceau decât să-i întărească această impresie.

— Doamna d'Avignon şi cu mine avem o idee. porni atacul Christine. Nu ţi-ar face plăcere să vezi unele dintre creaţiile sale? Vorbesc despre rochii de mireasă, fireşte. Am putea veni mâine să le filmăm, dacă Bryce este de acord.

Zâmbetul doamnei d'Avignon devenise şi mai larg.

— Christine, replică Rick, mâine este ultima noastră emisiune şi programul este deja făcut.

— Ce păcat! oftă doamna d'Avignon. în fine, cu atât mai rău, poate vom avea ocazia altă dată.

— Oh, nu! gemu Christine. Ardeam de dorinţa de a proba aceste minunăţii. Rick, vrei să-mi mai acorzi puţin timp?

El le privi rând pe rând, din ce în ce mai nervos. Dar era limpede că un refuz din partea lui ar fi lăsat o impresie dintre cele mai proaste.

— Vă rog, doamnelor.

Christine se înălţă pe vârful picioarelor şi îi atinse uşor obrazul cu buzele. Sărutul acesta n-avea nimic arzător, totuşi Rick se simţi plăcut tulburat. înainte de a putea reacţiona, Christine dispăruse din nou în spatele draperiilor roz.

Se reaşează, resemnat, pe ciuperca uriaşă şi aruncă o privire în jurul lui. Cum pauza de prânz se termina, viitoarele mirese şi mamele lor părăseau magazinul.

îsi încrucisă mâinile pe genunchi si îsi adună tot curajul, pregătindu-se să îndure vitejeste supliciul care-l astepta.

După un timp care lui Rick i se păru o eternitate, Christine îsi făcu în sfârsit apariţia. Era singură, îmbrăcată în satin alb din cap până-n picioare. Rochia cu talia înaltă îi dădea o înfăţisare de înger, cu toate că decolteul adânc ar fi provocat probabil mare agitaţie printre sfinţii paradisului.

Se răsuci pe călcâie, ca să fie admirată, si Rick constată că nasturii din spatele rochiei nu erau încheiaţi. Se feri să i-o spună, atât de încântător era spectacolul.

în momentul acela, doamna d’Avignon se repezi spre clienta ei.

— Christine, draga mea, nu esti decentă! Lasă-mă să îndrept situaţia, zise ea manevrând cu degetele ei îndemânatice năstureii minusculi. Ce părere ai, dragul meu Rick?

— Sunteţi un geniu, doamnă.

— Mulţumesc, dar exagerezi. Nu sunt decât o croitoareasă. Manechinul este acela care conferă toată eleganţa unei creaţii. Christine a dumitale, în cazul de faţă.

El încuviinţă tăcut.

Se întâmpla totusi ceva straniu. S-o vadă în rochie

de mireasă nu-l speria atât de mult cât se temuse. îi insufla chiar dorinţa de.

Stop! se certă el cu asprime.

Cele două femei dispăruseră din nou, în căutarea unei alte minunăţii destinate să-l supună la tortură.

Câteva minute mai târziu, Christine si doamna d'Avignon reveniră, pufnind în râs ca două strengăriţe. Rick se ridică încet, simţind că i se taie respiraţia.

— Trebuia neapărat s-o încerc! exclamă Christine veselă. A fost concepută pentru căsătoria unui proprietar de cazinou cu o dansatoare de strip-tease. Este o nebunie, nu-i asa?

—Da, este. este halucinant, reusi el să murmure cu greutate.

Bluza fără mâneci, cu un corsaj minuscul — ca să nu spunem simbolic — era fixată cu niste capse foarte mici de o fustă din piele albă, foarte strânsă pe trup, care abia acoperea soldurile. Această ţinută extravagantă era completată cu sandale cu tocuri ascuţite, de o înălţime incredibilă, prevăzute cu curele care se înfăsurau de trei ori în jurul gleznelor fine ale Christinei. Cum tânăra femeie, cocoţată pe aceste catalige, se clătina puţin, Rick o prinse de mână ca s-o ajute să-si păstreze echilibrul.

Ea schiţă atunci câţiva pasi de dans, alunecând pe mochetă, legănându-si soldurile si aplecându-se cu generozitate pentru ca Rick să-i vadă mai bine începutul sânilor.

El rosi. Considera, sincer, că ea exagera.

— Am impresia că rochia aceasta produce impresie asupra ta, murmură ea pe neasteptate, agăţându-se de reverele hainei lui.

El mormăi un răspuns nelămurit, îngrozitor de stânjenit pentru că se simţea peste măsură de excitat. Linisteste-te! se dojeni el. Aminteste-ţi că ai văzut-o de sute de ori fără un centimetru de vesmânt pe corpul ei. Nu există nici un motiv să te exciţi în asemenea măsură când este. îmbrăcată.

Doamna d’Avignon examina rochia cu un ochi critic, potrivind două sau trei ace.

—Modelul acesta este. cum se spune. stupefiant, nu-i aşa?

—Da, doamnă. Stupefiant este. termenul exact, se bâlbâi Rick.

Nu voia mai cu seamă s-o jignească pe croitoreasă, dar nu mai putea rezista. Trebuia să iasă cât mai repede din acest magazin în care domnea o căldură sufocantă, ca într-o baie de aburi. Numai dacă nu cumva el era acela care scotea aburi.

O auzi pe una dintre vânzătoare chicotind discret, apoi un foşnet de ţesătură semnală că Christine şi complicea ei se găseau din nou în încăperea aceea misterioasă, în spatele draperiilor.

Se rugă Cerului, sperând că de data asta Christine va îmbrăca o ţinută cu guler înalt şi mâneci lungi, care să nu dezvăluie nimic din anatomia ei. Ceva care să-i reamintească rochiile acelea ca un abajur din secolul trecut, acoperite cu panglici şi funde, pe care le adora

pe vremuri bunica lui, în Sud.

Când Christine reapăru, avea ochii plecaţi pudic, iar părul de culoarea mierii îi cădea pe umeri. Dar vicleana se gătise cu dantelă albă, punctul slab al lui Rick, ceea ce ea nu uitase. Dantelă albă ca frişca, aranjată artistic, atât de stăvezie încât dedesubt corpul ei de zeiţă părea gol.

Rick întinse o mână tremurând' ca să se sprijine de perete, dar se clătină şi era cât pe ce să se prăbuşească peste Christine, care zâmbea angelic.

Un zâmbet de-a dreptul diabolic.

— îţi place?

Rick rămase mut. Compătimitoare, doamna d'Avignon îi sări în ajutor. îi va făgădui recunoştinţă veşnică acestei femei, îşi jură el.

— Christine, cred că este de-ajuns! zise croitoreasa cu un râs cristalin. îl faci pe bietul Rick să-si piardă capul.

— Da, doamnă, răspunse ea cu dezinvoltură. Tocmai acesta era scopul urmărit. îţi ajunge, Rick?

— Oh, tu. răcni el, prea amuzat în fond ca să se înfurie.

— Draga mea, am o altă probă peste cinci minute, spuse doamna d'Avignon. Rick, sper să ne revedem. Urmăresc emisiunea voastră si Christine mi-a vorbit mult despre dumneata.

— Ah. Poate ne vom revedea, cine stie? în orice caz, vă mulţumesc pentru această paradă privată, doamnă. Din nefericire, acum trebuie să vă părăsim,

cameramanul nostru ne asteaptă la Grădina japoneză.

Dacă Christine avea un dram de milă, îl va împinge în iazul cu nuferi. De altfel, poate că se va arunca el singur, atât de multă nevoie avea să se răcorească, si cât mai repede posibil.

* * *

— Mă întreb cine a avut ideea de a organiza această mică recepţie prenupţială la Senior Padilla. bombăni nemulţumit Rick.

îsi puse sub braţ un pachet ambalat în culori vii, în care se afla o splendidă ramă veche din argint masiv si se opri în faţa oglinzii din hol ca să-si aranjeze nodul cravatei.

— Direcţia canalului, presupun, răspunse Bryce.

Cei doi prieteni traversară restaurantul mexican — localul preferat al personalului de la KQXZ, deoarece era situat exact în faţa clădirii în care se aflau birourile si pentru că oferea clienţilor casei, la ora aperitivului, cocteilul de neuitat Margarita în pahare enorme, pentru numai cinci dolari.

în seara aceasta, petrecerea în onoarea viitorilor miri avea loc în sala de banchete din spatele restaurantului.

—Este arhiplin, mormăi nemulţumit Rick. Toţi oamenii aceştia sunt aici pentru tine şi Lori? Este obiceiul, când te căsătoreşti, să aduni toată populaţia ca să strângi cadouri?

Bryce izbucni în râs.

—Este vina mea că doresc cu toţii să ne ofere o

mică amintire? Nu mai spun că tu n-ai fost nevoit să suporţi cincizeci de mii de colete poştale. Prin urmare, opreşte-te să mai protestezi.

Rick îşi strânse buzele. Pregătirile pentru această căsătorie care părea să bucure pe toată lumea îl oboseau în cel mai înalt grad. Fără să mai vorbească despre eforturile pe care trebuia să le facă pentru a se purta ca un gentleman cu Christine, în timp ce ea îşi oferise plăcerea diabolică să-l supună ispitei o bună parte din ziua aceea.

Nu-şi închipuise niciodată că o femeie îmbrăcată în rochie de mireasă poate fi atât de sexy. Dar, aşa cum spusese doamna d'Avignon, în primul rând nu toaleta era fermecătoare, ci femeia care o purta. Ea precizase chiar: „Christine a dumitale"...

Rick se dădu puţin la o parte ca să lase să treacă un chelner care ducea un platou încărcat cu mici pateuri calde, foarte apetisante. Mirosul lor plăcut îi reaminti că nu mâncase nimic de la micul dejun.

— Mor de foame.

—Ei bine, n-ai decât să-l urmezi pe chelnerul acesta, prietene.

Dar chelnerul o luă la stânga, în direcţia sălii de banchete. Un bărbat în vârstă — pe care Rick nu-l recunoscu — îi deschise cu amabilitate usa si, timp de o clipă, râsetele si ecourile unei orchestre de cântăreţi mexicani izbiră timpanele lui Rick. După aceea, usa se închise la loc.

Fără îndoială, funcţionarii, ziaristii si membrii

direcţiei canalului KQXZ se distrau nebuneste. Iar cocteilurile Margarita erau probabil mai tari ca de obicei.

—Sper că masa este gratuită? ironiză Rick. Treaba asta începe să mă coste scump. A trebuit să mă ating de economiile pe care le strâng la ciorap în vederea iesirii la pensie.

— Cine ţi-a vorbit vreodată de un cadou? Lori si cu mine doream numai prezenţa ta. Era de-ajuns să vii cu celebrul tău zâmbet si cu farmecul tău legendar.

— Şi abia acum mi-o spui?

—Dar acceptăm totusi cu plăcere toate cadourile, se corectă Bryce observând pachetul pe care Rick îl ascundea la spate. Gândeste-te puţin la serviciile de masă si la răzătoarele pe care le-am primit. Am putea să ţi le dăm ţie când te vei hotărî să te căsătoresti.

— Mă tem că asta nu se va întâmpla curând.

Bryce îl conduse spre sala de banchete.

— Ei bine, n-ai dreptate.

— Ah. si de ce, mă rog? întrebă Rick pe un ton fals nepăsător, simţind că prietenul lui nu mai glumea.

— Nu mai eşti un puşti, ar trebui să începi să te gândeşti la viitor. să te cuminţeşti. Este părerea noastră, a lui Lori şi a mea. Să alergi ici şi colo nu te va duce nicăieri. Ai nevoie să iubeşti pe cineva la modul serios.

Rick râse sarcastic.

— Nu aveţi cumva în vedere pe cineva, pentru mine, din întâmplare?

— Ba da, Christine! replică Bryce fără să se tulbure. Nu îţi imaginezi cotele de piaţă pe care suntem pe cale să le câştigăm începând de luni, graţie emisiunii „Bună ziua, San Francisco“. Telespectatorii sunt încântaţi, sunt toţi convinşi că formaţi un cuplu de vis.

Faţa lui Bryce se lumină, ca de fiecare dată când vorbea despre procentele de audienţă.

— în doi, aveţi mare succes, continuă el. Aş vrea să vă prelungesc contractul cu o săptămână.

— Asta mai lipsea!. Sper că nu te gândeşti să ne propui un contract permanent!

Oricum ar fi, Christine nu va accepta niciodată, ea fiind hotărâtă să se întoarcă la Las Vegas imediat după terminarea contractului şi să-l dea uitării. Chiar dacă el îşi schimbase tactica adoptată faţă de ea, Christine refuza să se lase înduioşată.

—Brisano şi Murray n-au atins niciodată acest nivel de audienţă! reluă Bryce. A trebuit să angajăm un asistent care să răspundă numeroaselor telefoane pe care le primim de luni. închipuie-ţi că cinci sute de persoane sunt de acord cu Veronica Davenport şi vă sfătuiesc să vă căsătoriţi. Numai două sunt de părere contrară.

— Ei bine, asta dovedeste că rămân cel puţin doi indivizi cu judecată în San Francisco.

într-adevăr, toată populaţia golfului si din împrejurimi părea bună pentru ospiciul de nebuni: chiar si celelalte canale de televiziune si posturile locale de radio difuzaseră reportaje despre reîntâlnirea lui Rick cu

Christine, ca si cum era evenimentul anului!

— Oh, nu pun la socoteală cele două voturi negative! zise Bryce. As pune mâna în foc că tu si Christine aţi telefonat. De fapt, Tricia Lu a intervievat o prezicătoare în legătură cu voi. Nu uita să urmăresti stirile de la ora zece, în seara asta.

Rick îsi ridică ochii spre cer.

— Tu si ideile tale stălucite! Ai noroc că încă nu ne-am dat demisia.

— Nu veţi indrăzni. Orice aţi spune, fac toate astea pentru voi, pentru că sunteţi prietenii mei.

—Dacă ai puţină prietenie pentru noi, ai amabilitatea si încetează cu jocul ăsta!

Planul conceput de Lori si Bryce dovedea tortură mentală si cădea fără îndoială sub incidenţa Convenţiei de la Geneva. Rick avea de altfel intenţia de a prezenta cu prima ocazie problema jurnalistului de la KQXZ, însărcinat cu chestiunile internaţionale.

— Nu conta pe asta, replică Bryce, care părea foarte mulţumit de sine. Nu mă voi opri, si nici Lori. Pentru moment, poate că nu apreciaţi această mână de ajutor, dar îţi jur că într-o zi ne veţi mulţumi.

— M-ar mira. Oricum ar fi, mâine este ultima noastră emisiune. După aceea, Brisano si Murray îsi vor relua locul, iar telespectatorii vor putea să adoarmă din nou. Prin urmare, dă-mi voie să-ţi mulţumesc chiar de acum.

Acestea fiind zise, dădu drumul unui sir de înjurături

care l-ar fi făcut pe tatăl său — băutor de whisky si fumător, care nu ezitase niciodată să facă albie de porci pe oricine îl bătea la cap — extrem de mândru de vlăstarul său.

Şi cu atât mai rău dacă îl auzea Christine înjurând ca un birjar. Ştia că ea îi împărtăsea părerea faţă de această emisiune blestemată.

Bryce izbucni în râs si-i trânti o palmă zdravănă pe spate.

— Inutil să mă faci cum îţi vine la gură, sunt tare de ureche. Prefer să pun toate amabilităţile acestea pe seama unui acces de proastă dispoziţie. Haide, scuturăte puţin, prietene. Vreau să te distrezi, să profiţi de prezenţa ta aici. îţi atrag atenţia că mâine seară nu va avea loc obisnuitul dineu de încheiere.

— Cu atât mai bine. M-am săturat de supeuri, de recepţii si de petreceri, precum si de „Bună ziua, San Francisco“. Deoarece suntem bine înţelesi, s-a terminat, nu-i asa?

—Hm, mormăi Bryce, uiţi că în contractul vostru se prevede că putem prelungi durata prevăzută. Dar nu este nici locul si nici timpul să discutăm despre asta. Priveste-i pe toţi oamenii acestia simpatici din jurul nostru. Profită de ocazie ca să-i cunosti.

— Nu îmi amintesc de vreo clauză care să menţioneze o eventuală prelungire, bombăni Rick. Şi n-am nici un chef să mă amestec în tâmpeniile astea.

Dar Bryce dispăruse deja. Exasperat, Rick îşi trecu o mână prin păr şi cercetă sala cu privirea. Ea trebuia să

fie acolo, pe undeva. I se părea că-i aude râsul. Le povestea fără îndoială prietenelor sale cum îi închisese gura şi cât de iritat era el.

în jurul lui, invitaţii stăteau în grupuri, sorbind din cocteilurile Margarita şi flecărind cu voce tare ca să acopere muzica. Rick o recunoscu pe Mitzi de la documentare, pe Ahmed de la tehnic, apoi, brusc, o zări pe ea.

Christine se afla în fundul sălii, în compania lui Lori şi a Triciei Lu. Purta o rochie verde, mulată pe corp, divină.

Simţi cum îl străbate un val de căldură şi trebui să facă eforturi pentru a se stăpâni să nu alerge spre ea, s-o strivească la pieptul lui, să-i ia în mâini sânii rotunzi şi tari, să-i muşte buzele moi şi s-o acopere lacom cu sărutări până când se va sătura în sfârşit.

O voia pe femeia asta. Aici, acum!

Oh, Dumnezeule!. Nu va reuşi niciodată să se elibereze de Christine.

Bryce, Lori, Veronica Davenport, cei cinci sute nouă telespectatori care se repeziseră la telefon ca să strige în gura mare că trebuia cu orice preţ căsătoriţi cei doi prezentatori, toţi aveau dreptate.

El, Rick Brennan, era încă îndrăgostit de Christine.

Şi va fi până la sfârşitul zilelor lui, chiar dacă ea continua să-l umilească şi să se arate glacială faţă de el. în treizeci şi patru de ani de viaţă, făcuse o singură greşeală reală: o lăsase pe Christine să iasă din viaţa lui. Chiar dacă va fi să îndure ce era mai rău, trebuia s-o

împiedice să plece din nou.

Ca si cum simţise că el o urmărea, Christine întoarse capul.

Privirile lor se întâlniră si rămaseră un timp cufundate adânc una în alta.

Fără măcar să-si dea seama ce făcea, Rick schiţă un surâs si se îndreptă spre ea.

îl va întâmpina fără îndoială cu vreo remarcă tăioasă, deoarece lăsând la o parte episodul de după-amiază de la magazinul doamnei d'Avignon, ea îl trata de sus, cu un dispreţ care dispărea ca prin minune îndată ce camera de filmat se fixa asupra lor. Şi va continua această manevră până când va pleca din San Francisco sau până când Rick va fi pus în cămasă de forţă.

Ceea ce nu va întârzia să se întâmple, deoarece nu era în stare să lupte, ea era prea tare în jocul ăsta. în aceste condiţii, era mai bine să capituleze imediat.

Dar Christine îi rezerva o surpriză, în această seară.

Ea le spuse câteva cuvinte lui Lori si Triciei, care se îndepărtară împreună, nu fără să-l salute pe Rick cu un semn din mână.

Christine porni în întâmpinarea lui, zâmbind. Şi el înţelese brusc că zâmbetul ei era sincer, deoarece în locul acela nu exista nici o cameră de filmat. Chiar el era acela pe care ea îl privea asa.

Şi starea depresivă care îl măcina de câteva zile se risipi la fel de brusc ca si ceaţa de pe orasul San Francisco.

în trecere, Christine luă două pahare de pe tava pe care i-o întindea un chelner. Avea nevoie de un întăritor.

După seara pe care o petrecuseră la restaurantul Victor, Rick se comportase ireproşabil. îndurase totul cu o eleganţă de gentleman, inclusiv şedinţa de probă de la doamna d’Avignon pe care i-o impusese în după-amiaza aceea şi care fusese curată provocare. De altfel, Christine nu era foarte mândră pentru că îl atrăsese în acea capcană deoarece, în sinea ei, ştia că nu va putea să se ţină mult timp de această tactică: pur şi simplu nu mai dorea.

Se întâlniră în centrul sălii pline de lume. Orchestra cânta acum un potpuriu de bucăţi clasice de jaz pe care dansaseră odinioară adeseori.

— Bună seara, zise ea întinzându-i unul dintre cocteiluri.

Degetele lor se atinseră uşor când el îşi luă paharul.

— Bună seara, Christine.

Ea îl privi insistent, incapabilă să spună ce o tulbura mai mult la bărbatul acesta, vocea sau zâmbetul lui.

în gura lui, cuvintele cele mai banale — datorită accentului irezistibil din sud — deveneau o încântare. Iar când el şi zâmbea, Christine se simţea dintr-o dată minunat de femeie, agreabilă şi tandră.

Ea luă o înghiţitură din cocteil, ca să se liniştească, dar alcoolul avu puţin efect asupra ei.

— Cred că ar trebui să discutăm, îngăimă ea.

— De acord.

El aruncă o privire în jur şi-i arătă două scaune libere

într-un colţ. Ea îl urmă supusă şi se aşeză lângă el.

— Iţi mulţumesc încă o dată pentru acea. paradă neasteptată de la doamna d'Avignon. Presupun că despre asta vrei să-mi vorbesti?

— Ei bine. nu, se grăbi ea să răspundă, de teamă ca el să nu-si amintească de pasiunea lui pentru dantela albă, deoarece nu voia să se aventureze pe acest teren minat, cel puţin nu imediat. Esti la curent cu ultima găselniţă diabolică a lui Bryce?

— Prezicătoarea?

Ea clătină din cap.

— Mă îndoiesc că aceasta poate aduce elemente noi. Ea va susţine, ca si ceilalţi, că suntem destinaţi unul altuia. Acord pe toată linia.

Fără voia ei, Christine privea cu admiraţie gura lui Rick. Isi aminti că într-o noapte, în timp ce el dormea, îsi trecuse foarte încet vârful degetului peste conturul buzelor lui, ca să si-l întipărească în memorie.

Şi că. oh, Doamne, nu mai putea continua jocul acesta absurd. Voia ca el s-o îmbrăţiseze, s-o sărute.

Rosie toată, îsi aruncă părul spre spate.

— Bryce i-a cerut Triciei s-o întrebe pe doamna cu globul de cristal. Este ceva cam de acelasi gen cu conversaţia cu directoarea agenţiei matrimoniale, dar el are intenţia să difuzeze secvenţa în jurnalul de la ora douăzeci si două, ca si cum ar fi un eveniment planetar.

— Trebuie să privim lucrurile în faţă, frumoasa mea, replică el cu un zâmbet blazat. Noi doi facem să crească audienţa.

Ea îsi plecă ochii spre paharul de cocteil.

— Bănuiesc că Bryce, în ciuda reputaţiei sale de producător de televiziune, este mai puţin interesat de nivelul de audienţă decât de împăcarea noastră. Prefer să nu mă întreb ce au putut născoci el şi cu Lori pentru ultima emisiune, de mâine. Mă tem de tot ce-i mai rău. Numai când mă gândesc, simt că mă îmbolnăvesc.

Rick ridică din umeri.

— N-aş fi surprinsă, continuă ea, să fi găsit un motiv să ne blocheze împreună în liftul canalului, de exemplu. Sunt în stare s-o facă, să ştii.

Rick o privi o clipă în tăcere.

— Bryce este hotărât să ne împace, zise el. Speră cu siguranţă să câştige premiul pentru cea mai frumoasă împăcare televizată.

— Există aşa ceva?

— Nu, din fericire. Dar Bryce şi Lori doresc sincer fericirea noastră.

— Sunt chiar convinşi că a mai rămas ceva cât de mic între noi. Nu este ridicol?

Doamne, ce fals suna această întrebare! în realitate, în aceste câteva zile, ea înţelesese că Rick o atrăgea mai mult ca oricând şi că eforturile ei vrednice de laudă de a se închide într-o indiferenţă semeaţă eşuaseră lamentabil.

Rick se aplecă spre ea.

—Eu n-am avut niciodată nevoie de ei ca să mă conving. Am ştiut întotdeauna ce simţeam pentru tine, Christine.

— Ah, da? bâigui ea, roşind din nou. Şi ce simţeai,

de fapt?

El îi adresă un asemenea zâmbet încât ea se temu să nu se
topească pe loc.

— Ţineam la tine, mult. De altfel, asta nu s-a schimbat.

Ţinea la ea, foarte bine.

Dar nu spusese că o iubea.

Era o nuanţă importantă şi Christine avea interesul să n-o uite, ca să nu confunde totul.

— Ne simţeam bine împreună. murmură el.

Ea clătină melancolic din cap şi luă o altă înghiţitură de Margarita.

— Da. era minunat să facem dragoste împreună.

O umbră de tristeţe trecu peste faţa lui Rick.

— Nu vorbeam doar despre viaţa noastră sexuală, Christine. Existau între noi legături mai puternice, mai preţioase. Toate astea îmi lipsesc teribil. Nu îţi închipui cât de mult.

Rick întinse mâna ca să-i atingă uşor faţa. Ce bine era să simtă din nou contactul degetelor lui! Ea trebui să se stăpânească să nu-şi apese obrazul în palma lui.

— Numai că. amestecând plăcerea cu munca.

El oftă şi mâna lui căzu.

— Este adevărat, am greşit. Şi câteodată cred că suntem pe cale să repetăm aceeaşi greşeală cu această emisiune blestemată.

— Poate că ai dreptate. Dar se întâmplă să tragi

învăţăminte din greşeli.

Ce o găsise să spună asemenea baliverne? Nu învăţase nimic, absolut nimic. Era chiar la un pas de a cădea în aceeaşi cursă: să-l iubească pe bărbatul acesta.

— Se întâmplă de asemenea ca unele greseli să nu aducă decât suferinţă.

— Intr-adevăr.

— Şi acesta a fost oare motivul pentru care m-ai respins în seara aceea petrecută la restaurantul Victor?

Ea rosi si, de data asta, îsi goli paharul.

— Ascultă. tu voiai să vin la tine acasă si. doream si eu. Dar. pentru tine, nu eram decât o poveste de o noapte.

— Te înseli, o întrerupse el pe un ton grav. Din nenorocire, niciodată n-o să mă crezi.

Ea îi susţinu cu curaj privirea.

— Fii sincer. Dacă as fi acceptat, dacă te-as fi urmat, cât timp ar fi durat aventura noastră înainte să începi să te plic- tisesti? Două zile? Trei, cu puţin noroc?

El ridică din umeri, simulând o dezinvoltură pe care era foarte departe s-o simtă.

— Nu stiu. Ar fi depins.

— De ce?

— De o mulţime de lucruri. Mai întâi. cât timp intenţionezi să rămâi la San Francisco?

— Mă întorc la Las Vegas duminică după-amiază.

— în cazul acesta, răspunsul meu la întrebarea ta

nu are nici o importanţă.

Christine nu vedea lucrurile la fel: pentru ea, dimpotrivă, acest răspuns era foarte important.

— Uită de Las Vegas. Bryce l-ar vinde si pe taică-său ca să te reintegreze în echipa canalului KQXZ. Ti-ar fi de-ajuns să
ridici degetul cel mic si, într-o săptămână — maximum două
— te reinstalezi la San Francisco, si cu un salariu împărătesc.

— Cum se face că, dintr-o dată, cariera mea revine pe tapet? Mi se pare că te-am auzit spunând, nici n-au trecut mai mult de cinci minute de atunci, că nu trebuie să amesteci munca si plăcerea.

— Nu renunţ la această părere, replică el golindu-si la rândul lui paharul. După mine, este preferabil ca cele două să fie despărţite. Totusi, dacă intenţionezi vreodată să trăiesti cu un reporter.

— Cine a spus că am această intenţie?

El îi zâmbi si se ridică.

—N-ai decât să urmăresti jurnalul de la ora douăzeci si două. După cum spune Bryce, prezicătoarea aceasta nu s-a înselat niciodată. în definitiv, de ce să nu ne încredem în prezicerile ei? Pentru că noi însine nu vedem foarte limpede lucrurile, poate că ea ar putea să ne lămurească.

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie si se îndepărtă.

* * *

Petrecerea luă sfârsit o oră si jumătate mai târziu.

Christine se pregătea să coboare în parcare ca să-si recupereze masina închiriată când Bryce o ajunse din urmă la intrarea restaurantului.

— Christine, asteaptă!

Afisa un aer atât de grav si atât de mâhnit încât tânăra femeie deveni imediat foarte atentă.

—Tocmai am fost sunat de serviciul de pază, spuse el punându-şi în buzunar telefonul mobil. Nu ştiu cum s-a putut întâmpla, dar a fost o problemă cu legitimaţia ta provizorie de parcare.

— Ce problemă? bombăni ea, cu sprâncenele încruntate.

Bryce se lansă într-o explicaţie încâlcită, vorbind foarte
repede ca s-o ameţească mai bine pe Christine.

— Când paznicii de noapte şi-au făcut rondul, ca să verifice dacă nu era vreo maşină staţionată ilegal, au descoperit-o pe a ta şi. au remorcat-o până la depozitul maşinilor abandonate.

Christine făcu ochii mari, năucită.

— Maşina mea a fost ridicată? exclamă ea. Dar trebuie s-o predau sâmbătă agenţiei de unde am închiriat-o! Telefonează să mi-o aducă imediat înapoi, te rog.

— Nu te nelinişti, se grăbi el să răspundă. Va fi aici mâine dimineaţă la prima oră.

Uşa restaurantului se deschise şi îşi făcu apariţia Lori, care era însoţită de Rick.

— Ia te uită cine este aici! exclamă Bryce pe un ton jovial. Apropo, Rick s-a oferit voluntar ca să-ţi servească drept şofer. în felul acesta, nu vei fi nevoită să te plictiseşti aşteptând un taxi.

Lori veni să se plaseze lângă logodnicul ei. Zâmbeau amândoi cu un aer mulţumit.

— Când m-am oferit voluntar? bombăni Rick.

— Chiar în clipa asta, bătrâne, replică prompt Bryce. Christine, Rick te va conduce la hotelul tău şi va trece să te ia mâine dimineaţă.

— Noapte bună, dragii mei! murmură Lori.

Mână în mână, cei doi complotisti se grăbiră să plece.

Christine era atât de înspăimântată încât rămase încremenită locului, cu braţele atârnând.

— Ciupeste-mă, sunt în plin cosmar, îi murmură ea lui Rick. A fost atât de descurcăreţ încât să aranjeze ridicarea masinii mele?

El oftă trecându-i un braţ în jurul umerilor.

— Vezi, nu mai esti nevoită să-ţi faci griji întrebându-te ce lovitură extraordinară pregătesc cei doi.

— Da, dar totusi. S-ar fi putut mulţumi cu. nu stiu, cu altceva! Să-mi spargă pneurile, să-mi fure cheia din contact, să.

— Trebuie să se fi gândit, fii sigură.

—Ia ascultă, Rick, să nu-mi spui că esti în combinaţie, pentru că.

— Nu, ţi-o jur. Şi sunt supărat pe Bryce pentru că ţi-a jucat o asemenea festă. în fond, sunt ca si tine: m-am

săturat până peste cap de tertipurile lor. Haide, vino, te conduc.

Capitolul 8

Mânia Christinei se potolise puţin când, douăzeci de minute mai târziu, Rick opri maşina în faţa hotelului ei. Ca un adevărat gentleman din Sud, insistă s-o contucă până la uşa camerei ei, la etajul al zecelea. Ea încercă un protest destul de slab pe care el îl ignoră cu nobleţe.

Ajunsă în camera ei, Christine se debarasă în primul rând de pantofii cu tocuri înalte; în picioarele goale, se apropie de fereastră. Oraşul San Francisco strălucea de lumini; pe poduri, pe autostrăzi, stopurile maşinilor formau sclipitoare panglici roşii care şerpuiau în noapte.

— Ce seară! suspină ea.

Trase draperiile grele de culoare crem, ascunzând brusc lumea exterioară. Erau în sfârşit singuri.

Rick îşi făcu mental lecţia: calm, fără precipitare. Nu îţi strica şansele a doua oară.

— încă nu-mi vine să cred că Bryce a îndrăznit să pună la cale să mi se ridice maşina! zise ea.

— Prietenul nostru e perseverent, trebuie să-i recunoastem această calitate. A folosit toate armele posibile.

— Inclusiv o prezicătoare, replică ea cu maliţiozitate. Vrei să urmăresti interviul? Cât este ceasul?

El îsi consultă ceasul. Douăzeci si unu si treizeci de minute.

— încă o jumătate de oră până la jurnal. Puţină răbdare. pentru că nici nu se pune problema s-o ratăm pe doamna Eu- văd-totul-în-globul-meu-de-cristal, nu-i

asa?

Ea îi zâmbi si el se gândi că zâmbetul Christinei era fără îndoială farmecul ei cel mai irezistibil. Când zâmbea, ochii ei verzi scânteiau, faţa părea să se ilumineze din interior, si Rick avea impresia că admiră soarele.

— Nu esti curios să afli concluziile ei în legătură cu noi? îl tachină ea.

— Poate, puţin. tu nu?

— Presupun că va spune ceea ce doreste Bryce să audă. altfel de ce ar fi hotărât să transmită prezicerile ei?

— Excelentă deducţie.

— Mulţumesc.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Christine reluă cu o voce abia auzită:

— Rick, la ce te gândesti? Spune-mi. N-ai urcat până aici numai ca să admiri privelistea.

— Nu. Oricum, ai tras draperiile.

— Răspunde-mi.

Rick avea la dispoziţie o listă lungă de răspunsuri.

în primul rând, ardea de nerăbdare să facă dragoste cu ea până în zorii zilei, s-o ia de la început noaptea următoare si toate nopţile ce vor veni; apoi, ea era singura femeie care contase vreodată pentru el, şi dacă se înapoia duminică la Las Vegas, el nu-şi va reveni din această lovitură; în sfârşit, nu era sigur că pot concepe viitorul împreună, deşi era dorinţa lui cea mai scumpă.

Numai că, dacă îi vorbea astfel Christinei, ea îl va da

imediat afară, fără nici o îndoială.

— Am făcut-o numai ca să fiu sigur că ajungi în camera ta în deplină siguranţă, declară el pe un ton repezit.

Trecură câteva secunde.

Ochii Christinei erau aţintiţi asupra lui; Rick citea în ei dorinţă, dar şi teamă.

Ar fi o greşeală să încerce ceva, în ciuda eforturilor îndârjite ale lui Bryce. Mâine vor prezenta ultima parte a emisiunii „Bună ziua, San Francisco“. Căsătoria lui Lori cu Bryce avea loc sâmbătă, iar duminică dimineaţa Christine decola spre Las Vegas.

O noapte de dragoste nu ar schimba nimic. Christine şi cu el ar ieşi din asta mâhniţi, răniţi o dată mai mult. La ce bun?

Rick nu mai avea decât să părăsească această cameră.

Dar nu se mişcă.

— Este straniu, murmură el. Odinioară, n-am fi vorbit niciodată despre „siguranţă“. Ce se petrece oare cu noi? Am devenit prea bătrâni ca să ne luăm cel mai mic risc?

El nu se putu împiedica să râdă.

— Sigur că nu.

Rămâneau nemişcaţi, privindu-se în tăcere.

Apoi Christine zâmbi, se apropie de el şi îşi trecu mâinile în jurul taliei lui.

— Dacă mă gândesc bine. de ce n-ai rămâne, sopti ea.

El scoase un suspin adânc si o îmbrăţişă.

— Mă temeam că nu vei mai ajunge niciodată să mi-o ceri.

* * *

Era nebună.

Să repete mereu aceleasi greseli, asa ceva se învecina cu nevroza. Măcar de data asta, ar fi fost de-ajuns să-l dea afară pe Rick, să se baricadeze si să astepte ca nestăvilita ei dorinţă de a face dragoste cu el să se potolească de la sine.

Dar Rick o săruta deja.

Buzele lui le atingeau usor pe cele ale Christinei, într-un sărut timid, tandru, asemănător cu cel al unui băiat. Dar dorinţa lui Rick, o simţea limpede, era aceea a unui bărbat. la care Christine visa de zile întregi.

De aceea, abandonându-si toate temerile, porunci vocii interioare, care o coplesea cu reprosuri, să tacă si să nu-i strice această clipă.

Chiar dacă trebuia să-si frângă inima, să uite de raţiune, chiar dacă îsi întrista sufletul. cu atât mai rău, era hotărâtă să plătească preţul pentru o ultimă noapte de dragoste cu Rick.

Rick o strânse la piept. îi era foame de ea, ardea de pasiune. Ea se agăţă gemând de gâtul lui. în felul acesta o iubea el, sălbatic si impetuos. Nu cunoscuse niciodată un alt bărbat care să fie în stare s-o elibereze de lanţurile ei, de pudoarea si de inhibiţiile ei.

— Ce mult mi-ai lipsit, murmură el sărutând-o pe gât.

— Rick.

îi rostise numele ca o rugăciune, fără să ştie foarte bine ce îi cerea prin această rugăminte care i se ridica din adâncul fiinţei. Implora fără îndoială tandreţea pe care o ghicea în sărutările lui, cuvintele de dragoste pe care i le şoptea odinioară după îmbrăţişările lor pătimaşe, voluptatea plăcerii, complicitatea lor. tot ce împărtăşiseră cândva.

De data asta, însă, ea voia în plus ca povestea lor să dureze de-a pururi.

Cu o încetineală înnebunitoare, fără să înceteze s-o mângâie, Rick îi ridică rochia desaupra şoldurilor.

— îşi dai seama cât m-ai înnebunit toată săptămâna asta?

Cu degete tremurânde, ea îi dezlegă cravata.

— Cred că erai deja, cu mult înainte de întoarcerea mea.

El începu să râdă.

— Hei, nu te poţi opri să faci glume, fumoasa mea?

— De ce aş renunţa?

— Pentru că vreau să nu te gândeşti decât la mine. Doresc atât de mult să fac dragoste cu tine.

— Nu mai spune nimic. dar ţine-ţi promisiunile.

Nu mă voi sătura niciodată de bărbatul acesta, se gândi ea, savurând fiecare val de plăcere pe care îl stârnea în ea. Nu mă voi plictisi niciodată de râsul lui vesel, de accentul lui puţin tărăgănat, de mâinile lui care mă dezbracă atât de încet.

Cu vârful piciorului, împinse la o parte rochia care

căzuse la podea şi începu la rândul ei să-l dezbrace.

îi privi cu admiraţie pieptul gol câteva secunde, înainte de a-i mângâia încet părul care îl acoperea. Apoi, prinzând curaj, îsi trecu degetele peste pântecele lui si chiar mai jos.

Pe Rick îl străbătu un tremur violent. Ochii lui erau cufundaţi în cei ai Christinei.

Ea se luptă o clipă cu catarama curelei lui care, brusc, i se păru cunoscută. Da, desigur. i-o făcuse cadou de Crăciun, cu doi ani în urmă. Faptul că încă o mai purta o emoţionă până la lacrimi.

— Rick, mi-e dor de tine. sopti ea.

Ar fi vrut să-i spună că îl iubea, dar se opri chiar în clipa când această mărturisire era cât pe ce să-i vină pe buze.

— Şi mie. Văd că n-ai uitat slăbiciunea mea pentru dantela albă, murmură el atingând usor sutienul Christinei. în după-amiaza asta te-ai amuzat să mă supui tentaţiei, mică strengăriţă.

îi descheie sutienul, care ajunse pe mochetă, lângă celelalte vesminte.

— Esti atât de frumoasă.

îi înconjură cu palmele sânii rotunzi si tari care se ridicau spre el.

— Ştii câte nopţi mi-am petrecut fără să dorm, gândindu-mă la tine? întrebă el cu o voce răgusită. Visând că îţi mângâiam sânii.

— Eu.

— Ştii câte filme cu Cary Grant am închiriat de la

magazinul de lângă casa mea?

Ea îl privi cu un aer surprins. Cary Grant era actorul ei preferat si îl obligase pe Rick, în timpul legăturii lor, să privească toate filmele lui de cel puţin două ori. El se plângea, simula crize de gelozie, invocând că era nedreaptă deoarece nu putea rivaliza cu un bărbat dotat cu un asemenea farmec.

— Şi ca să privesc filmele cu Cary Grant, adăugă el, cumpăram întotdeauna un pui cu verdeţuri de la Pagoda de aur.

Restaurantul se afla exact la colţul străzii, în apropierea apartamentului în care locuia ea pe vremea aceea. Cinau acolo cel puţin o dată pe săptămână. De fiecare dată, Rick mânca un nou fel de mâncare, în timp ce ea comanda invariabil pui cu verdeţuri, care îi plăcea la nebunie.

—încerci oare să mă faci să înţeleg că. ţi-am lipsit? se bâlbâi ea.

— Tu ce crezi, inima mea?

Ea roşi, respiră adânc şi îngăimă:

— Eu. cred că vorbeşti prea mult.

— Ai dreptate.

într-o clipă, rămaseră goi, faţă în faţă. Christine îl privi cu admiraţie pe bărbatul din faţa ei, atât de admirabil, atât de superb alcătuit, încât i se făcu brusc teamă.

Apoi braţele lui Rick o înlănţuiră, iar gura şi mâinile lui o mângâiară, electrizând-o din cap până-n picioare.

Atunci, teama ei dispăru.

Rămase numai dorinţa, vertijul.

Şi dragostea.

Mâna lui Rick coborî de la sânii ei peste pântece, apoi se furişă mai jos, continuându-şi mângâierile cu blândeţe, apoi tot mai insistent. Christine gemu, agăţându-se de umerii lui.

— Vreau să te simt în mine, sopti ea, acum.

El o întinse pe mochetă si o pătrunse cu o miscare a soldurilor. Tremurând toată, ea îi strigă numele si îsi înnodă picioarele în jurul mijlocului lui, ca să-l atragă si mai adânc în ea.

— Esti atât de fierbinte, atât de dulce. murmură el cu o voce răgusită. Oh, Christine.

O străbătu un val de lavă fierbinte, o scuturară fiori convulsivi. Cum Rick se stăpânea, ea îl strânse cu toată puterea ca să-l oblige să se abandoneze la rândul lui.

* * *

— Regrete? întrebă Rick mai târziu.

Erau culcaţi în patul mare, Christine fiind cuibărită lângă el. Făcuseră din nou dragoste, apoi încă o dată. încet, voluptuos.

Rick era epuizat, pe punctul de a se cufunda în somn.

— Regret numai că am asteptat atât de mult.

El râse încet, minunându-se că o ţinea în braţe. Dumnezeule, ce mult o iubea.

Cum putuse oare să se îndoiască de sentimentele lui pentru ea?

Rămase un timp tăcut, beat de fericire. Pentru prima

dată după foarte mult timp, se simţea pe deplin satisfăcut.

După doi ani nesfârsiţi de singurătate, regăsea inexprimabila savoare a vieţii.

Nu voia să mai renunţe la această senzaţie. Niciodată.

— Christine, murmură el, cum ai recţiona dacă ţi-aş spune că nu mă împac cu ideea de a te întoarce duminică la Las Vegas?

Nici un răspuns.

— Christine?

întoarse capul şi văzu că dormea ca un înger. înduioşat, o sărută pe frunte şi oftă. Christine avea dreptate. Era foarte târziu şi va avea la dispoziţie toată ziua de mâine ca s-o convingă să rămână.

* * *

Christine se trezi spre orele patru dimineaţa. Auzi apa curgând în baie şi vocea lui Rick care fredona un cântec de dragoste. Se ridică din pat cu un surâs pe buze şi îmbrăcă un capot.

Trebuia să fie pe platou peste o oră ca să pregătească secvenţa despre Sfântul Valentin.

Focul de artificii. Ultimul episod al serialului „Alesul inimii mele“.

Ultima emisiune a Christinei.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

Ce ironie! se gândi ea strângându-şi braţele la piept ca pentru a-l încălzi. La începutul săptămânii avea o singură dorinţă: să termine cât mai repede cu acest contract. Şi acum că acesta era aproape terminat. ar fi

dorit să nu se sfârşească niciodată.

Uşa băii se deschise şi apăru Rick, cu un prosop înnodat în jurul şoldurilor.

Când o văzu pe Christine, faţa lui se lumină.

— Bună dimineaţa!

Ea îi cercetă îndelung trăsăturile, privindu-l drept în ochi.

— Bună dimineaţa.

El o sărută pe obraz. încă nu se bărbierise si înţepa, dar ei nu-i păsa.

— Veneam să te trezesc, murmură el. Avem întâlnire cu echipa peste o oră.

— Ştiu.

Christine se simţea brusc teribil de vulnerabilă, coplesită de un vârtej de emoţii. Dragoste, teamă, tristeţe. Avea atâtea lucruri să-i spună. si atât de puţin timp!

îl privi în tăcere, nestiind cu ce să înceapă.

Apoi oftă.

— Păcat, aveam de gând să te ajung sub dus.

— Hm. Nu văd de ce nu ne-am acorda câteva minute de întârziere, în dimineaţa asta.

Ea îsi scoase capotul apropiindu-se de el, îi dezlegă cu o mână prosopul si se strânse lângă corpul lui gol, care mirosea plăcut.

—Cu atât mai bine, ador să fiu în întârziere, sopti ea căutându-i gura.

Capitolul 9

— Bryce n-a forţat puţin nota cu decorul? şopti Christine pentru sine dând la o parte o pernă enormă din satin roşu ca să se poată aşeza pe canapeaua tapiţată cu brocart auriu.

Platoul emisiunii „Bună ziua, San Francisco“ semăna cu ceea ce trebuia să fie cartierul general al lui Cupidon în toiul sezonului îndrăgostiţilor: munţi de confeti roşii şi albe, în formă de inimă, bineînţeles; baloane roşii, decorate cu „te iubesc“ în litere răsucite excesiv, erau fixate de rezemătoarele pentru mâini ale canapelei, de mese şi de peretele care închide decorul în spatele prezentatorilor; erau de asemenea urşi de catifea ţinând în labe cutii de ciocolată; jerbe enorme de trandafiri roşii, ca şi o cohortă de îngeraşi de diverse mărimi, cocoţaţi în toate locurile.

— Frumos, nu? întrebă Rick cu un zâmbet maliţios.

Christine îi zâmbi la rândul ei, expediind cu un bobârnac
un confeti lipit de fusta ei bleumatin.

— Oh, da. Foarte sic. Şi foarte subtil.

îsi consultă ceasul, apoi îsi agăţă un microfon minuscul la reverul taiorului. Mai aveau două minute până la generic.

— Bun, bombăni Rick, poate că este prea mult rosu, sunt de acord cu tine. Dar mie îmi place. Mai ales îngerasii.

Ea îl privi cu un aer neîncrezător.

— Glumesti?

— Deloc, replică el, fixându-si la rândul lui microfonul la cravată. Eu sunt un adevărat romantic.

— S-o spui lui mutu!

Pe faţa lui Rick apăru o expresie ofensată.

— Te-as ruga să-ţi retragi imediat acest „s-o spui lui mutu!“, domnisoară.

— Şi dacă refuz?

El luă o mână de confeti pe care i-o flutură sub nas, ameninţător. Ochii lui căprui străluceau. Se comporta ca si cum uitase complet că erau pe punctul de a prezenta o emisiune în direct.

— Vorbă să fie! îl sfidă ea. N-o să îndrăznesti.

— Pariezi?

Fără să-i lase timp să reacţioneze, îi aruncă un pumn de confeti.

— Ce obrăznicie!

înveselită, Christine luă la rândul ei o mână bună de confeti de pe măsuţa de lângă ea.

— Te prevenisem, zise Rick, bine dispus.

—Foarte bine. îţi dai seama că tocmai mi-ai declarat război?

— Oh. prin urmare, vrei să faci război?

Se aplecă spre ea, coborându-şi vocea.

— Speram că vei prefera să faci dragoste cu mine.

Ea simţi cum îi urcă sângele în faţă.

— Dar dacă ţii să te baţi. adăugă el.

Se aplecă să-şi ia alte muniţii, nu fără a-i da Christinei timpul să riposteze.

Şi ea nu-şi greşi ţinta: confetile căzură ca o ploaie peste haina şi cămaşa lui Rick. Cravata lui de culoare verde-pal, acoperită din plin cu inimi mici roşii şi albe, amintea acum de un brad de Crăciun împodobit de o mână neîndemânatică.

Bombănind un blestem, el trecu la contraatac, dar proviziile sale îşi ratară ţinta. Salva următoare atinse ceafa tinerei femei care scoase un mic ţipăt de înflăcărare, ca un copil care se dă pentru prima oară în căluşei.

Ea îl bombardă cu frenezie, ţintindu-i faţa, şi un confeti roşu se lipi de nasul lui Rick.

Răsună un hohot de râs, undeva pe platou, după toate aparenţele al lui Bryce.

— Genericul într-un minut! strigă asistenul de producţie.

Christine nu-i acordă nici o atenţie, şi de altfel nici Rick.

Erau dezlănţuiţi. Peste tot erau confeti. Pe canapea, pe
fotolii, pe jos. Cât despre cei doi prezentatori, erau acoperiţi din cap până-n picioare.

— Zece secunde! lansă asistentul.

Pe platou se făcu imediat liniste si fiecare se grăbi să-si ocupe locul.

— Vom încheia acest duel. si restul. puţin mai

târziu, sopti Rick la urechea Christinei.

— Contez pe asta, replică ea pe acelasi ton.

Dar stia bine că nu va mai avea loc nici o bătaie cu confeti, nici luptă. si fără îndoială nici dragoste.

Se simţea cuprinsă de un sentiment de tristeţe.

Ar fi vrut să părăsească acest decor absurd, să-l conducă pe Rick în cabina ei si să-i vorbească. Sau mai degrabă să-l sărute nebuneste, deoarece nu reusea să exprime prin cuvinte ceea ce simţea pentru el. Regreta că nu-i spusese, noaptea trecută, cât de mult îl iubea. De ce îsi ascunsese oare sentimentele?

Dacă ar fi avut măcar puţin mai mult timp pentru a vedea cum evolua relaţia lor, dacă aveau sau nu o sansă de a rămâne împreună.

Dacă.

Existau atâtea lucruri la care visa si care nu se vor realiza cu siguranţă niciodată.

— Cinci. patru. strigă asistentul de producţie care începuse numărătoarea inversă.

Va trebui să înveţe să trăiască laolaltă cu regretele sale.

Respiră adânc, îsi lipi un zâmbet pe faţă si se strădui să se concentreze. Cel puţin, îi rămânea meseria ei.

Emisiunea era gata să înceapă.

Ultima lor emisiune, se gândi ea strângând pumnii. Nu era momentul să clacheze.

— Trei. doi.

Asistentul de producţie îsi îndreptă arătătorul spre ei.

— Bună ziua! începu Christine pe un ton care se voia vesel.

Ise părea că faţa ei era de lemn, că zâmbetul îi tăia buzele.

—Este timpul să te trezesti, San Francisco! continuă ea. Astăzi este vineri. oh, Doamne Dumnezeule!. treisprezece februarie.

Se întoarse spre Rick, mimând o înfiorare de groază. Vreo douăzeci de confeti alunecaseră din părul ei.

— Ei da, este vineri treisprezece, confirmă el.

— Oh, nu.

El îi întinse mâna zâmbind si, cu nesfârsită blândeţe, îndepărtă câteva mici inimi rosii rămase încă prizoniere în părul ei.

La această atingere, Christine avu impresia că i se va rupe inima. Se temu, timp de o clipă, să nu izbucnească în lacrimi.

—Din fericire, nu suntem superstiţiosi, reluă Rick, chiar dacă se întâmplă să plouă cu confeti. Presupun că în unele culturi, ar fi considerat drept un semn rău. Dar nu pentru noi, nu-i asa, Christine?

Ea scoase un râs melodios, care n-avea nimic vesel, totusi nimeni de pe platou nu păru să-si dea seama. Nici măcar Rick.

— Nu stiu, răspunse ea. Ar trebui consultat specialistul nostru în meteorologie cu privire la acest fenomen straniu.

Trebuia să-l atingă, cât mai firesc posibil. Avea confeti pe umăr, astfel că se aplecă pentru a-i scutura haina.

Simţi din nou că i se strânge inima. îi plăcea la nebunie să simtă sub degete căldura acestui trup de bărbat, robust şi viguros. Cu toate acestea, era fără îndoială ultima dată când punea mâna pe el.

— Aşadar, zise Rick, suntem în ziua de vineri, treisprezece; decorarea acestui studio este de vină pentru confuzie.

Aruncă o privire în jurul lui şi clătină din cap cu un aer necăjit.

—Recuziterul nostru ar fi trebuit să prevadă talismane şi amulete purtătoare de noroc în loc de toate aceste inimi de satin. Atrag atenţia producţiei că nu suntem încă de Sfântul Valentin.

Ca un făcut, unul dintre baloane se desprinse de la locul lui şi sări pe genunchii lui Rick, care îl trimise cu un bobârnac partenerei sale.

— Mă înşel cumva, Christine? S-ar putea ca astăzi să n-am capul foarte limpede.

— Linişteşte-te, nu este mai confuz ca de obicei. Mâine îl vom sărbători pe Sfântul Valentin.

Mâine, Bryce şi Lori se vor căsători. şi Christine se pregătea să părăsească San Francisco.

De data aceasta, Rick fu acela care păru că se înfioară.

— Vorbeşti despre sărbătoarea dragostei şi a

îndrăgostiţilor, de toate acele nerozii sentimentale? Vrei să spui că va fi mâine?

— Ca şi cum n-ai şti, replică ea pe un ton de glumă.

Christine zâmbi camerei de filmat.

— Ah, bărbaţii! oftă ea. Ar face orice ca să evite să ofere o cutie de ciocolată unei fete.

Rick se aplecă spre ea.

— Este adevărat că asta ţi-ar plăcea să primesti de Sfântul Valentin, Christine? întrebă el cu vocea lui gravă si senzuală. O banală cutie de ciocolată?

O privi atunci drept în ochi si inima tinerei femei îsi acceleră bătăile.

— As putea aranja astfel lucrurile încât Cupidon să-ţi ofere altceva decât niste dulciuri obisnuite.

Constientă că în clipa aceea camera doi o filma în primplan, Christine îsi dădu toată silinţa să nu-si trădeze tulburarea.

— Ah, da? Şi ce anume? Flori? Diamante? Poate o croazieră.?

Fără s-o scape din ochi, Rick îi atinse usor obrazul cu vârful degetelor.

— Ti-as împlini cea mai scumpă dorinţă, murmură el.

Se scurseră câteva secunde.

— Oricare?

— Oricare.

— Hm. Şi dacă as dori mai presus de orice ceva ce nu poţi să-mi dai?

Cuvintele îi ţâsniseră de pe buze fără să le fi putut reţine. Simţi că roseste, cât pe ce să se prăbusească pe pernele canapelei, ca o fetiţă speriată.

Rick se mulţumi să zâmbească.

—Şi dacă cea mai scumpă dorinţă a ta ar fi de asemenea şi a mea?

— Eu.

Asistentul îi anunţă cu un semn că aveau treizeci de secunde până la publicitate. Dar Rick era prea nerăbdător să spună ce avea pe suflet ca să aştepte întreruperea.

—La ce te gândeşti, Rick? întrebă Christine cu o voce tremurândă.

— La tine.

Vorbea liniştit, ca şi cum discuta despre starea vremii; cu toate acestea, ochii lui reflectau atâta emoţie, atâta dragoste, încât Christine crezu că-şi pierde puterile.

—La mine? repetă ea. Te rog să fii puţin mai serios, Brennan.

—Sunt serios, Christine. Tu eşti ce doresc cel mai mult, femeia de care am nevoie ca să trăiesc. Acum şi pentru totdeauna.

îi prinse bărbia.

—Eşti prin urmare singura persoană din tot golful San Francisco, care nu ştie cât de mult te iubesc!

Christine împietri.

— Eu. ce-ai spus?

Visase atât de mult la aceste cuvinte încât se temea să nu fie victima unei halucinaţii auditive.

în clipa aceea, începu să se audă tema muzicală care anunţa apropierea întreruperii emisiunii. Rick se întoarse spre camera de filmat.

— In timp ce această tânără doamnă reflectează, vă propunem un moment de publicitate. Pe curând.

Apoi asistentul de producţie urlă:

— Opriţi!

Un stagiar tânăr se repezi la Rick ca să-i înmâneze programul detaliat al restului emisiunii.

Christine rămase încremenită de uimire.

Rick se aplecă spre ea si o sărută pe frunte.

— Am spus că te iubesc, draga mea, murmură el înainte de a cerceta rapid programul.

— Asta credeam si eu că am auzit, reusi ea să articuleze. Voiam doar să fiu sigură.

După care îl prinse de reverele hainei, îl trase spre ea si-l sărută cu o pasiune care ar fi provocat probabil un stop cardiac responsabilului cu cenzura. Deocamdată, însă, domnul acesta, ca si telespectatorii, urmărea pe micul ecran un pachet de cereale valsând cu o sticlă de lapte!

* * *

In cabina de regie, Bryce fusese cât pe ce să scoată un strigăt de victorie văzându-l pe Rick făcându-si declaraţia de dragoste în direct.

Se repezi la telefonul lui mobil pus pe consolă, dar cu o asemenea grabă încât nu lipsi mult să cadă cât era de lung. Isi recăpătă echilibrul si formă numărul lui Lori.

Ea răspunse la primul semnal.

— Ai văzut?

Lori izbucni în râs. Acest râs limpede va fi întotdeauna, pentru Bryce, la fel de minunat ca muzica îngerilor.

— Da!

Era nebună de bucurie şi el ar fi vrut să fie lângă ea ca s-o strângă în braţe.

— Este extraordinar, dragul meu, adăugă ea. Se realizează în sfârşit tot ce speram. Intenţionezi să difuzezi filmul despre care mi-ai vorbit?

Bryce aruncă o privire spre pendula de pe perete: mai aveau cam treizeci de secunde înainte de reluarea emisiunii.

— Neapărat. O să-ţi placă la nebunie, îţi promit.

— Sunt foarte nerăbdătoare să văd această capodoperă.

— Şi eu!

* * *

Rick îşi înfundă degetele în părul Christinei ca să savureze mai bine sărutul ei, dulceaţa gurii ei din ce în ce mai lacomă, şi sentimentul de plenitudine pe care îl simţea brusc.

Nu intenţionase, fireşte, să-i mărturisească sentimentele lui în felul acesta — în direct, într-un studiou unde se agitau tehnicieni, asistenţi, ca şi un

producător mai şiret ca o vulpe, renumitul Bryce Parker.

Intenţionase, dimpotrivă, să se retragă între patru ochi cu ea, puţin mai târziu în cursul zilei şi să discute despre viitorul lor. Dar când văzuse ochii verzi ai Christinei umplându-se de tristeţe, înţelesese că nu mai putea aştepta.

Şi acum că îsi deschisese în sfârsit sufletul, se simţea mai liber, mai linistit decât fusese vreodată.

— Zece secunde! strigă asistentul.

Rick se îndepărtă cu regret de Christine, chiar în clipa când se aprindea beculeţul rosu care semnala că erau în direct.

— Iată-ne din nou, dragii mei prieteni, zise el cu o voce nu tocmai sigură. In timpul pauzei publicitare, Christine si cu mine am vorbit despre.

Se întoarse spre ea.

— Despre ce vorbeam, de fapt?

Cineva, pe platou, izbucni în râs.

Christine se îmbujoră toată.

Rick se gândi că era dumnezeieste de frumoasă când rosea. mai puţin, totusi, ca atunci când făceau dragoste.

Dar pe acea Christine pătimasă, de o senzualitate nestăvilită, numai el singur o cunostea.

— Ei bine, răspunse ea cu un zâmbet poznas, cred că vorbeam despre timp. Despre acea tornadă stranie care s-a abătut mai devreme asupra noastră.

— Esti sigură? o tachină el.

O voce triumfătoare, cea a lui Bryce, se auzi din regie.

— Erai pe punctul s-o săruţi, Brennan!

Toată lumea începu să râdă si Christine se înrosi de emoţie.

— Oh. făcu Rick cu un aer complice, privind camera de filmat. Insinuezi că nu vorbeam deloc?

— Exact, i-o întoarse Bryce. Mai cu seamă, însă, înainte de pauza publicitară, i-ai mărturisit cât de mult o iubeşti. De ce nu reluaţi conversaţia din acest punct?

Rick se întoarse spre Christine, pândindu-i acordul, dar ea rămase tăcută, incapabilă să rostească un cuvânt.

— Ce să fac? Este totuşi regizorul emisiunii şi are dreptul să mă concedieze dacă mă hotărăsc să nu fac decât după capul meu.

— Atunci? aruncă Bryce cu o voce zeflemitoare.

— In cazul acesta, n-ai de ales, interveni Christine cu o voce dulce.

Ochii îi străluceau, iar zâmbetul ei era mai luminos ca un soare de primăvară.

— Te iubesc, Christine Anderson, din toată inima şi din tot sufletul meu.

— Hm.

Ea îi puse mâna pe frunte.

— Nu pari totuşi să ai febră.

— Mai atinge-mă, glumi el, şi îţi jur că temperatura mea va urca vertiginos.

La aceste cuvinte, Bryce izbucni într-un râs puternic.

Christine se încruntă la Rick, luă o pernă din satin roşu şi i-o aruncă în faţă, dar el o făcu să devieze cu un gest neglijent.

— Şi tu, Christine, n-ai nimic să-mi spui?

Ea privi camera de filmat cu un aer fals-îngrijorat.

— Hm. poate că este momentul să renunţăm la prima noastră secvenţă?

El scutură din cap.

— Nicidecum.

— Oh, îmi amintesc: trebuie să le reamintim prietenilor nostri telespectatori că îsi pot procura adresele tuturor locurilor unde ne-am dus săptămâna asta, scriind postului de televiziune.

— Te îndepărtezi de subiect.

— La naiba.

— Iţi mulţumesc totusi că ai reamintit existenţa micii noastre brosuri!

— Sunt fericită să-ţi fac un serviciu.

— Haide, un mic efort. Iţi mai acord o sansă.

— Hm. făcu ea râzând.

— Destul cu „hm“, te rog. Exprimă-te clar!

— De acord, ripostă ea, redevenind serioasă. Astepţi oare. să spun că si eu te iubesc?

Rostise ultimele cuvinte cu atâta emoţie încât Rick se temu ca inima să nu-i facă explozie de bucurie.

— Trebuie oare să adaug că n-am încetat niciodată să te iubesc si că dragostea mea va dura de-a pururi?

El luă în mâini adorabila faţă a Christinei.

— Este într-adevăr tot ce voiam să aud.

El îi sărută buzele. In studiou răsunară aplauze, urale si exclamaţii, inclusiv un mieunat răgusit de pisoi îndrăgostit.

Rick aruncă o privire în direcţia regiei.

— Nu există cumva o înregistrare care se poate da acum? De exemplu, interviul Triciei Lu cu prezicătoarea? Noi am pierdut jurnalul de aseară.

Christine, roşie ca un bujor, îşi înfoie părul cu o mână nervoasă.

—N-avea grijă, prietene! replică Bryce. Am montat un mic. documentar special în onoarea voastră.

In timp ce tehnicienii îşi făceau de lucru în regie, Rick înconjură cu braţul umerii Christinei.

— Te iubesc, îi şopti el la ureche.

— Şi eu, murmură ea.

După cum se putea bănui, „documentarul“ îi avea drept subiect pe Rick şi Christine; şi era comentat chiar de Bryce. Filmul începea cu imagini datând de doi ani, din timpuri fericite: petreceri de aniversare filmate cu o cameră video portabilă, grătare în grădina lui Bryce, ciondăneli vesele, săruturi tandre.

Datorită unui montaj foarte abil, menit să creeze momente de suspans, secvenţe intercalate îi arătau în activitatea lor de reporteri lucrând pentru emisiuni concurente, intervievând diverşi candidaţi în alegeri.

Urmau după aceea, după cum se aştepta Rick,

imagini de la faimoasa conferinţă de presă dată de Abbott, reprezentant al Congresului. Rick nu vizionase această înregistrare de foarte mult timp, dar amănuntele erau atât de adânc întipărite în memoria lui încât i se păru că toate astea se petrecuseră ieri. Sosirea lui Abbott în sala arhiplină. Prima întrebare a lui Rick, privind obiceiurile lui mai mult decât îndoielnice. Murmurele de stupefacţie — şi de invidie — ale celorlaţi reporteri. Apoi furia Christinei şi violenta şi fatala lor ceartă transmisă în direct.

„Toţi cei care îi cunosteau considerau că Rick si Christine formau cuplul ideal, comenta Bryce pe un ton mâhnit. Or, după un asemenea fiasco, nu exista nici o îndoială că stren- garul Cupidon o să aibă nevoie de o mână de ajutor pentru a împăca cele două vedete ale postului nostru. si a fost necesar să intervenim noi.“

Pe ecran apăru apoi Lory Mayhorn, radiind de mulţumire.

„Vă salut pe amândoi. Cum stiţi, sunteţi cei mai buni prieteni ai nostri. Sper că nu sunteţi foarte supăraţi pe noi si că ne veţi ierta că am pus la cale această operaţiune pe care am numit-o Impăcarea!“

Christine îsi înăbusi râsul si se cuibări lângă Rick.

— Aminteste-mi să le trimit cadoul de nuntă.

— Iar eu, în după-amiaza asta, mă voi duce să le cumpăr ceva mai prezentabil decât platoul acela de trei parale peste care am dat la bazarul din colţ.

— Un platou de trei parale? Ce mai e si cu povestea

asta? Ai înnebunit?

— Glumeam. Am dibuit pentru ei o foarte frumoasă ramă veche de argint masiv.

— M-ai linistit! Dar as vrea să le oferim si un cadou comun, tu si cu mine.

— Este o idee minunată, iubirea mea.

Continuarea filmului era o selecţie din cele mai frumoase secvenţe realizate în timpul săptămânii. Masa de la Donatello. plimbarea cu vaporasul de agrement. cina la restaurantul Victor. slowurile languroase. Tot ceea ce de acum înainte va face parte din amintirile lor cele mai frumoase. Apoi, ultimele cadre cu San Francisco cedară locul publicităţii.

— Aşadar, ce părere aveţi? întrebă Bryce din cabina lui.

Rick îi aruncă o privire Christinei, cu zâmbetul pe buze.

— Nu-i rău.

— Mulţumesc pentru compliment, replică Bryce bine dispus. In ceea ce mă priveşte, sunt foarte mândru: este clar, concis, instructiv, aşa cum trebuie să fie orice documentar bun. Păcat că îi lipseşte esenţialul!

— Adică? întrebă Rick.

— Happy-end-ul, prietene.

— Ah, da. murmură Rick.

— Este adevărat. şopti Christine.

Clătinară amândoi din cap, gânditori. După care Rick o trase zâmbind spre el.

—Dacă-i aşa, ce mai aşteptăm? Regizorul pretinde

un happy-end. Să-i dăm ceea ce cere.

Capitolul 10

Christine era atât de fericită încât l-ar fi îmbrăţisat cu plăcere pe Rick, dar se stăpâni: emisiunea încă nu se terminase.

Asistentul îi făcu semn că erau din nou în direct.

— Bună ziua si bun venit tuturor, dragi prieteni, zise ea pe un ton vesel. Brisano si Murray fiind absenţi săptămâna aceasta, noi îi înlocuim. Mă numesc Christine Anderson si presupun că l-aţi recunoscut cu toţii pe bărbatul seducător cu zâmbet de gangster, care se află lângă mine: celebrul Rick Brennan. Pentru cei dintre dumneavoastră care ne urmăriţi abia acum, închipuiţi-vă că Rick mi-a mărturisit un lucru pe care îl stiam de mult timp.

Il privi cu un zâmbet radios.

— .A spus că mă iubeste.

— Iar Christine a răspuns că mă iubeste si ea, continuă Rick. In consecinţă, suntem la egalitate.

Rick privi în obiectivul camerei de filmat.

— In timpul momentului publicitar, ne-am întrebat ce am putea face după asemenea mărturisiri.

In clipa aceea, Bryce îşi făcu apariţia pe platou, cu nişte documente sub braţ. Se aşeză liniştit într-un fotoliu din faţa canapelei şi îşi agăţă un microfon la reverul hainei.

— In legătură cu această chestiune, declară el, postul de televiziune KQXZ are câteva idei.

Christine îşi imagina fără greutate ce avea Bryce în minte: o căsătorie în direct, pentru a câştiga câteva

procente suplimentare de audienţă.

Dacă acum era sigură de dragostea ei pentru Rick şi de dorinţa lui de a se căsători cu ea, ştia totodată că vor avea nevoie de timp pentru a reînnoda o relaţie adevărată înainte de a se gândi să apară în faţa primarului.

Cu toate acestea, pentru prima dată după foarte mult timp, i se părea că visele sale cele mai nebuneşti se vor împlini în sfârşit.

La drept vorbind, era chiar sigură.

— Noi am dori, continuă Bryce, să deveniţi prezentatorii titulari ai acestei emisiuni. Trebuie să mai precizez că majoritatea locuitorilor oraşului sunt de acord cu noi.

Flutură deasupra capului un teanc de mesaje, scrisori şi cărţi poştale pe care apoi le înmână lor.

— Iată un eşantion din reacţiile telespectatorilor noştri. Mai mult de o mie dintre ei au telefonat sau au scris pentru a-şi exprima părerea. Doresc cu toţii să vă revadă, împreună!

Christine luă o parte din hârtii şi o întinse pe cealaltă bărbatului vieţii ei. Primul mesaj, telefonat, adresat lui Rick, era cum nu se putea mai concis: „Grăbiţi-vă să vă sărutaţi!“

Ea i-l arătă lui Rick, care izbucni în râs.

— Domnul acesta îmi pare foarte de treabă.

La rândul lui, el întinse un fax trimis de un grup de secretare care lucrau pentru o companie de asigurări.

„Christine si Rick ar trebui să dea ascultare sfatului dat de directoarea agenţiei matrimoniale. Ei sunt făcuţi

unul pentru altul. Şi spuneţi-i doamnei Davenport că, dacă are prea mulţi miliardari în fisierele sale, noi suntem disponibile!“

Dinspre partea lui, Bryce îsi continua expunerea.

— Veţi avea mână liberă în alegerea subiectelor, dar rămâneţi mai cu seamă în nota veselă si plină de antren, care este un adevărat divertisment pentru publicul nostru. Este tot ce pretindem de la voi.

— Vom putea să ne sărutăm? întrebă Rick. Cred că este indispensabil. In plus, dacă dăm crezare scrisorilor lor, însisi telespectatorii o doresc.

Bryce schiţă un zâmbet satisfăcut.

— Din moment ce este vorba de Christine, nu vedem nici un inconvenient.

Cea în cauză agită un arătător amenințător.

— Numai să îndrăznească Brennan să sărute altă femeie si va fi sânge în platou!

— Noi am dori, amândoi, să putem realiza din când în când adevărate reportaje de informare, zise Rick.

Christine fu emoţionată de delicateţea lui. O acuzase odinioară de lipsă de profesionalism si poate că nu gresise întru totul. dar asta era poveste veche. Astăzi, el îsi exprima public respectul pentru talentul ei, si îi era adânc recunoscătoare pentru asta.

— Vă repet că veţi avea mână liberă, declară Bryce.

—Dar ce se va întâmpla cu Brisano şi Murray? întrebă Christine. Li se fură emisiunea îndată ce au întors spatele, fără măcar.

— Nu vă faceţi griji pentru ei, o întrerupse Bryce.

Ne-au propus o schiţă de proiect, pe care noi am acceptat-o. Timp de peste un an, ei vor prezenta o nouă emisiune care îi va duce dintr-un capăt în celălalt al ţării şi perpectiva aceasta îi încântă, vă asigur.

— Formidabil! exclamă Rick. In cazul acesta, semnez cu amândouă mâinile.

Bryce se aplecă spre Christine.

— Şi tu? Putem conta pe tine?

— Ei bine.

Rick o fulgeră cu privirea şi ea izbucni în râs.

— Bun, mă înclin. Aduceţi-mi contractul acela ca să-mi pun semnătura.

Pe platou izbucniră ovaţii, iar Bryce se ridică de la locul lui, încântat.

— Perfect! Acum vă las să vă terminaţi emisiunea.

După care se repezi în regie. Probabil ca s-o sune pe Lori, se gândi Christine, înduioşată.

Aruncă apoi o privire pe program şi îi zâmbi lui Rick.

— Şi acum, ce-ar fi să-i invităm pe prietenii noştri telespectatori să viziteze cu noi fabrica de ciocolată Ghirardelli?

— Excelentă idee.

Imediat ce se lansă secvenţa filmată, Christine, cu un suspin de plăcere, îşi trecu braţele în jurul gâtului lui Rick.

Iliubea şi ştia că şi el o iubea. Nu fusese niciodată atât de fericită.

— Apropo, murmură el, ce faci sâmbătă seară?

—Mi se pare că trebuie să fim prezenţi la căsătoria lui Bryce cu Lori, nu?

—Ah, da, aproape uitasem. Căsătoriile sunt amuzante. N-ai vrea să-ţi organizez una, numai pentru tine, mâine sau poimâine, de exemplu?

Christine simţi că-i tresare inima de bucurie.

— Mergi puţin prea repede. Trebuie cel puţin sase luni pentru a pregăti totul.

— Chiar si la Las Vegas? Credeam că acolo te poţi căsători în cinci minute. Ideea că pleci duminică dimineaţa mă duce la disperare, adăugă el după o scurtă pauză. Chiar dacă stiu că n-ai de ales.

— Am nevoie de vreo zece zile ca să rezolv totul. Din fericire, contractul meu expiră curând. In consecinţă, nu voi avea decât să-i cer agentului meu să-i anunţe pe patronii mei că am găsit ceva mai bun la San Francisco.

Rick zâmbi.

— Totul se aranjează ca prin farmec.

— Da. In definitiv, prezicătoarea avea dreptate.

— După cum indică statisticile, li se întâmplă câteodată să nu se înşele. Vino aici, să-ţi prezic viitorul nostru.

Ea se ciubări în braţele lui Rick, care o sărută pe frunte.

— Dacă-i asa, ce vezi pentru noi?

— Văd. plăcere, pasiune. multă fericire, câteva lacrimi. copii si poate chiar un câine. Copiii ne vor permite să-l scoatem dimineaţa si seara si, fireste, nu se vor sinchisi. Va fi multă veselie în casa noastră, câteva ciondăneli. Mai ales în legătură cu câinele. Deoarece eu nu mai vreau să mă cert niciodată cu tine.

— Crezi că vom reuşi, cu firile noastre?

— Sunt sigur. Vom avea o viaţă minunată, nimic nu ne va despărţi. Aşadar, ce spui de prezicerile mele?

— Imi plac enorm, răspunse ea cu nesfârşită tandreţe. Dar este încă prea devreme ca să ştim dacă se vor îndeplini.

— Am înţeles: n-am să te grăbesc. De data asta, mi-am învăţat bine lecţia.

Se opri o clipă.

— Promite-mi totuşi. să te căsătoreşti cu mine, într-o zi sau alta.

— Iţi promit, murmură ea.

— Vreau să te aud spunând.

— Ce anume? Că te iubesc? Nu mă opresc repetând-o!

— Nu, vreau să te aud rostind cuvintele rituale: la bine şi la rău. Sau chiar: pentru audienţă şi pentru succesul emisiunii — deoarece lunga noastră viaţă de dragoste se va desfăşura pe micul ecran.

Mai întâi, Christine îl sărută. Apoi jură că se va căsători cu el, cu o condiţie: să nu-i mai vorbească niciodată despre nivelul de audienţă.

Sfâr[it

* *
* *
* * *
* * *